

Cho Đến Khi Vật Đổi Sao Dời

Contents

Cho Đến Khi Vật Đổi Sao Dời	2
1. Chương 1: Thoáng Qua	2
2. Chương 2: Người Trong Hồi Ức	5
3. Chương 3: Cát Và Nước Mắt	9
4. Chương 4: Bềnh Tĩnh	12
5. Chương 5: Độc Tình	17
6. Chương 6: Thật Sự Xin Lỗi Vì Đã Khiến Anh Lo Lắng Cho Tôi	20
7. Chương 7: Bỏ Chạy Khỏi Hiện Thực, Em Chỉ Muốn Sống Trong Quá Khứ	24
8. Chương 8: Gặp Nhau Ở Ngã Rẽ Sinh Tử	29
9. Chương 9: Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Sinh Tử	33
10. Chương 10: Hoa Anh Túc	35
11. Chương 11: Phòng Tối	38
12. Chương 12: Hậu Phòng Tối	42
13. Chương 13: Thu Đã Cũ	46
14. Chương 14: Dạ Tiệc - Tiệc Cưới Của Sở Tiểu Anh Và Phó Vũ Hàn	51
15. Chương 15: Ở Bên	55
16. Chương 16: Nếu Tôi Không Có Tim, Em Hãy Làm Tim Tôi	57
17. Chương 17: Tan Vỡ	60
18. Chương 18: Hỏa Hoạn	63
19. Chương 19: Đứa Bé Chưa Thành Hình Đó, Xem Ra Mạng Thật Lớn	66
20. Chương 20: Anh Là Cầm Thú	69
21. Chương 21: Vứt Bỏ	72
22. Chương 22: Tịch	75
23. Chương 23: Đi Thật Xa	80
24. Chương 24: Kha Kha	82
25. Chương 25: Đáng Đời	85
26. Chương 26: Đứa Bé, Mất Rồi	87
27. Chương 27: Quá Khứ Rạn Nứt	90
28. Chương 28: Duệ Kha	93
29. Chương 29: Chuyện Đã Qua	96
30. Chương 30: Chuyện Đã Qua (tt)	98
31. Chương 31: Con Tim Anh Dành Nơi Em	100
32. Chương 32: Ánh Sáng	103
33. Chương 33: Chung Ngự Thủy	105
34. Chương 34: Không Ngờ	108
35. Chương 35	110
36. Chương 36: Ninh Ninh Ở Đâu?	113
37. Chương 37: Anh Túc	115
38. Chương 38: Tình	117
39. Chương 39: Quay Về	119
40. Chương 40: Hoàn	122

Cho Đến Khi Vật Đổi Sao Trời

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại. . . Thật sự mà nói thì trong cuộc đời này, chúng ta - ai đó đều sẽ có con đường riêng. Tron

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-den-khi-vat-doi-sao-doi>

1. Chương 1: Thoáng Qua

Ánh đèn lập lòe, tiếng nhạc xập xình cùng màn vầu cột nóng bỏng bao trùm không gian trong quán bar bậc nhất Thượng Hải.

Trường Tư Mộ trên tay xách một chiếc cặp táp màu đen thần bí đi vào trong quán bar. Nhìn quanh, không phát hiện hành tung kì lạ nào, anh liền ngang như không có gì đi thẳng về phía sân khấu.

Đông Khanh bên dưới nhìn trúng ánh mắt của Trường Tư Mộ lập tức hiểu ý liền rời đi, nhanh chóng chìm vào đám người nhảy nhót buông thả.

Sau khi Đông Khanh rời đi, Trường Tư Mộ mới cẩn trọng bước về hướng phòng VIP của quán bar. Bề ngoài dù được ngụy trang thanh nhã cỡ nào thì Tú Hoa vẫn là quán bar tụ tập chơi bời, những thành viên ra vào nơi đây hiếm kẻ không chơi bời hút chích, mà nếu không cũng là người của băng nhóm xã hội đen. Khung cảnh mấy phần ảnh hưởng nhanh chóng trở thành một thành phần nổi náo loạn nhất của thành phố Thượng Hải.

Anh mở cửa, đôi ba cô tiếp viên quần áo xộc xệch vẫn ngồi bên cạnh ông chủ Ưu.

Lão ta là một lão già ngoài ngũ tuần, kinh nghiệm trong giới không ít. Phi vụ làm ăn này quả thật mấy phần bất lợi về phía Trường Tư Mộ.

Lão Trình nhắc anh rằng xưa nay làm ăn với ông chủ Ưu thường là người quen mới dễ đối phó. Mặc dù Trường Tư Mộ cũng là một cấp dưới kinh nghiệm nhưng đứng trước sự xảo quyệt của ông chủ Ưu rất có sức uy hiếp.

Mặc dù vậy nhưng một chân đã đặt vào thì rất khó rút ra, thuận theo ý trời, Trường Tư Mộ xưa nay không biết sợ uy thế, mặc cái cái mạng què này cho ông trời xử trí vậy.

Ông chủ Ưu bụng phê, da dễ nhăn nheo khó nhìn, bật cười để lộ con mắt hình bán nguyệt, nhìn rõ sự gian ác, cất giọng ôn ôn nói:

“Lão Trình này cũng thật quá đáng. Lần nào giao hàng tới cũng là tự tay giao, sao bây giờ lại cử người?”

Trường Tư Mộ thẳng thắn đáp:

“Trình Đại thật sự không thể giao hàng tận tay, thật rất thiếu sót!”

Người đứng bên cạnh ông chủ Ưu, dáng dấp cao lớn cùng chừng chạc, độ cũng ngoài ba mươi, cung kính nói:

“Ông chủ! Vị này là Trường Tư Mộ, nổi tiếng uy tín và cũng là thuộc hạ tiềm năng của Phượng Hoàng Lửa.”

Không sai! Anh là người thừa kế bang Phượng Hoàng Lửa.

Ai cũng biết Phượng Hoàng Lửa trung lập xưa nay, cung cấp và vận chuyển cocain trực tiếp từ Mê-xi-cô.

Ưu lão ngơ ngơ, ngạo mạn nói:

“Hàng?”

Trường Tư Mộ đảm chiêu:

“Ông chủ Ưu chó vội, muốn nhận hàng thì phải trao đổi chứ!”

Lão gật gù, búng tay. Tên thuộc hạ ngay lập tức mang ta một va li tiền, đem đưa ra trước mặt anh. Trong phút chốc kinh nghiệm đã loé lên trong đầu anh một suy nghĩ. Ông chủ Ưu vốn không phải là kẻ dễ dãi, đòi là sẽ có ngay. Việc này...có chút không hợp lí.

Ưu lão không biết được biểu cảm của anh là có ý gì. Có điều, miễn là là giao dịch có lợi cho lão thì đều tốt cả.

Trường Tư Mộ sau hồi lâu im lặng thì cất giọng:

“Ông chủ Ưu thật rất tinh tế. Nhưng làm sao tôi biết đây là tiền thật hay giả. Ngộ nhớ là giả thì tôi mất mạng cũng chẳng sao. Có điều danh dự của ông chủ Ưu đây mấy phần tổn hại. Đây dù gì cũng là phi pháp, chẳng ai bận tâm thật giả, quan trọng là ở nghĩa khí. Ông chủ cũng là người nghĩa khí, tất nhiên mọi thứ đều rất tốt.”

Lão Ưu cười to, âm thanh như tiếng pháo, lắc lắc đầu trong xoe nói:

“Tên này được. Tư Mộ, tôi đánh giá cao đấy. Yên tâm, tất cả đều là tiền thật!”

Trường Tư Mộ chỉ gật đầu, mở Vali tiền ra.

Anh không phải ngốc mà là thực sự nhận biết tiền thật giả vốn là việc của máy móc. Nếu như anh tổ ý hoài nghi có khi không dễ dàng ra khỏi nơi này được. Do vậy, nếu không dùng biện pháp gì đó khiến lão sơ tự công nhận đó tiền thật hay tiền giả thì không còn cách nào khác, thực ra, để hẳn tự nhận là biện pháp ít rủi ro nhất.

Giao cho lão Vali chứa cocain, Trường Tư Mộ mang theo Vali tiền ra ngoài.

Trong tiếng nhạc mỗi lúc một đắm chìm trong bãi hoang tàn của ăn chơi sa đoạ. Anh khuất dần trong đám đông đang hò hét. Mà cũng cố ý tránh khỏi con mắt dò xét của cảnh sát đang theo dõi.

Cảnh sát ở thành phố này theo đuôi dai như đũa, có điều sự uy hiếp cho Phượng Hoàng Lửa không gay gắt như các bang nhóm khác. Thuận mắt tìm Đông Khanh, Trường Tư Mộ trong đầu thầm nghĩ coi gái này không biết trốn ở nơi. Nói rằng muốn đi theo tiếp ứng anh, nếu như gặp nguy hiểm hai người còn có thể tương trợ lẫn nhau. Biết thế quả nhiên anh cũng chẳng ngăn cản.

Dường như hành tung của anh cũng bị chú ta bởi những tên “cú”, có lẽ vậy là từ mà anh hình dung được bọn cảnh sát dở hơi đó. Nhưng có lẽ không đơn giản như vậy. Đông Khanh gửi tin nhắn cho anh bằng máy truyền tin đeo trên tay. Vốn đầu anh cũng thấy nghi ngờ về hành tung kì lạ của cảnh sát ngày hôm nay. Không ngờ, đọc xong tin nhắn của Đông Khanh anh mới biết được kẻ mà họ nhắm đến là mình.

Sớm đã có chuẩn bị, anh nhanh chân tham gia vào một nhóm người đang ăn uống bên cạnh.

Tiếng nhạc ngày một to hơn, màn múa cột của cô hoa khôi chuẩn bị bắt đầu, không gian ngày càng náo nhiệt.

Thương Thanh Cầm cùng Sở Tiểu Anh ngừng trước quán bar Tú Hoa, kim đồng hồ đã chỉ mười một giờ đêm. Sở Tiểu Anh chỉ muốn đi thẳng vào trong, dưới sự ngăn cản của Thương Thanh Cầm vốn dĩ đã sánh như sức người với sức trâu. Tiểu Anh còn say khướt kịch liệt đòi đi vào.

Thanh Cầm nhìn biển hiệu Tú Hoa lộng lẫy, đánh bạo bước vào một lần. Chỉ tiếp xúc với tiếng nhạc max volume thôi thì cô đã ngất ngây rồi. Nhạc vẫn chưa vào đến não thì đã bị tiếng hét làm tắc nghẽn. Nhưng Sở Tiểu Anh lao vào đám đông giống như vũ bão, còn hét lớn:

“Cầm Cầm, mau vào đi! ”

Thanh Cầm chợt thấy hơi chơi vơi trong cái nơi náo nhiệt này. Thực ra, đây là lần đầu tiên cô bước vào những nơi như thế.

Trường Tư Mộ như bóng ma luồn lách trong đám đông. Anh vừa nhanh chóng tìm địa điểm tránh đi vừa quan sát tìm một đối tượng thay thế. Điện thoại đột ngột sáng bừng, có một tin nhắn gửi đến từ Đông Khanh, cung cấp cho anh một vài thông tin về tên cảnh sát đang lần theo dấu của Trường Tư Mộ.

Hắn ta là một người Ai Cập, hơn thế còn rất trẻ, kinh nghiệm trong nghề tuy không nhiều nhưng nổi tiếng vô cùng thông minh nhanh nhạy, đã phá được rất nhiều vụ trọng án. Nhờ những khả năng vượt bậc mà hắn ta được cử đến Trung Quốc hợp tác điều tra. Trùng hợp hơn là đường dây mua bán cocain của Phượng Hoàng Lửa bắt buộc phải đi qua Ai Cập. Xem ra hoàn cảnh bây giờ chỉ có một cách thoát, đi khỏi quán bar Tú Hoa này, án binh bất động một khoảng thời gian khá dài.

Thương Thanh Cẩm nhìn xung quanh, đánh bạo gọi phục vụ, gọi một ly cocktail vị bạc hà. Nếu nhều không phải Tiểu Anh nhất quyết đến đây có lẽ cô cũng không biết ở Thượng Hải cũng tồn tại những nơi như thế. Màu ly cocktail xanh dương trong vắt, mùi bạc hà thoang thoảng khiến cô vô cùng dễ chịu. Nhẹ nhấp môi, tư vị mát lạnh lan tràn, có một chút cay, một chút ngòn ngọt, sau đó lại thấy hơi đắng. Thứ đồ uống mê người này thật sự vô cùng độc đáo và gây nghiện.

Màn biểu diễn nồng nhiệt trên sân khấu thu hút hầu hết ánh nhìn của khách. Ai nấy đều tập trung lên sân khấu mà chẳng ai để ý đến những gì đang diễn ra.

Chỉ có cô...

Tên cảnh sát kia tên là Dương Uy Vũ, phát hiện thấy hành tung của Trương Tư Mộ liền vội bác bám theo, không ngờ bị Tư Mộ phát hiện, anh không nhân nhượng bắn súng. Phát súng đó không thật sự trúng vào người của Dương Uy Vũ, nhưng hình như cũng trượt qua vai.

Cô cả kinh không nói được câu nào, vội đứng dậy tìm Sở Tiểu Anh, dự định sẽ về ngay lập tức. Không ngờ đám đông hò hét lác lư chen ép, sau cùng cô vẫn không tìm được Sở Tiểu Anh. Họ chăm chú màn biểu diễn tới mức không hay biết vừa có tiếng súng nổ ra ở đây. Liên tiếp dân ra, giống như như có ý đẩy cô ra. Bị đẩy ra khỏi đám đông, cô loạng choạng ngã ra sau. Cứ ngỡ lần này sẽ ngã thật khó coi, nhưng không ngờ chưa ngã xuống đã có người đỡ cô đứng lên, cô cong cảm nhận được ai đó khoác cho cô một chiếc áo khoác vừa dày vừa lớn, mở mắt đi đã bị một người đàn ông lôi đi.

Cô vừa giãy giụa vừa la hét:

“Biến thái! Biến thái! Cứu tôi với, ai đó cứu tôi.”

Trương Tư Mộ nhìn cô gái bướng bỉnh kia mà không khỏi cười khở, sao anh lại xui xẻo thế cơ chứ, nhầm trúng một cô bé vừa bướng bỉnh lại vừa nhoi. Đi được một đoạn khá xa, anh buông Thương Thanh Cẩm ra. Cô liền cởi chiếc áo khoác ném bẹp xuống đất, đánh giọng:

“Biến thái, có tin tôi đưa anh đến đồn cảnh sát không?”

Anh chẳng bận tâm cô bé nhặng nhít đó làm gì, nhìn xung quanh. Rõ ràng không có người theo dõi, thế nhưng ven đường rất nhiều người đi qua lại, ai cũng khom lưng cúi đầu, không giống người của cảnh sát, ngược lại thì giống đàn em của Ưu lão hơn.

Cô còn đang đứng mắng anh thì ngơ ngạc bị anh kéo đi, trốn vào một góc. Họ chắc là đang theo dõi anh rồi cuộc đã ra khỏi Tú Hoa hay chưa, đó cũng là một loại đề phòng.

Cô nhìn anh.

Thực ra, anh rất đẹp trai đấy chứ!

Anh chợt phát hiện có một ánh mắt kì lạ đang nhìn chăm chăm mình, bất giác cười trừ nói:

“Tôi không phải là chất gây nghiện.”

Cô ngơ ngạc.

Anh nhẵn mày:

“Nếu tôi nói tôi là xã hội đen, giết người không gớm tay, tham gia nhiều vụ giao dịch phi pháp. Có một ngày nào đó tôi sẽ giết chết người con gái nào ở bên tôi, cô còn dám nhìn nữa không?”

Cô nhìn áo khoác đen rơi trên nền đất, đáp:

“Cũng chỉ là nhìn thôi! Không đáng để đánh đổi một sinh mạng.”

Trong tim anh đột nhiên lạnh ngắt, xung quanh như bị ướp đá. Đúng vậy, không một người con gái nào đủ dũng cảm ở bên một kẻ sẵn sàng vì nhiệm vụ mà giết bất kì ai.

Thở hắt một hơi, anh buông cánh tay cô ra, đứng lên rồi nói:

“Tôi đưa cô về!”

“Không cần!”

Anh vội đính chính:

“Không phải tôi muốn đưa cô về vì tôi hứng thú với cô. Chỉ là nếu như tôi không đưa cô về, e là cô không thể về được nhà mà thôi!”

“Anh nói như vậy là có ý gì?” Cô nhìn anh, trong lòng phân vân cùng mơ hồ, anh rốt cuộc là ai? Tại sao lại xuất hiện đột ngột như thế?

Và hơn thế nữa, anh rất đặc biệt.

Anh không nói câu nào, lôi cô đi, lát sau mới nói một câu:

“Không còn xe buýt nữa, chúng ta đi taxi!”

Cô không nói gì, trong lòng thấy rạo rức.

Anh đứng trên đường rất cao, trong xuống ngôi nhà của cô - một ngôi nhà nhỏ xíu trong một khu nhà lụp xụp.

Trên trời có ánh trăng sáng, gió thổi mái tóc rối của anh bay bay, một thiên thần sa ngã hạ phàm.

2. Chương 2: Người Trong Hồi Ức

Có người từng nói: “Không yêu không phiền muộn, không kì vọng không đau khổ, không tin tưởng cũng sẽ không tuyệt vọng.” Thực ra, cuộc đời đều có thể đẹp hơn thế.

Thương Thanh Cầm của bốn năm sau đổi khác rất nhiều. Khác với cô bé của năm mười tám tuổi đó, bây giờ cô trưởng thành hơn, kiên định hơn, quyết đoán hơn. Không giống như cô bé năm nào, nhìn cuộc đời chỉ thấy bề mặt, trót rung động chỉ vì một người ông lạ hoắc.

Năm cô mười chín tuổi, cô đạt giải văn học cấp quốc gia, được đặc cách tuyển thẳng vào Bắc Đại (Đại học Bắc Kinh) khoa Trung Văn. Lần lượt sau đó cô chấp bút hai cuốn tiểu thuyết liên tiếp đều đạt các giải thưởng văn học trong nước. Có thể nói, cô không còn giống trước đây, là một đứa trẻ mồ côi đáng thương hại. Cô tự chủ kinh tế, có một căn nhà nhỏ ở Bắc Kinh, có nhiều mối quan hệ xã hội phức tạp. Hình như cô gái của bốn năm trước đã phai nhạt dần.

Hiện tại, cô đang làm chủ biên, tuy có cấp trên nhưng họ đều trực thuộc ở nước ngoài, tất cả mọi việc ở đây đều giao cho cô quản lí, Thanh Hoa cũng một tạp chí có tiếng ở Bắc Kinh, tiền đồ của cô vô cùng rộng mở.

Ngày đêm, cuộc sống xoay vòng, dường như cô không còn có thời gian để nhớ về người cũ. Mãi đến khi cô xuất bản cuốn tiểu thuyết thứ ba, mang tên “Mùa thay lá”, cô đã có tiếng trong giới báo chí. Nếu như trong quá khứ cô là một cô gái chân thành, bây giờ, cô đã trở nên sắt đá hơn, nhẫn nại hơn.

Mười một giờ tối.

Thương Thanh Cầm trở về nhà. Cả căn phòng tối đen.

Cô bật công tắc đèn, một tiếng “cốc” vang lên. Cả căn phòng ngập trong ánh sáng. Sở Tiểu Anh ngáp ngáp ngáp dài ngồi dậy từ chiếc sofa, nhăn mày hỏi:

“Sao cậu về muộn thế?”

Thương Thanh Cầm lắc đầu không nói câu nào, mở cửa tủ lạnh, lấy một chai nước tu một hơi rồi mới ra phòng khách, ngồi phịch xuống ghế.

Cô thuận tay dùng điều khiển bật tivi, màn hình sáng lên, là bản tin tội phạm giữa đêm.

Cô biên tập viên xinh đẹp nói khá nhanh:

“Chiều nay, vào lúc 17h 15”, một trận ẩu đả lớn đã xảy ra ở trung tâm Ma cao gây náo loạn lớn. Theo thông tin từ phóng viên trực thuộc tại Ma cao, băng nhóm gây hỏa cho cuộc ẩu đả này chính là Phượng Hoàng lửa - băng nhóm đang bị cảnh sát truy tìm ráo riết. Thiệt hại về người tính vào chiều hôm qua là hơn mười người. Hiện tại cảnh sát vẫn đang tiến hành điều tra làm rõ vụ việc.”

Cô nhìn màn hình tivi, trong lòng chợt có chút trống rỗng. Phượng Hoàng lửa - một cái tên khiến cô chợt thấy nhớ một điều gì đó.

Thần thờ hồi lâu, cô bị tiếng gọi của Sở Tiểu Anh làm cho giật mình.

Tại Macao.

Căn biệt thự rất lớn.

Không gian yên tĩnh.

Gió thổi nhẹ, làm lung lay nhánh hoa lê.

Tháng ba, tiết trời quang đãng, hương hoa lê thơm ngát.

Trái ngược với quang cảnh đẹp đẽ này, bên trong căn phòng tối đen như mực, mùi thuốc lá lơ lửng giữa không trung, lượn lờ như một đám sương không tan, bao trùm xung quanh khuôn mặt góc cạnh của Trường Tư Mộ, đôi mắt âm lãnh nhẹ soi qua cánh cửa sổ.

Nhiều năm qua, Trình Đại cũng bị giết, anh là người kế thừa bang Phượng Hoàng lửa, tiếp tục đường dây mua bán cocain xuyên quốc gia, đôi bàn tay này đã nhuộm máu không biết bao nhiêu người vô tội.

Vụ thanh toán ở Ma cao đã châm ngòi khiến cho cảnh sát chú ý hơn. Có lẽ, anh phải đi sang Ai Cập một thời gian.

Ấu cũng là duyên phận.

Anh vì trốn truy nã mà đến Ai Cập.

Cô - một lần vô tình mua một chiếc tivi mới lại có may mắn trúng thưởng một chuyến đi du lịch Ai Cập một tuần.

Hình như vùng đất thần thánh này đang kéo hai con người đi lạc nhau trở về.

5 giờ sáng - Ai Cập.

Thành phố Cairo xinh đẹp cổ kính, vào đầu tháng tư đã bắt đầu nóng bức.

Thương Thanh Cầm dưới sự hướng dẫn của hướng dẫn viên du lịch đến một khách sạn chất lượng trung bình. Điều khiến cô bận tâm hơn chính là quang cảnh của thành phố Cairo này. Trước khi đến đây cô có điều tra một vài địa điểm. Thành phố có rất nhiều đền, tháp, bao gồm nhiều loại kiến trúc khác nhau. Có những căn đền mang hơi hướng cổ đại, cũng có những ngôi đền lại mang hơi hướng của kiến trúc Đông Âu. Điều này lại khơi dậy cảm hứng tò mò trong cô. Chuyến đi Ai Cập này, cô rất hi vọng nó sẽ thật tốt đẹp.

Phía Bắc thành phố Cairo.

Gió thổi mạnh, đồng cỏ khô cháy.

Trên con đường đất đầy bụi, một chiếc xe Jeep chạy rất nhanh, xe đi qua lại để một cột bụi mù mịt. Trường Tư Mộ vừa lái xe vừa gọi điện thoại. Đúng như thói quen, Đông Khanh luôn nhắc máy vào tiếng tút tút thứ tư, bên kia đầu dây lại vang lên giọng nói quen thuộc:

“Mộ lão đại!”

Anh cất giọng đáp:

“Đông Khanh, cô giúp tôi thu xếp tàn cuộc giúp tôi, xem xem bọn chó săn • hành động như thế nào!”

• chó săn: cảnh sát hình sự.

Đông Khanh bĩu môi, dừng dừng đáp:

“Chuyện này thì chắc chắn tôi phải làm. Có điều anh đừng cứ gọi cho tôi thì y như rằng sẽ nói chuyện bọn chó săn chứ!”

Trường Tư Mộ không nặng không nhẹ đáp:

“Đông Khanh, cô biết tôi chỉ có thể tin tưởng cô mà thôi!”

Bên kia đầu dây bỗng chốc vang lên tiếng thở dài. Đường dây bỗng yên lặng hồi lâu.

“Thôi đi! Sứt mẻ quá đi mất!” Đông Khanh đổi giọng.

Không để Trường Tư Mộ kịp nói câu nào, Đông Khanh đã tắt máy.

Thực ra, giữa hai người luôn tin tưởng nhau, vẫn tồn tại một bức tường vô hình.

Khách sạn lúc 9 giờ sáng.

Thương Thanh Cầm nhìn xuống phố, xe cộ qua lại tương đối đông đúc. Đột ngột tiếng học cửa vang lên. Cô vội ra mở cửa.

Cô hướng dẫn viên du lịch cười vui vẻ nói bằng tiếng Trung:

“Chúng ta bắt đầu xuất phát đến địa điểm đầu tiên!”

Thương Thanh Cầm gật đầu, nói:

“Tôi sẽ chuẩn bị ngay!”

Thay một bộ quần áo mát mẻ, khoát thêm khăn, Thương Thanh Cầm chuẩn bị tâm thế cho chuyến đi từ trên trời rơi xuống này.

Trạm đầu tiên Alexandria - thiên đường ven biển địa trung hải. Con đường cô phải đi khá xa. Tuy nhiên vì chỉ mỗi trạm này là cách xa Cairo nhất và cũng tiện lợi cho việc dừng chân ở các điểm du lịch bên đường.

Đến Ai Cập được một ngày, cô xoắn xít chụp hình phong cảnh rất nhiều. Đi được hơn hai tiếng đồng hồ, đoàn du lịch dừng lại ở một ngôi đền.

Trong đoàn gồm hai hướng dẫn viên du lịch, hơn hai người được cử từ công ty để bảo vệ và hợp pháp giấy tờ, còn lại là cô và bốn người trúng thưởng.

Người ở ngôi đền khá đông đúc, bao gồm những người buôn bán, những người địa phương và số đông là khách du lịch, mùi xông hương ở đây cũng rất lạ, không nặc mùi như nhiều nơi khác.

Đoàn tạt ngang qua chỗ một người bán trà sữa tự làm theo công thức gia truyền. Người phụ nữ ngồi trên ghế có vẻ rất rành rọt tiếng anh, giao tiếp với du khách rất tự nhiên và vui tính. Người phụ nữ này bắt đầu huyện thuyên kể về những câu chuyện thần thoại từ thuở nào. Cô hướng dẫn viên - Cố Tuy cũng ủa vào câu chuyện.

”Chuyện đã lâu lắm rồi, khi ngôi đền tổ chức lễ tế thần mặt trời, có hai du khách Trung Quốc đến đây du lịch, tình cảm của họ rất gắn kết. Nhưng đến lễ tế một năm khác, cô gái chỉ một mình đến đây, còn chàng trai thì không thấy đến. Cô gái làm lễ cùng với người dân địa phương, sau đó ngồi xuống với một người quen. Ai cũng chú ý hành động của cô ấy.

Thật không ngờ, người con trai kia cũng xuất hiện, nhưng anh ta lại đi cùng với một cô gái khác. Cô gái đó có lẽ là người phương tât vì mái tóc màu hạt dẻ và làn da trắng muốt. Chàng trai đi ngang qua cô gái một cách hồ hững. Tất cả những người biết được chuyện này đều rất tức giận!”

Thương Thanh Cầm ngồi yên lặng lắng nghe diễn biến tiếp theo.

“Cô gái đó đã tự vẫn ở đây! Người con trai lạ ở chỗ lại rất đau lòng.”

Một người trong đoàn nhanh trí nói:

“Có lẽ anh ta phản bội cô gái đó!”

“Không!” Người chủ quán đáp.

Một người khác lại nói:

“Đã rõ ràng rồi cơ mà! Có lẽ cô gái Phương Tây kia rất giàu có và xinh đẹp, anh ta rời bỏ bạn gái mình để mong có cuộc sống khá hơn là đúng rồi!”

Người chủ quán vẫn lắc đầu.

Trong một phút giây nào đó, một giọng nói lại vang lên:

“Bởi vì...anh ta yêu cô ấy!”

Đó là ý nghĩ của Thương Thanh Cầm, không biết vì sao, nhưng cô nghĩ thế. Trên đời này, yêu một người không hẳn nhất thiết phải ở bên người đó cho bằng được. Chỉ mong rằng người ấy được hạnh phúc, bản thân đã mãn nguyện lắm rồi.

Người chủ quán ngạc nhiên nhìn cô, nói:

“Chào cô, sao cô nghĩ thế?”

Thương Thanh Cầm thật lòng đáp:

“Tôi chỉ nghĩ đơn giản hơn một chút, cũng chỉ là ta nghĩ đầu tiên mà tôi nghĩ đến!”

Bà chủ quán gật gù:

“Anh bị bệnh nan y, vì sợ ảnh hưởng đến cô gái mà tìm mọi cách để cô rời xa anh. Đó là giai thoại của chúng tôi đây! Chúng tôi tin vào tình yêu, một tình yêu vĩnh hằng, sánh cùng trời đất. Tình yêu của hai người không hẳn quá đặc biệt. Nhưng tín ngưỡng của chúng tôi lại vô cùng trân trọng sự hi sinh.” Bà chủ nói xong liền thở dài một tiếng.

Cổ Tuyền chỉ cuối đầu, trong lòng cô chợt nhớ tới một người, trước đây rất yêu, có lẽ là vậy vì cô thấy thế. Anh ấy hơn cô một khóa, là một CEO thành đạt. Cô là một hướng dẫn viên du lịch nay đây mai đó, khó có thể ở bên nhau. Hai người cứ xa dần, xa đến mức, dù có phương tiện nào đi chăng nữa cũng không thể cắt ngắn khoảng cách.

Rồi, chia tay.

Mà Cổ Tuyền lại là người đưa ra đề nghị trước, có lẽ là cô hết yêu anh vì cô cho là vậy, nếu như đã không yêu, không có lí do gì để ở lại, chấm dứt chính là kết cuộc cuối cùng, giải thoát cho nhau, tìm hạnh phúc của riêng mình, cô không muốn ép buộc ai hết.

Còn anh ta bao năm rồi vẫn tập trung cho sự nghiệp, không tìm hạnh phúc, sống một mình. Cổ Tuyền im lặng đi ra một góc.

Thương Thanh Cầm lấy cuốn sổ ghi chú của mình, ngồi bút mảnh đè lên mặt giấy mịn:

“Trong tình yêu, còn được bao lâu thì cố gắng bấy nhiêu. Dốc hết sức mình cho tình yêu thì có gì đáng trách? Dù không có tương lai thì sao, con người cứ như lạc vào giấc mộng, chìm trong tình yêu, bướng bỉnh một chút, bướng bỉnh hơn một chút, có lẽ ta sẽ thấy hạnh phúc.”

3. Chương 3: Cát Và Nước Mắt

Thương Thanh Cầm ngồi xuống bên bờ sông, nhẹ nhàng nhắm mắt hít thở mùi vị của ánh tà dương. Bỗng một tờ giấy bay tới, vướng lại trên cánh tay cô. Cô bắt lấy, trên tờ giấy ghi bằng dòng chữ ngoằn ngoèo. Có lẽ đây là chữ Ai Cập. Vốn dĩ cô sẽ ném tờ giấy ấy đi, nhưng chợt lòng tò mò lại nín giữ, làm cô phải vội chạy đi hỏi những người địa phương đọc giúp.

Một cô gái trẻ nhận lấy tờ giấy, đọc bằng thứ ngôn ngữ lạ lẫm, sau đó nhìn cô, nói bằng tiếng anh:

“Đã lâu không gặp!”

Thương Thanh Cầm ngạc nhiên, lại có chuyện trùng hợp như thế sao?

Thật là khó tin!

Rời khỏi đây vào sáng hôm sau, đoàn đi lịch lại tiếp tục chuyển đi. Tất cả người trên xe đều là người Trung Quốc, việc giao tiếp cũng rất dễ dàng. Cô bắt đầu trò chuyện với một vài người, họ cũng biết cô là nhà văn, điều này thật sự rất tuyệt. Cô cùng những vị khách chụp khá nhiều hình đẹp, hình mọi người cùng ăn uống và tham gia trò chơi với người bản xứ.

Tụ điểm tiếp theo chính là kim tự tháp Giza, một kim tự tháp vô cùng nổi tiếng.

Đến đây, kim tự tháp cao sừng sững quả nhiên vượt xa tầm tưởng tượng của cô. Mặc dù thời tiết không mấy nắng nóng nhưng có một số người không muốn đi tham quan. Giza - đại kim tự tháp lớn nhất Ai Cập, hình ảnh này cứ nhiên làm cho người ta cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé, hơn nữa là nhỏ bé trong dòng lịch sử oai hùng của Ai Cập cổ đại.

Cô bỏ qua những lời từ hướng dẫn viên du lịch, cô đi loanh quanh chụp ảnh, thử hình dung những ý nghĩa của biểu tượng trên tường. Sự huy hoàng của gần ba ngàn năm trước, đúng là một thứ có sức hút mãnh liệt. Cô đi khá xa, nhìn trên tường, cô chợt nhận ra vài đường chạm khắc rất tượng trưng, có lẽ là một ngôi đền lớn.

Cổ Tuỳ chú ý hành động của Thương Thanh Cầm khá lâu, đến khi nhìn thấy cô dừng lại trước những bức điêu khắc của căn đền kia mới tiến về hướng Thanh Cầm.

“Đó là hình chạm khắc ngôi đền Abu Simbell, ngôi đền thờ pharaoh Ramset II và hoàng hậu bí ẩn nhất Ai Cập - Nefertari.”

Thương Thanh Cầm trong vô thức cất giọng:

“Là vị hoàng hậu duy nhất được khắc tượng thờ đứng cạnh pharaoh và thần mặt trời. Là vị hoàng hậu mà Ramset II yêu thương nhất.”

Cổ Tuỳ ngạc nhiên:

“Làm sao cô biết được những chuyện này, hầu hết những người ngoài ngành chẳng ai biết cả.”

Thương Thanh Cầm vươn tay sờ vào những đường lồi lõm kia, dáng dấp của ngôi đền dần hiện ra. Pharaoh Ramset II có rất nhiều vợ, nhưng người mà ông tuyệt đối tôn trọng và yêu thương chỉ có nàng. Điều này thật sự khiến rất nhiều người tò mò, trong đó có cô.

Vào buổi chiều, sau khi nghỉ ngơi, đi khách được phép tản bộ ở ven rừng. Thương Thanh Cầm cũng xách Balô và máy ảnh nhất quyết phải chụp thật nhiều mẫu ảnh thật đẹp.

Chập choạng, cô đi khá xa, cũng không rõ là đi được bao lâu, nhưng cô lại vướng vào một vụ việc khiến người ta phát hoảng.

Cô vốn muốn chụp thêm vài tấm ảnh, đi được vài bước thì vô tình va phải một vật gì đó. Lúc cúi xuống nhìn mới hoảng loạn.

Một người đàn ông đang bị thương ở vai, máu chảy đầm đìa. Chiếc áo da màu đen bị làm cho ướt nhẹp bởi máu. Cô quên mất mình đang ở Ai Cập, nói bằng tiếng Trung:

“Anh không sao chứ? Tôi đưa anh đến bệnh xá.”

Không ngờ, hắn ta lại là người Trung Quốc, đáp lại vô bằng một câu chất giọng trầm khàn đi vì đau:

“Cô...giúp tôi băng bó!”

Cô không nghĩ ngợi mở balo, lấy ra băng gạc cùng thuốc sát trùng. Cũng may thói quen của cô là lúc nào cũng mang theo đồ dùng y tế trong balo, nếu không, bây giờ cô cũng không có thứ gì để băng bó cho anh.

Cô cẩn thận băng bó, việc chăm chú vào vết thương khiến cô không kịp quan sát kỹ người đàn ông trước mặt. Hắn ta bị chém một nhát sâu trên vai trái, nhát chém dài dường như tới mười xăng ti mét, cũng may mà vết thương không quá sâu.

Đến khi cô chú ý tới khuôn mặt của hắn mới giật mình. Người đàn ông đó... Người của năm năm trước, cô còn nhớ rất rõ, hình ảnh cuối cùng cô còn nhớ về anh, gió thổi nhẹ, màn đêm lặng lẽ. Trăng rất sáng. Anh thật phi phàm.

Giật mình quên đi quá khứ, cô lùi lại vài bước khi vô tình chạm phải ánh mắt của anh.

Chưa kịp nói câu nào, thâm tâm đã vội mách bảo cô, hắn ta không phải là người đó.

“Yên lặng!”

Giọng nói của anh vang lên cùng một bàn tay nắm lấy cổ tay cô níu xuống, tiếp theo lại xuất hiện vài tiếng nói chuyện:

“Phải tìm cho bằng được hắn, dù phải lật tung cả khu rừng này!”

Cô ngỡ ngàng bị anh kéo ngồi xuống một góc cạnh anh, nghe được những câu nói ngoài kia, cô cũng hiểu được vì sao anh ta lại có phản ứng như vậy.

Yên lặng.

Không gian yên tĩnh vài giây, bọn người kia cũng bỏ đi, cô mới bó gối rồi hỏi:

“Tôi thấy anh rất quen!”

Anh không nhìn cô, cũng không đáp. Câu nói của cô bị bỏ dờ.

Lát sau, cô đứng dậy, nói một câu:

“Nếu như anh không đến bệnh viện được, tôi đưa anh đi!”

Vừa nói dứt câu thì một tiếng hét vang lên:

“Bọn chúng kia!”

Ngay lập tức Trường Tư Mộ kéo tay cô chạy đi.

Cuộc rượt đuổi vô cùng khó khăn. Bên kia có tới hơn ba bốn người đàn ông đuổi theo, còn Trường Tư Mộ lại bị thương, việc chạy trốn càng thêm khó khăn.

Chạy rất lâu, bọn họ vẫn đuổi theo. Cô, trong lúc hốt hải chợt nhìn anh, anh đang nắm chặt cổ tay cô, giống như mấy năm trước, cảm giác đó vẫn như của ngày hôm qua, chân thật đến vậy.

Một chiếc xe màu đen chợt dừng trước mặt của cô và Trường Tư Mộ, kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của một người đàn ông ngoại quốc trẻ tuổi. Trường Tư Mộ chợt nở nụ cười nhẹ, nói:

“Cậu đến chậm quá rồi đó!”

Phóng lên xe, tiếng động cơ rú vang, màn khói bụi bao phủ những tên chạy theo sau, bọn họ bất lực nhìn theo chiếc xe mất hút.

Trong xe, Thương Thanh Cầm bắt đầu điều chỉnh nhịp thở, vừa nhìn ra cửa kính xe vừa nói:

“Bọn họ là ai vậy, sao lại đuổi theo anh?”

Ngay lập tức cô chợt cảm thấy có một cái ống nhỏ chĩa sát trên thái dương, không cần tưởng tượng cũng biết được, đó là thứ gì.

Người đàn ông ngoại quốc chìa súng vào ngay thái dương khiến cô toát mồ hôi hột, có lẽ cô động phải ổ kiến lửa mất rồi.

Cô chỉ cảm thấy một cổ sợ hãi đột ngột trào dâng lên trong lòng.

Không dám nhúc nhích, cô trong chờ một câu nói từ Trường Tư Mộ, nhưng tất cả đều yên lặng. Người ngoại quốc kiên trì tra hỏi:

“Rốt cuộc cô đã biết được bao nhiêu chuyện?”

Thương Thanh Cẩm mắt mờ hồ, không biết phải trả lời như thế nào, ậm ừ vài câu:

“Tôi không biết gì cả, thật mà... Làm ơn...”

Anh ta lắc đầu, mở ngăn kéo trong xe, ném súng vào đó rồi ném cho cô một ánh nhìn sắc lạnh, cảnh cáo:

“Ngồi yên và chuẩn bị đi.”

Cô vừa sợ hãi vừa tức giận, sợ hãi là vì nòng súng không có mắt kia, còn giận dữ... Chính là Trường Tư Mộ, cô rõ ràng đã cứu hắn ta, thế mà suốt buổi không nói một câu nào.

Không biết đi bao lâu, cô vừa mệt vừa đói. Từ lúc bắt đầu một mình đi loay quanh, cô vẫn chưa có gì vào bụng, mà đường xá gì đó, cô vẫn luôn cố tâm chú ý, một phần vì cô muốn trở về, một phần vì lo sợ không biết rốt cuộc anh ta muốn đưa cô đi đâu.

Đến khi anh ta rẽ vào một con đường nhỏ hẹp, cô mới trong thấy ở cuối đường là một toà nhà rất cao, màu sơn xanh rêu ử rử, trong lòng không biết nén nghĩ học trong trường hợp đó.

Trước đây, cô từng rất nhiều lần nhắc đi nhắc lại mong muốn có một căn nhà rộng lớn, hơn nữa còn phải có vườn. Nhưng ở Bắc Kinh, đất chật người đông, đừng nói là vườn, đến nhà cũng chỉ có thể xây cao lên chứ không thể rộng ra, giá đất có những vùng đến đặt chân người ra cũng không cho đặt chứ huống gì mua được mảnh đất rộng. Hiện tại, căn biệt thự màu xanh rêu trước mắt cô tạm thời thu hút sự chú ý.

Chiếc xe ngừng lại, quả nhiên, dừng trước cửa biệt thự.

Lúc này cô mới chú ý ở ghế sau, sự thật chính là Trường Tư Mộ đã hôn mê bất tỉnh từ lúc nào.

Cô nhìn tên ngoại quốc đang gọi người ra cùng dìu Trường Tư Mộ vào trong, thoát chốc, cả một cánh cổng lớn chỉ đón mỗi mình cô. Trước mắt chỉ mờ mịt, cô đi vào trong.

Biệt thự rộng nhưng khá là cũ kĩ, lá rụng cũng không được quét dọn; sau mỗi đợt gió nổi lên lại bay tứ tung.

Cánh cửa rộng mở trước mặt, cô không hiểu vì sao bản thân có cơ hội trốn về, nhưng không, có một loại áp lực vô hình như cuốn cô vào đó.

Bên trong khá sạch sẽ, cũng rất sang trọng. Mặc dù bề ngoài bình thường nhưng xem cách thiết kế cầu thang và đèn trần thì có thể thấy được đẳng cấp của chủ nhà. Đột ngột một người đàn ông dáng dấp hơi thấp xò cửa của một căn phòng chạy ra, nhưng thấy cô liền vội vàng hét toáng lên:

“Mau đi nấu giúp tôi một ít nước nóng, cần phải có nước sạch.”

Cô chỉ vội vàng làm theo, bất chấp mọi chuyện là gì, hình như người đàn ông thấp đó là một bác sĩ, hơn thế còn là người rất cẩn thận.

Sau một cuộc “vật lộn” dài, cô ngồi vật ra trên ghế bành, nhìn vào cánh cửa kia, hình như họ đang làm gì đó. Tiếng nói chuyện nho nhỏ vẫn phát ra.

Họ dường như quên mất sự xuất hiện của cô.

Ở khách sạn.

Cố Tuỳ không ngừng tìm kiếm tung tích của Thương Thanh Cẩm. Mặc dù Thương Thanh Cẩm có vẻ cứng rắn nhưng cũng là một mối lo, ở Ai Cập, rất dễ bị bắt cóc, nhất là Thương Thanh Cẩm không phải là người bản địa. Nếu như xảy ra chuyện gì không những vô cùng phiền phức mà còn có thể nguy hiểm tới tính mạng. Điều này khiến cho Cố Tuỳ không ngừng thấp thỏm.

Tối hôm đó hầu hết đội tuần tra đều tăng cường tìm kiếm Thương Thanh Cầm, thông báo mất tích cũng chuẩn bị dán vào sáng hôm sau, tất cả thành viên của chuyến đi đều hoảng hốt.

Trong căn biệt thự cũ.

Không biết Thương Thanh Cầm ngủ quên lúc nào, trong giấc mơ của cô, cô nhìn thấy một người đàn ông quen thuộc, cô càng chạy theo hắn, hắn càng đi nhanh, sau đó có ánh đèn rất sáng, cô cảm thấy mình ngã xuống.

Trường Tư Mộ ngồi bên cạnh cô, mắt nhìn đôi tay đang nắm chặt vào tấm trải trên ghế bành, một cổ thương tâm chợt co thắt trong tim.

“Bao năm rồi, anh và em không gặp nhau. Em vẫn như thế, rất bướng bỉnh.”

Nhẹ nhàng bế cô vào phòng, đặt lên chiếc giường êm ái, đắp chăn xong, anh quay đầu định đi ra cửa.

“Tôi vẫn luôn cảm thấy mình đã quên gì đó về anh!”

Cô mở mắt nhìn tấm lưng anh không nhúc nhích, trong lòng rối như tơ vò. Cánh tay, lưng hay giọng nói của đều khiến cô thương tâm không lí do, vì sao chứ? Cô không nhớ đã từng quen anh, nhưng cảm giác thân thương đó, cô tuyệt không thể loại bỏ được.

Anh không nói gì, vội các đi ra ngoài.

Không gian lại chìm vào tịch mịch.

Ai Cập xinh đẹp này, còn chưa bao nhiêu chuyện mà cô không nhớ?

4. Chương 4: Bềnh Tĩnh

“Ramses II có hơn hai trăm phi tử, ai cũng xinh đẹp tài năng. Nefetari, ông yêu nhất, đem tạc tượng nàng bên cạnh mình để muôn đời sau truyền tụng, quả là khiến người ta muôn phần cảm động.”

Trên đời này rốt cuộc có tồn tại chân ái.

Thương Thanh Cầm đối diện lão người, vừa lo lắng không biết rốt cuộc đám người này là ai. Mới sáng sớm đã tìm cách leo khỏi cửa để trốn ra ngoài. Không ngờ lại xui xẻo tới mức bị tên ngoại quốc kia bắt lại.

Trước tình thế tốt cùng sợ hãi, Thương Thanh Cầm đã đưa ra biện pháp duy nhất chính là giật vờ ngắt đi, còn mong cơ hội hắn ta sẽ không làm gì.

Trường Tư Mộ nhìn cô nằm trên giường mắt nhắm nghiền, không khỏi nhin cười, bao nhiêu năm như vậy, chẳng nhẽ vẫn là viện pháp trẻ con này sao. Anh nhìn Simon, cố ý nói thật to:

“Chúng ra đi ăn cơm. Cô gái này, đúng là không thể giữ lại cứ thả đi, ăn hại!”

Thương Thanh Cầm đột nhiên bật dậy, hét toáng:

“Ăn hại cái đầu anh, rốt cuộc mấy người là ai, mau thả bốn cô nương ra, coi chừng hại thân.”

Thương Thanh Cầm không phải ăn nói qua loa, sự thật là cô phát giác họ không phải kẻ xấu, có lẽ vì lí do gì nên mới đối xử với cô như thế. Nếu họ có ý đồ xấu xa, hôm qua cô cũng không thoát được.

Nói xong bụng cô lại đánh trống đòi ăn, khiến cô tím mặt không nói câu nào. Trường Tư Mộ im lặng nhìn Simon, lát sau mới cất giọng:

“Rõ ràng hôm qua còn ra vẻ sợ hãi, không ngờ hôm nay lại mạnh miệng như thế?”

Thương Thanh Cầm đứng dậy, không nói lời nào đi một mạch ra khỏi cửa.

Simon cũng đi theo sau.

Ánh mắt của Trường Tư Mộ đi chuyển tới nơi có tấm rèm cửa, Thương Thanh Cầm đi khỏ cổng từ lúc nào, cánh cổng vẫn mở, cô cũng không để lại lời nào. Giống như năm đó, nhưng người đi không nói lời nào là anh.

Có lẽ cô khó hiểu, nhưng đối với Thương Thanh Cầm, đó là nguyên tắc bất biến, người ta đã nói như vậy, cô nói đi thì tất sẽ đi.

Mặc dù tìm đường về khách sạn rất khó khăn, nhưng cô cuối cùng cũng tìm tới nơi. Trước sự thăm vắn của tất cả mọi người, cô chỉ yên lặng.

Sau chuyến đi Ai Cập khá dài, cô lại trở về Bắc Kinh, gặp lại cô bạn Sở Tiểu Anh sau nhiều ngày không gặp.

Quay lại tạp chí Thanh Hoa, tuần này mời mẫu bìa là La Tử Hạo, nam chính trong bộ phim cung đấu hot nhất hiện nay. Tuy nhiên anh ta là diễn viên khá kín tiếng, cho dù Sở Tiểu Anh đến mời không dưới ba lần nhưng vẫn không gặp được La Tử Hạo. Nghe tin báo lại Thương Thanh Cầm vốn không muốn gượng ép, chỉ là số xuất hành gần đây doanh thu không lớn, chỉ còn cách phỏng vấn được La Tử Hạo mới mong cải thiện được số bán ra.

Thương Thanh Cầm ngồi trong phòng tổng biên tập nhìn Sở Tiểu Anh và Tiểu Hoa, nhẹ giọng:

“Đành vậy, nhưng nếu tổng biên của một tạp chí đích thân mới diễn viên phỏng vấn thì ra thể thống gì? Trong mắt của những tạp chí khác, chúng ta đột nhiên trở thành trò cười!”

Sở Tiểu Anh bầm bụng cho qua:

“Nhưng chỉ có La Tử Hạo mới tăng được số bán ra.”

Tiểu Hoa là thư ký mới của Sở Tiểu Anh, lúc nào cũng mang một chiếc kính gọng to, cơ hồ rất chú tâm sổ sách, lúc này mới nhẹ giọng lên tiếng:

“Nếu như vậy thì tìm người khác thôi!”

Tiểu Anh hét toáng lên:

“Đừng đùa như vậy chứ? Triệu Ngôn - Hoa khôi của tạp chí Thanh Hoa, cũng đã cử đi. Đàm Tử Cách - giới ăn nói nhất cũng đã cử đi. Ngay cả người có quan hệ rộng như Thường Dĩnh cũng chịu bó tay, hẳn ta không phải là ngạo mạn quá mức sao? Bây giờ đối người, hi vọng xem như bị dập tắt, còn mất nào nhiều công sức của mấy chị em!”

Thương Thanh Cầm suy nghĩ hồi lâu.

Sở Tiểu Anh trong lòng nóng ruột không biết phải giải quyết thế nào, bài viết cũng đã chuẩn bị, chỉ còn cần ảnh và một vài đoạn phỏng vấn. Phòng đồ họa sẽ ngay lập tức sắp xếp chỉnh sửa, việc này không quá mất thời gian. Nhưng xem ra, để có ảnh độc quyền từ La Tử Hạo, không dễ.

Thương Thanh Cầm đột nhiên nảy ra một ý tưởng:

“Tiểu Anh, cậu cùng Thường Dĩnh liên hệ với những người làm việc cho La Tử Hạo xem xem chiều nay rốt cuộc lịch trình của anh ta là gì. Tuyệt đối đừng khiến họ nghĩ rằng chúng ta đang điều tra cá nhân mà là muốn hỏi xem cuộc họp fan của anh ta có tốt chức hay không. Sau đó lượn như thế nào. Tổ tin chắc cậu làm được. Sau đó nhắn tin cho tớ.”

Nhìn sang Tiểu Hoa, lúc này Tiểu Anh đã rời đi, Tiểu Hoa đẩy đẩy họng kính, nói:

“La Tử Hạo xuất thân quý tộc, nghe nói là hậu duệ của họ La, đức cao vọng trọng vào thời nhà thanh, hậu duệ cuối cùng của vua Phổ Nghi. Sở thích là chơi dương cầm, làm điểm tâm và đọc sách, rất xem trọng tổ chất từ cốt, người chân thành cũng sẽ khiến anh ta động lòng. Chưa vướng một scandal nào, hoàn toàn là người minh minh bạch bạch. Tuy nhiên, anh ta mất mẹ từ nhỏ...”

Thương Thanh Cầm dựa người vào ghế, nói:

“Anh ta có thích kiểu trang trí Phương Tây không?”

Tiểu Hoa đáp:

“Có vẻ như anh ta thích kiểu Phương Đông hơn.”

Thanh Cẩm khẽ gật đầu, nói:

“Tiểu Hoa, cô đi cùng tôi một chuyến. Chúng ta đến studio bài trí lại một chút. Chắc chắn chiều nay. Chúng ta sẽ có bộ ảnh đẹp mang phong cách phương Đông.”

Tiểu Hoa mặc dù không hiểu gì mấy nhưng vẫn đi theo sau.

Đến studio, nhiếp ảnh gia Triệu Diệp đã chờ sẵn. Chuẩn bị một phần đồ trang trí cũng vật dụng trong cung cấm xưa. Phong cảnh nhu tình rất đơn giản nhưng lại vô cùng thanh tao.

Ngay lúc đó, nguyên một đội dựng cảnh của đoàn phim do đại diễn Vu Chính dẫn đầu tới, họ bắt tay vào làm việc dựng toàn bộ cảnh trong phòng trước dự kinh ngạc của rất nhiều đồng nghiệp báo.

Đó là kế hoạch của Thương Thanh Cẩm. Sở Tiểu Anh đã báo với cô, chiều nay La Tử Hạo có suất đóng phim. Hơn cả, nếu như bắt anh ra dành thời gian riêng cho tạp chí, cô sẽ cho chụp ảnh ngay tại phim trường. Một phần dùng để quảng bá phim. Đại diễn sẽ không ngần ngại, một phần có lợi cho tạp chí, cô sẽ dùng mẫu hiện đại hơn cho trang phục và người mẫu nữ giúp làm mới hình ảnh, có lợi đôi bên.

La Tử Hạo dường như đã được báo trước việc này, cũng không mấy tỏ ra bất ngờ.

Buổi chụp ảnh được bắt đầu trước, chụp một vài bức nhưng Thương Thanh Cẩm vẫn không thấy ưng ý. Chờ mẫu nữ tới nhưng cô lại gửi trì hoãn đành không tới đúng giờ. Đứng trước tình thế như vậy, La Tử Hạo đưa ra chủ ý:

“Không có người mẫu nữ thì nhờ Lam Lan chụp chung với tôi. Không nén kéo dài thêm mất thời gian.”

Tiểu Hoa nghe xong thì kéo kéo tay Thanh Cẩm, nói nhỏ:

“Nếu chụp hình diễn viên Lam Lan nữa thì thật không phù hợp. Chủ biên, Lam Lan là nữ chính đấy, không thể được!”

Đạo diễn Vu Chính nhìn Thương Thanh Cẩm chờ sự thương lượng. Thanh Cẩm không ngần ngại nói:

“Nếu không có người mẫu, tôi thay thế!”

Cô vẫn tự tin về bề ngoài của mình, không phải đang đắp mảnh mai như người mẫu thật nhưng chắc chắn sẽ rất ăn ảnh.

Vu Chính nhún vai:

“Nếu đã quyết định thì cứ như vậy đi.”

La Tử Hạo trong lòng vô cùng bất ngờ, cô gái này, tuổi trẻ tài cao, khí chất ngời ngời, lá gan làm lớn cũng không vừa.

Thay xong y phục, Thanh Cẩm bước ra khiến ai cũng ngỡ ngàng, cũng khó trách, trước nay ai cũng bảo Thanh Cẩm có tư thái cổ phong, có nét lạnh nhạt, phối cùng vẻ cao quý của La Tử Hạo, không thể không nói là rất đoàn chính.

Tạo một vài dáng cổ phong, Triệu Diệp đã không ngớt lời khen ngợi. Cô chỉ đảo mắt xung quanh, ai cũng nhìn cô, nhìn nhiều đến mức khiến cô phát hoảng. Tim cũng đập mạnh, cô cố gắng trấn tĩnh, nhưng một điều, khi cô ngẩng đầu nhìn La Tử Hạo, có một luồng lạnh khí bất giác lừa qua cô.

Cô lại tự lừa mình, anh ta là hậu duệ của nhà họ La vọng tộc, không phải là hậu duệ của Tàn Thủy Hoàng Doanh Chính, chẳng có gì ghê gớm, lại tự bật cười vì ý nghĩ vừa rồi.

Triệu Diệp lại yêu cầu:

“Thân mật một chút, chủ biên, cô cứng nhắc quá rồi!”

Nghe xong trong lòng Thương Thanh Cẩm dội lên chút bối rối, hỏi một câu ngấm ngầm che sự gượng gạo:

“Thế phải làm sao mới hết cứng nhắc?”

Triệu Diệp cong chưa kịp trả lời thì La Tử Hạo đã lên tiếng:

“Tôi giúp cô!”

Nói xong liền đẩy cô ngồi xuống ghế, lấy đóa hoa hồng trên bàn, quỳ xuống, tư thế như kiểu cầu hôn hiện đại trong khi cả hai vẫn đang mặc y phục đời Thanh, thật sự vô cùng độc đáo.

Triệu Diệp chụp được tấm ảnh đó thì vô cùng đắc ý, cười ngoác miệng, nói:

“Chủ biên và ngài La vô cùng đẹp đôi đấy!”

Bỗng chốc cả đám người đang náo nhiệt bỗng yên lặng, Triệu Diệp đúng là quá luống cuống, dù có đẹp đôi cũng không nên nói tùy tiện, như thế rất dễ gây hiểu lầm.

Đột nhiên điện thoại của Thanh Cẩm tung liên hồi, bản nhạc chuông iphone quen thuộc lại vang lên, cô vội vàng lánh đi.

Trên màn hình điện thoại dòng chữ Tiểu Anh hiện ra, bắt máy:

“Tớ đây, cậu có chuyện gì sao?”

Tiểu Anh liền đáp lời:

“Tối nay cậu có về ăn cơm chiều không?”

“Có lẽ là không được, còn phải phỏng vấn La Tử Hạo nữa. Cậu cứ ăn trước đó, tớ ăn cơm ngoài là được rồi.”

Tiểu Anh “ừ” một tiếng, ngập ngừng. Thương Thanh Cẩm nghe qua cũng chẳng đoán được phần nào, thẳng thắn hỏi:

“Cậu có chuyện muốn nói sao?”

Sở Tiểu im lặng vài giây, cũng hít thở đều mà nói:

“Tớ định dọn ra riêng. Dù sao chúng ta vẫn nên sống riêng rồi!”

Thương Thanh Cẩm cũng không đưa ra nhiều ý kiến:

“Vậy khi nào cậu đi, tớ giúp cậu thu dọn. Mà cậu tìm được nhà chưa?”

“Tớ sẽ sống ở nhà Phó Vũ Hàn. Hành lý tớ cũng thu dọn rồi.”

Thanh Cẩm chợt nghĩ, không phải là sống thử đấy chứ. Dù sao Tiểu Anh và Phó Vũ Hàn đều lớn tuổi rồi, không phải như những thanh niên đại học sống thử với nhau.

Thấy được sự yên lặng từ Thương Thanh Cẩm, Sở Tiểu Anh tạm biệt rồi tắt máy.

Phía sau, La Tử Hạo nhìn Thương Thanh Cẩm nhăn nhó mi trong lòng chợt cảm thấy thật khả ái. Cô gái này, đối với anh chính là một loại hương vị lạ lẫm, thật khiến người ra muốn thử nếm vào nhiều món ăn khác nhau, xem xem tốt cuộc loại gia vị này có gì đặc biệt lại khiến cho anh cảm thấy thật tốt.

Studio của Thanh Hoa là một trong những studio rộng lớn nhất Bắc Kinh, nếu như là một phần đơn giản trong phim cổ trang, dư sức để bài trí. Hơn nữa, màu sắc ở đây là tông màu nâu lạnh càng lộ rõ cổ phong sắc diêm. Không lâu sau, một vài cảnh quay đã diễn ra, bao gồm nữ chính và La Tử Hạo.

Lam Lan, cũng là nữ chính của bộ phim cũng có chút tài năng diễn xuất, riêng phần sắc đẹp thì không thể bàn. Đó là những gì mà Thương Thanh Cẩm đánh giá được, tuy nhiên, việc quan trọng hơn lúc này cô cần làm là gửi ảnh cho Thường Đình và Triệu Diệp xử lý hiệu ứng. Cô và Tiểu Hoa sẽ ở hiện trường lấy thông tin. Vì tạp chí Thanh Hoa là tạp chí giải trí lớn, những thông tin điện ảnh này, vô cùng quý giá.

Nếu như thời gian chờ đợi này thật tốt để quan sát diễn biến của bộ phim.

Cảnh 44:

Chỉ kỳ một cảnh Lam Lan múa nên đạo cụ không nhiều, nghe nói quay xong cảnh này ngay lập tức sẽ đến thẳng hiện trường quay phim cách đây không xa. Vì cảnh tiếp theo khá phức tạp nên vẫn còn đang chuẩn bị, thế mới thấy người làm trong ngành nghệ thuật không sung sướng một chút nào. Tạo ra một tác phẩm nghệ thuật thì đã tiêu hao không biết bao công sức của những người đứng sau ánh hào quang ấy, chưa chắc đã được nhớ đến trên tuổi. Quả thật phi thường.

Thương Thanh Cầm nhìn những đồ giày mà họ đang đẹp, thật sự sang trọng. Trong lòng chợt nảy ra một ta tưởng cho tiểu thuyết tiếp theo. Lấy bối cảnh nhà tần, nam phụ là Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, nam chính là hoàng đế nước Tề, đối đầu thương trường, quyền lực, xem lẫn một vào chi tiết tình cảm rối ren, giống như một món mì, dài ngắn mặn ngọt chua cay, món ngon!

Bên ngoài khung cửa sổ mây đen kéo tới, cơn mưa giữa mùa hạ đột ngột đổ xuống như vũ bão. Mùi đất bốc lên vô cùng khó chịu, người qua lại vội vã tìm chỗ trú, cũng vừa đúng lúc một người trong đoàn phim vừa mua điểm tâm chiều về tới nơi.

Một buổi chiều vội vã.

Sau khi phỏng vấn La Tử Hạo xong cô cùng Tiểu Hoa đi siêu thị mua ít đồ. Giữa đường bạn trai Tiểu Hoa gọi đi ăn tối, dù không muốn cô nàng cũng phải để một mình Thương Thanh Cầm siêu thị.

Mua một ít đồ linh kinh, cô tự vác ra xe, như mọi ngày lái xe về nhà.

Chỉ một ngày sau khi tạp chí được xuất bản, doanh thu đã không ngừng tăng cao. Đơn giản rằng, tạp chí Nam Quy thể nào cũng sản si như mọi lần.

Thanh Cầm nhận cuốn tạp chí từ Thường Dĩnh. Nhìn bìa, cô không khỏi giật mình vì hình ảnh của bản thân đầy lạ lẫm.

Thật sự rất... thanh thoát. Khí chất vương tử toát ra từ sự lạnh nhạt của La Tử Hạo chính là điểm cộng lớn nhất cho ảnh bìa này, khiến cuốn tạp chí trở nên nổi bật trong hàng trăm những cuốn tạp chí khác. Mặc nhiên rằng doanh thu thật sự là điều đáng ăn mừng.

Ngồi trong văn phòng khô khốc, Thanh Cầm nhìn ra cánh cửa gương trong vắng, phóng tầm mắt ra tòa nhà cao tầng trước mặt, nền trời xanh, một cái trên chột lơ lửng trong đầu cô, Trường Tư Mộ, cô nhớ rồi, người đàn ông bị thương tên là Trường Tư Mộ.

Gần đây cô dường như đang hồi tưởng rất nhiều chuyện. Hình như có chuyện gì đó trong quá khứ mà cô đã quên mất.

“Cốc cốc cốc.”

Sau tiếng “mời vào” của Thanh Cầm. Sở Tiểu Anh bước vào, trên tay đưa một tập giấy, nói:

“Cậu xem đi một phần đường tạp chí số sau tớ mới chuẩn bị!”

Thanh Cầm nhìn Sở Tiểu Anh, chợt hỏi:

“Phó Vũ Hàn đối xử có tốt với cậu không?”

Tiểu Anh nhún mày:

“Tớ có thể tự lo cho mình được.”

Trong lòng Thương Thanh Cầm như cảnh báo một điều gì đó, không hiểu vì sao cũng nói một câu:

“Tớ chỉ quan tâm cậu một chút, dù sao, chưa có việc gì chắc chắn cả...”

“Ý cậu là sao?”

Tiểu Anh trừng mắt nhìn cô, chưa để cô kịp nói gì đã xô cửa đi ra ngoài.

5. Chương 5: Độc Tình

Nhân gian ngàn vạn độc, không có thuốc giải chính là độc tình.

Quán rượu Độc Tình nằm ở trung tâm Bắc Kinh một trong những nơi nhộn nhịp nhất của thành phố.

Buổi tối, xe cô qua lại tấp nập, xe hơi qua lại trước cửa quán rượu đông như kiến, chốc lát lại rẽ vào hầm giữ xe. Thương Thanh Cầm đứng trong quầy bar ngoảnh đầu nhìn xuống lòng đường. Quán rượu này do cô và Tiểu Anh cùng góp vốn mở ra. Ban đầu con đường này trước kia không phải là đường lớn như bây giờ, số tiền mà cô cùng Tiểu Anh bỏ ra để mua đất không nhiều. Nhớ khi đó hai người thường tổ chức họp fan ở đây, mặc dù lợi nhuận không cao như bây giờ, nhưng rất vui vẻ.

Bây giờ, Độc Tình làm khá, lợi nhuận thu được cao, chia hai, trừ vốn và tiền thuê nhân viên, một tháng cũng mấy vạn tệ. Vậy mới thấy, Thương Thanh Cầm và Sở Tiểu Anh là cặp đôi may mắn nhất trong kinh doanh.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn mờ ảo, khách khứa ra vào tấp nập. Trong ánh đèn mờ ảo, bóng hình quen thuộc lọt vào tầm mắt.

Thương Thanh Cầm không hiểu vì sao cô liền ngay lập tức đứng dậy, vội đuổi theo. Cô chợt nhớ ra, trước đây cô từng yêu một người sâu đậm.

Nhưng cô không hứng một tia nắng mà nói đó là mùa hè.

Cô không hứng một hạt mưa mà nói đó là cả mùa đông.

Cô không biết tốt cuộc những thứ đang bám riết lấy cô là gì. Chỉ khi cô nhận ra, bản thân đang đứng trong một căn phòng riêng, người trước mặt chính là Trường Tư Mộ. Anh ta uống rất say, trong phòng còn cả mùi khói thuốc.

Nhìn thấy cô, anh đứng lên, loạng choạng nắm lấy vai, đôi mắt trong men say nhìn cô chân thành. Mắt anh rất đẹp, cô nghĩ vậy, cho dù trong hoàn cảnh nào, giống như biển hồ vắng lặng, yên bình, một chút sương mờ do men rượu.

“Xin lỗi em.” Anh nói.

Cô nhăn mi, hỏi:

“Vì sao?”

Nhưng anh vẫn không đáp, đã ngã gục xuống ghế.

Cô dẫn dò nhân viên pha nước chanh cho anh. Cô thật sự muốn biết, vì sao anh xin lỗi cô.

Ngồi trên quầy bar, cô nhất thời không chú ý bị khách vừa mới ngồi xuống. Giọng anh ta khá trầm, lạnh nhạt nói:

“Một vang trắng!”

Cô chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu mới nhận ra người trước mặt không ai khác chính là La Tử Hạo. Không biết phải biểu cảm thế nào, chút trưng bộ mặt kinh doanh ra nhìn hẳn.

La Tử Hạo hôm nay mặc một chiếc sơ mi màu trắng, dáng dấp vô cùng lịch thiệp. Không hiểu sao điều này lại làm cô nhớ đến Trường Tư Mộ, anh ta mặc sơ mi đen, buông lỏng tay áo một cách thoải mái nhất, làn da sáng nổi bật.

“Chủ biên Thương, tôi có thể gọi cô như vậy được không?”

Thanh Cầm giật nảy mình, gật đầu:

“Có thể. Ngài La!”

La Tử Hạo chợt ngoảnh đầu nhìn cô, trong đáy mắt xoẹt qua tia dao động:

“Gọi tôi là La Tử Hạo, tôi không quen một cô gái tài năng gọi mình là ngài!”

Thanh Cẩm sắc bén hỏi lại một câu:

“Tôi là một cô gái tài năng sao?”

La Tử Hạo nhún vai:

“Tôi cho là vậy!”

Cô để ý La Tử Hạo uống khá nhiều, mặc dù tư thái nhấp môi chậm chậm của anh như đánh lừa thị giác, nhưng không uống sự tinh tế của Thương Thanh Cẩm, cô đều biết cả.

Đến khi cô nhớ đến Trường Tư Mộ, chạy vào căn phòng kia thì anh đã biến mất. Cô xuýt đã không nhìn thấy chiếc bật lửa hiệu Dior màu bạc. Trong lòng thâm tự trách. Tại sao bản thân lại phải quan tâm một người đến vậy.

Lại một ngày nữa trôi qua, buổi tối, cô tổ chức cho nhân viên Độc Tình đi ăn đồ nướng. Ai cũng rất vui vẻ. Chỉ là thiếu mất Sở Tiểu Anh, trong lòng cô thấy hơi trống rỗng.

Cuối tuần, Thương Thanh Cẩm mua một số đồ đặc cần thiết mang vào bệnh viện thăm tiểu khả ái của mình. Thực ra, vào một lần thăm bệnh ở đây cô quen biết được một cô bé mắc ung thư, hơn nữa cô bé cũng mồ côi như cô. Điều này khiến cô thông cảm và muốn sẻ chia.

Hôm nay, lại là ngày cuối tuần, cô va lại đến thăm cô bé, Úc Khả Khả. Vừa mở cửa, cô bé đã vui vẻ hỏi thăm cô, còn nói hình chụp trên ảnh bìa cô rất đẹp.

“Em nghe nói La Tử Hạo đứng ra kêu gọi quyên góp cho bệnh nhân nghèo. Chị Thanh Cẩm, chị cũng quyên góp đi. Nghe nói còn có chương trình chọn người đại diện cho hội cùng tham gia tình nguyện với La Tử Hạo, em muốn có cơ hội.”

Thanh Cẩm vừa gọt táo, vừa cười nhẹ nói:

“Quyên góp cũng là chuyện tốt. Chị sẽ tham gia. Nhưng còn vận may nếu có rơi vào đầu chị thì em sẽ là người thay chị đi. Chị biết em mà...thật là tâm cơ quá đi mất!”

Cô bé Khả Khả này thật ra chỉ là một cô bé tâm hồn ngây ngô muốn được tiếp cận thần tượng của mình. Chẳng phải là một điều gì quá quan trọng.

Trở về từ bệnh viện, cô gọi điện cho thư ký riêng nhờ quyên góp cho chương trình từ thiện mà La Tử Hạo đang dẫn dắt. Cô nhớ không lầm, trước đây anh ta từng đại diện cho chương trình như vậy. Lần đó là lúc anh ta mới vào nghề, có lẽ cũng chỉ là một hành động xây dựng hình ảnh mà thôi.

Cô ngồi trong căn phòng nhìn ra cửa kính, không hiểu sao cô chợt thấy vô cùng buồn ngủ, đầu quay quay khiến cô không thể tập trung. Không biết cô thiếp đi từ lúc nào.

Cô thấy mình đang ở công viên, trời nắng rất đẹp, cô đang chờ ai đó.

Chợt một đám người vây tới, bắt lấy cô. Cô ngoảnh đầu nhìn người đang đứng phía xa, là Trường Tư Mộ.

“Cốc cốc cốc”

Cô giật mình tỉnh giấc, nói:

“Mời vào!”

Ngô Thiển đẩy cửa, trên tay mang một tập ảnh rồi nói:

“Đây là ảnh em vừa sửa xong. Chị xem giúp em còn phần nào phải chỉnh sửa nữa không?”

“Tôi sẽ xem, cảm ơn!”

Buổi tối, cô để xe ở studio, tản bộ trên đường về nhà. Tối thứ tư, người qua lại không đông cũng không thứ thớt.

Tám giờ tối, những hàng quán với tấm biển to khổng lồ có đèn nhấp nháy vẫn đông khách. Chiều nay, cô vô tình nhớ ra một số việc trong quá khứ. Chẳng hạn như trước đây cô rất yêu một người, trước đây cô

từng bị tai nạn giao thông, cô đã nhớ ra nhiều thứ mà bốn năm trước cô đã đánh mất. Thực ra, Trường Tư Mộ là người yêu cũ của cô. Mà cũng không thể nói như thế, vì cô và anh không thực sự chia tay.

Cô bị đám người của lão Trình bắt đi.

Một điều mà dường như ai cũng hiểu, lão đánh giá cao năng lực của Trường Tư Mộ, ép anh phải từ bỏ Phụnggw Hoàng lửa để trở về làm trợ thủ của hắn. Với tính cách của Tư Mộ., anh không đồng thuận. Lão tìm đến Thương Thanh Cầm, bắt cô đi làm con tin.

Cô còn nhớ lúc đó, bị một đám người lạ mặt bắt đi, Thương Thanh Cầm bé nhỏ đã sợ đến tái mặt, cầu niệm cho Trường Tư Mộ đến cứu mình.

Anh đến nộp mạng, nộp mạng vào tay bọn người lòng lang dạ sói đó. Nhưng trong tâm trí của Thương Thanh Cầm cô, anh là một tên tội phạm, một kẻ buôn bán cocain, một tay đầu gấu khét tiếng.

“Két!”

Cô nghe tiếng thét chói tai:

“Thương Thanh Cầm!”

Rồi một tiếng “ầm” vang dội, cô bị đẩy ra xa, ngã xuống vệ đường, tiếng người rộn rã.

Cô cứ mãi nghĩ về chuyện ở quá khứ mà không quan sát lúc qua đường.

Người xô cô ra khỏi chiếc xe hơi đang đi tới chính là La Tử Hạo. Những âm thanh hỗn độn, tiếng xe cấp cứu, tất cả làm cô đau đớn. Tay cô đau quá.

Cô ngất đi.

Vụ tai nạn diễn ra bất ngờ, tất cả là do cô không quan sát lúc qua đường. La Tử Hạo nhìn thấy, vội đẩy cô ra, bất chấp nguy hiểm xảy đến với bản thân.

Cô nhập viện vào tám rưỡi tối, chính giờ thì các nhân viên của tạp chí nhận được tin cũng tới đầy đủ. Tiểu Hoa đang ở nhà nghe tin thì kinh hồn bạt vía mạnh cả đôi dép đi trong nhà tới bệnh viện.

Hùng mạnh hơn cả là đồng đội của fanclub La Tử Hạo, họ chen lấn đến nỗi chật cả bệnh viện, bảo vệ phải làm việc để giữ trật tự.

Phòng cấp cứu.

Tiểu Anh cùng Phó Vũ Hàn đứng chờ, bác súc đi ra, khuôn mặt rạng rỡ:

“Thật may quá, bệnh nhân do kinh hãi mới ngất đi. Không có gì nghiêm trọng. Tay phải bệnh nhân bị nứt xương thể nhẹ. Người nhà có thể thăm khi bệnh nhân chuyển xuống phòng thường.”

Tiểu Anh rồi rít cảm ơn bác sĩ, người của tạp chí cũng thở phào nhẹ nhõm. Người bận lo cho gia đình nên xin về trước, sau cùng chỉ còn mỗi Tiểu Anh, Phó Vũ Hàn là còn ở lại.

Nhưng trước sự can ngăn của Vũ Hàn, Tiểu Anh cũng phải trở về. Để lại Thương Thanh Cầm một mình trong bệnh viện.

Thanh Cầm nhanh chóng được chuyển xuống phòng thường. Tối muộn, Trường Tư Mộ lái xe vội vã tới bệnh viện. Anh chỉ vừa giải quyết mâu thuẫn ở Ma cao là ngay lập tức tới đây. Thanh Cầm, có phải là cô đang cố tình làm khó anh.

Mở cửa phòng, người đàn ông mặc áo khoác đen lặng lẽ bước vào, những ngón tay thon dài nắm chặt lấy bàn tay cô. Tay cô trước nay rất ấm áp, không hiểu sao bây giờ chạm vào lại khiến anh có cảm giác lạnh lẽo đến vậy.

Ngắm nhìn cô thật kĩ sau gần ấy năm không gặp, cô ngày càng xinh đẹp hơn rất nhiều. Vàng trán ngần tình nghịch, mũi nhỏ nhắn, anh nhớ, rất nhớ cô. Lần đầu gặp lại, anh không biết phải kiềm chế mình như thế nào. Có chăng là cảm xúc của năm đó, nhìn cô vì anh mà bị người khác hành hạ nhưng ngay cả một sự bảo vệ anh cũng không làm được.

Có lẽ cô rất hận anh, hận đến mức muốn quên đi anh, muốn xoá anh khỏi cuộc đời cô.

Đêm tối lặng im, anh chỉ muốn che chở cho cô, không để sự việc năm ấy lặp lại lần nữa.

Bốn năm, anh lãnh đạo Phượng Hoàng lửa, trở thành băng nhóm lớn nhất, bao trùm thiên địa, khuấy đảo càn khôn, một ngày, anh nhất định để cô về bên anh, dù phải trói, anh cũng sẽ trói.

6. Chương 6: Thật Sự Xin Lỗi Vì Đã Khiến Anh Lo Lắng Cho Tôi

Mắc kẹt giữa hai luồng tình cảm khiến cô ngợp thở. Xin lỗi, cô sẽ tự giải thoát.

Cô thức dậy, bên cạnh cô y tá đang truyền nước cho cô. Cô y tá nhìn cô dịu dàng nói:

“Cô cần mua giúp cháo không, tôi không thấy người thân của cô?”

Cô cười nhẹ:

“Cảm ơn cô!”

Y tá ra khỏi phòng, cô nhìn ra cửa sổ, mùa hạ sắp tàn, nắng gắt gỏng đốt cháy cây cỏ. Đột nhiên cô nhớ đến tối hôm qua, La Tử Hạo, ngày hôm qua...

Cô đẩy cột mốc bình nước biển ra khỏi cửa. Tay phải của cô bị băng bó cứng ngắc, cô muốn đi xem La Tử Hạo như thế nào. Tất cả dù sao cũng là do lỗi của cô, ít nhất cô phải chịu trách nhiệm.

Tìm khá lâu cô mới tìm được phòng bệnh của anh. Trước cửa lều có một cái người bảo vệ khiến cô e ngại. Nhưng họ không cản cô mà để cô đi vào phòng.

Bên trong vô cùng tiện nghi, hoa thơm, một số con gấu bông đặt trên bàn, cô phỏng đoán là do fan tặng cho La Tử Hạo. Anh nằm yên trên giường, trên đầu vẫn một lớp garo. Đầu óc cô chấn động, anh thực sự bị thương nặng rồi, trong lòng cô vô cùng sợ hãi.

Đang lo lắng đột nhiên một giọng nói vang lên:

“Cô hay quá nhỉ? Có biết cô khiến tôi lo lắng lắm không?”

Cô ngẩng đầu, nhìn La Tử Hạo đang mở mắt nhìn mình, nhất thời thẹn quá hoá giận nói:

“Anh rõ ràng đã tỉnh rồi, vì sao lại im lặng, khiến cho tôi sợ muốn chết!”

La Tử Hạo cười.

Đó là lần đầu tiên Thương Thanh Cầm nhìn thấy “ngài La” cười.

Ngay cả khi anh xuất hiện trước báo giới hay fangclub, anh vẫn chưa từng cười lần nào.

Anh nhìn tay cô, hỏi

“Cô bị gãy tay phải sao? Vậy là thời gian tới cô phải bỏ nghề rồi!”

Cô nhú mồm:

“Đã bị như vậy rồi mà còn có thể đùa được!”

Anh chột tở ra tội nghiệp:

“Tôi rõ ràng là giúp cô, cô còn không biết ơn, lại chế giễu tôi thế kia?”

Cô nghiêng đầu:

“Thật sự xin lỗi vì khiến anh lo lắng cho tôi!”

Anh nghiêm túc:

“Hàng ngày cô đi đứng như vậy sao? Nếu như hôm qua không có tôi, cô còn ngồi đây? Sau này, nhớ phải cẩn thận đấy!”

Cô gật đầu:

“Dù sao đều là lỗi của tôi, tôi nhất định sẽ báo đáp anh.”

Anh chớp lấy chiếc điện thoại trên bàn, bấm bấm gì đó rồi nói:

“Cô định báo đáp thế nào? Dùng thân báo đáp?”

Cô ngang ngạnh nhìn anh, nói:

“Tôi vẫn đang cân xem thân này đủ để làm bao nhiêu chuyện, không biết đủ để báo đáp hay không?”

“Cốc cốc cốc”

Y tá đẩy thùng thuốc đi vào, Thương Thanh Cầm rời đi.

La Tử Hạo nhìn cô y tá hỏi:

“Từ sáng đến giờ cô ấy đã ăn gì chưa? Có ai đến thăm không?”

Y tá khiêm nhường cuối người:

“Ngài La, lúc này tôi có mua cháo cho cô ấy. Ngoài tối hôm qua thì không có ai đến thăm cả.”

La Tử Hạo nhíu mày kiểm, hỏi:

“Tối hôm qua? Ai lại thăm bệnh nhân muộn như vậy?”

Y tá đảo mắt, chỉ đáp:

“Không rõ, hình như là một người đàn ông vô cùng kì bí, anh ta chỉ đến một lúc rồi đi!”

Xong việc, cô y tá ra ngoài.

Ngài La thực sự đã nhìn trúng cô gái này rồi. Nếu không, làm sao anh có thể quan tâm nhiều đến vậy.

Thương Thanh Cầm bị gãy tay ảnh hưởng không nhỏ đến việc quản lí, còn đôi lúc tạp chí bị vây bởi độc giả của cô. Phía tạp chí Nam Quy cũng bắt đầu đưa ra số tháng, hơn nữa, trong tháng này là ngày kỉ niệm mười năm thành lập tạp chí Nam Quy, số báo này tầm cạnh tranh rất lớn.

Quá khứ...

Năm Thương Thanh Cầm mười bảy tuổi, cô cũng giống như những cô gái khác, rất vui vẻ, rất đam mê. Cô bắt đầu viết tiểu thuyết từ năm ấy. Nhưng vấp phải vô số lời ra vào từ thầy cô giáo, cô phát hiện họ nói đúng. Ở lứa tuổi của cô, không phải dành cho việc sáng tác, như vậy sẽ ảnh hưởng tới việc học tập. Khi ấy, cô đã viết tới ba cuốn tiểu thuyết, nhưng...cô cuối cùng cũng từ bỏ.

Đến khi cô gặp anh, anh nói:

“Chỉ cần là đam mê của em, mọi lúc em đều có thể làm được. Không cần sợ hãi, sống thật là chính mình, em là em, Thương Thanh Cầm độc nhất của anh.”

Sau đó cô tiếp tục viết, cuốn tiểu thuyết năm đó chính là cuốn giúp cô chiến thắng cuộc thi viết tiểu thuyết, là mở đầu cho cô ngày hôm nay.

Cô dần dần phát hiện, anh không phải là người có thân phận bình thường.

Anh là người đứng đầu một băng nhóm mafia, là người tưởng chừng như không bao giờ có thể được yêu, được xem trọng, ngay cả được bảo vệ bởi pháp luật.

Cô vẫn giữ cuốn sách của năm năm về trước, bìa sách vẫn rất mới, chỉ có tim cô là trở nên cũ kĩ.

Cô bị thương ở tay nên không tiện tới trụ sở tạp chí, suốt ngày ở nhà mọi chuyện đều trở nên khó khăn. Không thể tự nấu ăn, cô phải gọi đồ ăn tới. Có lúc cần dọn dẹp phải gọi người làm theo giờ tới, những chuyện đơn giản trước đây bây giờ đều trở nên khó khăn.

Hai tuần sau

Một buổi sáng cô nghe thấy chuông cửa liền vội bật dậy khỏi giường ra mở cửa. Cô còn tưởng là Tiểu Anh mang đồ ăn tới cho cô, không ngờ người đến lại là La Tử Hạo.

Anh ta mặc áo thun thoải mái, mang một đôi giày thể thao, trên tay xách hai bịch đồ ăn nặng trĩu. Nhìn Thương Thanh Cầm mặc một bộ đồ ngủ màu đen bóng cùng mái tóc chưa được chải chuốt bất giác thốt lên một câu:

“Em định cứ để bản thân không được gọn gàng như thế mà tiếp tôi sao? Còn bắt tôi cứ đứng ngoài cửa thế này.”

Cô giật mình mới mở cửa cho anh vào, chỉ kịp rót cho anh ly nước rồi vội vã đi thay quần áo.

Anh nhìn cô vội vã mà không khỏi bật cười, nói với theo:

“Tôi dùng bếp được chứ?”

Cô la lớn:

“Tùy anh!”

Chạy vào phòng, mở tủ quần áo, cô không biết nên mặc bộ nào cho dễ đây, cánh tay này của cô...huầy... Thật phiền phức.

Cuối cùng cũng chọn được một bộ áo quần đơn giản rộng rãi, hơn nữa còn rất dễ mặc.

Rón rén mở cánh cửa phòng, đi ra, cô đã ngửi thấy mùi thơm từ phòng bếp. La Tử Hạo đang làm gì vậy không biết.

Nhìn thấy dáng người cao cao đeo tạp dề đang xào xào nấu nấu khiến cho cô chợt có chút cảm động.

Bỗng anh cất lời mắng:

“Em sống thế nào vậy? Tủ lạnh chẳng có lấy một loại thức ăn nào! Định giảm cân đến chết?”

Cô định đáp “Một lát nữa người ra sẽ mua giúp em thức ăn và vật dụng” nhưng lời chưa kịp thốt ra đã tan biến, cô không nói lời nào, đứng như trời trồng nhìn anh.

Đã bao lâu cô không nói chuyện vui vẻ với một người con trai như thế, rất dịu dàng, rất chăm lo, chợt cô có chút cảm động. Khẽ thở một hơi, cô cười nói:

“Anh đang nấu món gì thế? Thật thơm!”

Một khoảng thời gian Thương Thanh Cầm không có đến tạp chí. Tuy nhiên mọi việc đều nhờ có Tiểu Anh mà vô cùng ổn thỏa.

Ngày đầu trở lại đi làm, ai cũng hỏi thăm sức khỏe, cô đi nhanh chóng đi vào văn phòng riêng.

Cuối tuần, La Tử Hạo đến đưa cô đi xem múa đương đại. Trùng hợp là bài múa này có tên “Hand in Hand”, đi hai vũ công khuyết tật trình bày, bài múa xúc động tới mức cô cũng không biết mình khóc từ lúc nào. Không hiểu được sự cố gắng không ngừng của những con người quật cường đó.

La Tử Hạo đưa cô đi ăn sau khi màn biểu diễn kết thúc. Bước vào nhà hàng cô vẫn còn rất xúc động, đó không hẳn chỉ là thương hại, mà một phần trong cô còn có sự nể phục.

Cô nhân viên mang menu đặt nhẹ lên bàn, nói:

“Mời quý khách chọn món!”

Thương Thanh Cầm mở menu, nhìn La Tử Hạo nói:

“Anh ăn gì?”

La Tử Hạo nhìn một lượt, nói:

“Ăn món Ý đi! Anh vẫn sẽ ăn như cũ, một mì Ý, một phần súp lạnh!”

Thương Thanh Cầm ngẩng đầu:

“Tôi cũng như thế! Cảm ơn cô!”

Nhưng chợt Thanh Cầm im bật, nhìn cô phục vụ trước mặt. Cô gái cũng tròn mắt nhìn Thanh Cầm.

“Là cậu sao? Trương Nhã Ái!”

Nhã Ái là bạn học của Thương Thanh Cầm, trước đây từng du học ở Canada. Gia cảnh nhà cô ấy cũng không đến nỗi, tại sao có bằng đại học nước ngoài lại về đây làm phục vụ như thế?

Nhã Ái chỉ thoáng trong nét mặt một chút vui, sau đó thì vụt tắt, không biết sau bao năm gặp lại, họ có còn như xưa? Mỗi người đều đã trưởng thành rồi. Hơn nữa, Thương Thanh Cầm cũng thành công như vậy. Trong lòng Nhã Ái chợt có chút tự ti.

Để giữ lòng tự tôn của riêng mình, Nhã Ái không nói câu nào, đi một mạch vào trong. Đến khi món ăn được bày lên, phục vụ cũng là người khác.

La Tử Hạo nhìn Thương Thanh Cầm, hỏi:

“Là bạn của em sao?”

Cô lắc đầu:

“Em nhìn nhầm!”

Trong thâm tâm cô, cô biết, cô và Trương Nhã Ái, không như xưa nữa rồi. Vậy xong nhận quen hay không quen để làm gì?

Rời khỏi nhà hàng, anh và cô đi dạo trên phố đi bộ. Mức sống càng cao, con người ngày một có điều kiện phát triển, ở trên mặt bằng bày không biết bao nhiêu thể loại kinh doanh, bao nhiêu phương thức. Rực rỡ, nồng nhiệt, cô chợt phì cười, nói:

“Em thấy mình già quá rồi!”

La Tử Hạo cũng cười rồi hỏi:

“Sao em nghĩ thế? Năm nay em chỉ mới hai mươi ba tuổi!”

“Tâm hồn, em có tâm hồn của một bà cô bốn mươi!”

La Tử Hạo chợt bĩu môi:

“Bà cô của tôi, trong mắt tôi bà còn rất trẻ. Thôi than vãn đi, chúng ta đi xem biểu diễn chỗ kia, đi thôi!”

Nói rồi anh kéo tay của Thương Thanh Cầm đi về hướng một nhóm người đang biểu diễn ảo thuật.

01:00 pm

Đồng hồ chạy tích tắc.

Thương Thanh Cầm nằm trên giường, nhìn bàn tay, từng dòng hồi ức ứa về.

Trường Tư Mộ, anh từng nắm đôi bàn tay cô. Trường Tư Mộ, anh từng ôm cô như thế.

Trường Tư Mộ, anh từng, đã từng.

Trường Tư Mộ.

Trường Tư Mộ.

Cái tên cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Cô không biết vì sao. Mỗi khi cô chớp mắt, cô đều nhớ về quá khứ, cô nhớ về anh, một thứ tình cảm gắn chặt nhau.

Hình như, cô nhớ anh.

Cảm giác đó như một cỗ máy găm nhăm trái tim, làm cho cô đau đớn không tả nổi. Anh, không ra khỏi đầu cô, không ra khỏi trái tim cô, không để cô quên anh.

7. Chương 7: Bỏ Chạy Khỏi Hiện Thực, Em Chỉ Muốn Sống Trong Quá Khứ

Chúng ta đã hứa, anh và em, không bao giờ quên nhau. Cô là tiếng đàn ngàn năm bi thương. Anh là nỗi nhớ vạn năm không phai. Chúng ta sẽ mãi trôi dạt. Người là âm thanh còn người kia là ý nghĩ, tâm tình. Chúng ta mãi không có nhau. Lời hứa, thực ra cũng chỉ là lời hứa.

Bước vào đầu đông, mưa không ngớt.

Thương Thanh Cầm đã bắt đầu cảm thấy mình đã tăng cân hơn so với trước đây, bắt đầu xây dựng chế độ ăn kiêng.

Sở Tiểu Anh cũng cùng cô ăn kiêng. Hình như cô ta tăng tới năm kg, còn sợ Phó Vũ Hàn chê mập, suốt ngày lải nhải việc giảm cân.

Sau kì giảm cân một tuần ấy, Sở Tiểu Anh giảm được còn bốn mươi chín kg, nhưng Thương Thanh Cầm không biết vì sao lại giảm tới bảy cân, từ năm mươi hai kg bây giờ chỉ còn bốn mươi lăm. Với chiều cao một mét sáu của cô, bốn mươi lăm kg khiến cô bị cho là chưa trưởng thành vì thấp bé. Tiểu Anh vẫn nhai đi nhai lại một câu:

“Thương Thanh Cầm dậy thì không thành công!”

Sau đó một tuần nhưng Thương Thanh Cầm vẫn vậy, tham gia vào một vào hoạt động xã hội, cô đã cho qua hơn hai tuần tiếp theo.

Tháng đầu đông đã hết.

Một ngày đông lạnh khô, La Tử Hạo đột nhiên nhắn tin cho cô, bảo cô xuống nhà. Cô còn tưởng là biệt gặp gì đó, vội vã chạy xuống. Xuống tới nơi đã nhìn thấy La Tử Hạo đang đứng đó, trên tay cầm một bó hoa hồng đỏ tươi.

Anh mới vừa xuống khỏi máy bay cách đây ba mươi phút liền vội vã đến đây. Anh cuối cùng gì gì đưa ra một quyết định táo bạo. La Tử Hạo nhìn Thương Thanh Cầm ra đến nơi mới bắt đầu mở nắp xe, một chùm nóng bay bật lên, tất cả đều là màu trắng, trên chùm bóng bay có ghi dòng chữ:

“Em có làm ban gái của anh nhé!”

Thương Thanh Cầm bàng hoàng nhìn những thứ đang diễn ra, nhất thời lắp bắp không nói được câu nào.

Cô...rất cuốc là đang nghĩ gì, chính cô cô còn không hiểu nữa.

La Tử Hạo lần đầu tiên cảm thấy nôn nao như thế. Từ khi biết cô, anh như đứa trẻ. Bây giờ anh chỉ hi vọng cô nhận lời, vì anh thật sự, thật sự thích cô, không phải vì lí do gì cả, đơn giản là thích.

Nhưng anh không biết.

Anh đối với cô là thích.

Còn Trường Tư Mộ đối với cô là yêu.

Một cỗ khó xử chợt dội lên trong lòng, cô chợt bật ra một câu nói:

“Xin lỗi!”

Đó là cô, cô không thương hại ai cả, không phải vì cô ích kỷ, mà là cô kho rằng chỉ nên dành tình yêu thương thực sự cho đối phương, thương hại ầu cũng là giả dối.

Cho nên, cô chỉ nói như vậy, tổn thương anh, đó là cách duy nhất khiến anh không hi vọng.

Anh có sự nghiệp, có quyền lực, có tương lai, còn cô, cô là người sống trong quá khứ. Là một nhà văn, tương lai của cô sẽ là một căn nhà nhỏ, một chiếc laptop cũ, một vài thùng sách đã bạc màu và một quá khứ. Cô sẽ trở lại giống như quá khứ, tiếp tục sống với Trường Tư Mộ.

Quay đi, cô không dám nhìn vào mắt của La Tử Hạo, cô và anh, thật không hợp nhau.

Tối hôm đó cô tới quán rượu Độc Tình, vẫn là những khung cảnh cũ, cô ngồi vào quầy bar. Tự pha cho mình một ly cocktail bạc hà. Không phải vì lẽ thường mà cô hay thích những thứ liên quan tới bạc hà, bạc hà the mát, không những giúp cô tỉnh táo mà còn rất lạnh, cái lạnh trong cay nóng của rượu, nóng lạnh đan xen. Vừa cay vừa ngọt, cô không biết vị này từ đâu, cô chỉ phàm theo công thức mà cô học, nhưng ngoài cô ra, không ai pha chế khiến cô cảm thấy giống, cũng không vừa ý được cô. Nếu như ở những nơi khác, chắc chắn chủ sẽ quở mắng cô là kẻ khó chiều khó chuộng. Giống như những nhân viên trong quán cũng hay nói đùa với nhau về những vị khách hách dịch khiến nhân viên phải chịu khổ.

Nhâm nhi ly cocktail nặng, rồi một ly cũng cạn, uống đến đầu óc ong ong, không biết trời đất. Nhân viên thấy cô uống say, không cho cô tự lái xe về nhà, họ ra ngoài gọi taxi lúc hơn mười giờ tối. Trời lạnh căm, không gió, ngọn cây ven đường cũng khăng khiu. Giờ này không còn ai qua lại trên đường, đèn đường cô độc rọi xuống mặt đường đen nhánh.

Tất cả yên tĩnh lạnh lùng.

Taxi đi vù vù trên đường, trong cơn mê sảng, cô chỉ cảm thấy xe bắt đầu dừng lại, cánh cửa mở ta khiến ánh sáng chói mắt loé lên, không khỏi làm cô bị chói mắt.

Cô thấy mình bị đỡ ra khỏi xe, sau đó trời đất tối mù.

Trường Tư Mộ nhìn cô gái say xỉn, không nói lời nào.

Thương Thanh Cầm nhìn người trước mắt. Trong sự mơ hồ, cô nhìn thấy Trường Tư Mộ.

Nhất thời không tin vào mắt, vươn tay sờ sờ vào mặt anh, trong lòng bỗng chốc tràn đầy chua xót:

“Anh...vì sao không trở lại. Lúc đó, em ở bệnh viện, anh vẫn chưa từng đến thăm em. Cho dù là nhớ hay quên, anh không thể tuyệt tình như vậy!”

Mái tóc đen che hết vầng trán cao của anh, do khom người nên ngũ quan tinh xảo bị che đi không ít, trời lạnh khiến cho giọng nói của anh trở nên rất khàn:

“Sao lại uống say đến thế?”

“Người phụ nữ chống lại anh, thật không thông minh. Người phụ nữ dám yêu anh, thật yếu đuối. Nhưng Thương Thanh Cầm, tôi không hiểu vì sao, em thông minh nhưng vẫn chống lại anh, em mạnh mẽ nhưng vẫn yêu anh.”

Nhưng cô không nói gì, hình như, cô ngủ rồi.

Anh đưa cô lên. Chiếc xe màu đen phóng nhanh trong đêm, cùng nhau đến một nơi cách biệt với thế giới.

La Tử Hạo cả đêm gọi điện thoại cho Thương Thanh Cầm nhưng không được khiến anh vô cùng lo lắng.

Sáng sớm La Tử Hạo đã đến tạp chí để hỏi thăm tin tức của cô. Nhưng không ai rõ Thương Thanh Cầm đã đi đâu.

Biệt thự ở tỉnh Chiết Giang.

Biệt thự màu trắng nằm cách biệt giữa một khi vườn rộng lớn.

Thương Thanh Cầm trở mình, mở mắt, tất cả không gian đều có chút mờ ảo. Ngồi dậy, cô nhìn quanh, đầu vì những ly rượu hôm qua mà vô cùng đau nhức.

Cô xuống khỏi chiếc giường màu đen, mở cửa phòng. Trước mắt cô là cầu thang đi xuống, cô nhẹ bước ra khỏi phòng. Bộ quần áo trên người ngày hôm qua đã được thay bằng một bộ đồ ngủ màu xanh.

Qua cầu thang, bên dưới là phòng khách, qua phòng khách là phòng bếp. Nội thất đơn giản, tất cả đều màu đen, lạnh nhạt vô cùng. Cô nghe tiếng xào nấu gì đó, vội vui mừng, cứ ngỡ đó là Trường Tư Mộ, cô chạy vội vào bếp. Nhưng người trước mắt chỉ là một cô gái trẻ, đáng dấp vô cùng cứng nhắc. Tuy nhiên vẫn có nét nữ tính, nếu không phải nói là quyến rũ.

Cô gái kia hình như phát hiện ra có người đang nhìn mình chăm chăm liền quay người lại, nói:

“Thương Thanh Cầm, chịu có thôi ngay cái việc cứ nhìn tôi không chớp mắt như thế hay không?”

Cô gái kia quay lại, Thương Thanh Cầm mới nhận ra:

“Đông Khanh, cô thay đổi nhiều quá!”

Đúng vậy, là Đông Khanh, cô gái vào năm năm trước mặc quần bò nhiều túi, tóc nhuộm hai màu, vậy mà bây giờ đã lớn, cũng biết chải chuốt, biết ăn mặc cho nữ tính.

Đông Khanh tắt bếp, nói tiếp:

“Xem kìa, nhìn tôi cứ như nhìn thấy sinh vật ngoài hành tinh ấy! Chị xem, tôi đã đủ nữ tính để giành Trường Tư Mộ với chị chưa?”

Vậy nói đùa vui của Đông Khanh khiến cho cô chợt nhớ về quá khứ. Đông Khanh từng nói:

“Hiện tại, em không đẹp như chị, không phải là người anh Tư Mộ yêu. Nhưng nếu một ngày chị rời đi khỏi anh ấy. Em nhất định sẽ giành lấy, không cho chị có cơ hội lấy lại.”

Cô gái cá tính mạnh như thế, đúng là nói được làm được, nhưng đến ngày hôm nay, Trường Tư Mộ yêu ai, cô còn chưa biết, qua năm năm, vật đổi sao dời, có thể anh đã không còn yêu cô, nhưng cô vẫn từng cho rằng, anh vẫn như xưa, chủ của một bang nhóm, không hơn không kém, cuộc sống của anh vẫn luôn chìm ngập trong mùi máu tanh, phi pháp. Năm ấy, là cô sợ mùi máu, sợ phạm tội, đã rời xa anh, có lẽ thế, cô còn không nhớ nữa.

Sở Tiểu Anh từng nói chuyện đã qua thì cứ để nó qua, không còn gì vướng bận, quá khứ, dù ai là người ra đi, cô đã không còn muốn nhớ nữa.

Đông Khanh bưng đĩa trứng ốp la ra bàn ăn, lại nói một cửa đề khác:

“Phòng vệ sinh ở kia, có sẵn bàn chải đánh răng mới cho chị rồi!”

Tay Đông Khanh chỉ về cánh cửa gỗ phía bên trái cách xa nhà bếp một đoạn lớn.

Thanh Cầm nhìn theo tay Đông Khanh rồi gật đầu, đi chậm chậm đến phòng vệ sinh.

Chiếc xe Bentley màu đen lướt nhanh trên đường cao tốc, Trường Tư Mộ bật radio, sáng thứ bảy, chương trình radio phát nhạc. Những bài hát vang lên một cách vô thức:

“Khỏe không?” một câu nói đã khiến em nghẹn nơi cổ họng

Cuộc sống ảo vọng nơi thành thị

Chúng ta giống như đang bị vạn vật phân cách

“Tạm biệt” tất cả đều trở nên vô nghĩa.

Chúng ta đã hứa sẽ không bao giờ buông tay nhau

Nhưng hiện thực nói rằng có tình yêu là chưa đủ

Bước tới ngã ba đường

Anh rẽ trái, em rẽ phải

Chúng ta cùng bước bình không chịu quay đầu

Chúng ta đã hứa cho dù có chia tay cũng vẫn là bạn

Từ lúc ấy sẽ không thể hỏi thăm nhau nữa

Trong đám đông tình cờ gặp lại
Sao anh giờ tiều tụy đến thế
Em vẫn chìm đắm trong mắt anh.
Chúng ta đã hứa sẽ ở bên nhau đến khi già đi
Thay đổi để trở thành một người khác
Lại đi đến ngã ba
Anh rẽ trái và em rẽ phải
Chúng ta cố gắng không quay đầu lại
Chúng ta đã hứa trong sự vĩnh hằng rồi sẽ gặp lại
Trải qua thất bại tình yêu vẫn có thể tồn tại theo năm tháng
Nếu như lần sau còn có thể gặp gỡ
Anh đừng tiều tụy như vậy nữa
Em muốn mãi được đắm chìm trong mắt anh.
(Đây là sự ngốc nghếch không thể thay đổi của tình yêu).”
• Bài hát Chúng ta đã hứa. Jane Zhang
Giọng nữ nghe rất chuẩn.
Không biết đã bao lâu, ra khỏi đường cao tốc, anh quay về nhà.

Lúc Thương Thanh Cầm ra khỏi phòng vệ sinh thì Đông Khanh đã đi khỏi đây, cũng không nói một lời từ biệt nào, cả căn nhà lớn chỉ còn một mình cô.

Cô tìm điện thoại nhưng không thấy, lại tự nhủ có lẽ anh đã đem đi đâu đó. Nhìn ra cổng, cô nhìn thấy rất nhiều tên mặc áo đen, họ đi đi lại lại trước cửa, giống như đang canh chừng gì đó. Rồi cánh cổng chợt mở ra, một chiếc xe màu trắng rẽ vào, tiến về sân bên trái rồi dừng lại. Cửa xe mở ra, người trước mặt cô chính là Trường Tư Mộ. Bất giác trong lòng như cuộn lên vô số cảm xúc lạ lẫm.

Anh bước xuống khỏi xe rồi vội vã đi vào trong.

Cô đang đứng ở cửa sổ tầng hai, nhìn anh đi qua nhanh chóng mà lòng cũng có chút hồi hộp. Tối hôm qua, chính là anh, cô cũng chưa từng nhìn lầm, cũng thật lòng mà trách móc.

Nhưng mà cô muốn giống như trước đây, cùng chung sống với anh dưới cùng một mái nhà. Cô không biết nữa, anh từng rất thương yêu cô, chỉ sống với anh, cô mới là chính mình. Hoàn toàn không có vỏ bọc, chỉ có anh mới hiểu được lòng cô, cô chỉ đang cố tháo đi lớp vỏ cứng mà bao lâu nay cô tự đắp lên, cô chỉ muốn sống là chính mình mà thôi.

Cô từng đọc lại những tác phẩm ban đầu của mình, chất văn thì không đặc biệt, nhưng độ về sự mềm mại, cô có thể dát vàng lên những bức tranh. Nhưng những tác phẩm đang gần đây hơn thì càng trở nên cứng rắn. Không chỉ là trong nóng ngoài lạnh, ai cũng có những nguyên tắc và cái tôi như một bức tượng. Điều này khiến không ít lần cô phiền lòng về những gì mà mình đã viết ra.

Anh chỉ đột ngột dừng lại ở lưng chừng cầu thang, không nhìn cô mà chợt hỏi:

“Hôm qua em say...”

Cô ngắt lời:

“Em biết! Em chỉ muốn hỏi anh, anh vẫn nghĩ xem đã quên hết mọi chuyện sao?”

Anh im lặng một lúc rồi đáp:

“Tôi biết, em không quên, nhưng chuyện trong quá khứ, làm sao có thể vãn hồi? Em, tôi...chúng ta không cùng một thế giới.”

Cô vội đứng lên, đi về phía anh, vươn tay nắm lấy bàn tay to lớn đầy vết chai sạn ấy mà lòng đau như cắt, giọng nói cũng trở nên ngọt ngào mấy phần:

“Vãn hồi, em có thể! Chỉ cần anh đứng yên, em nhất định sẽ đuổi kịp. Anh...có còn yêu em không?”

Câu hỏi của cô đối với anh như một tiếng chuông chấn động, đối diện với tiếng gọi của quá khứ, tất cả đều trở nên nan giải:

“Có lẽ...”

Bàn luận về một vấn đề như vậy, thăng thấn mà nói chính là không thể nói ra lòng mình được. Nhưng đối diện trước khuôn mặt lạnh lùng của anh, cô không thể nói dối. Đôi mắt màu hổ phách như nhìn thấu hết con người cô. Tư chất đó, không gì sánh kịp, cho dù trong hoàn cảnh nào.

“Anh không thể làm như vậy được!” Thương Thanh Cầm nắm lấy cánh tay hắn, đôi mắt đầm nước, tâm không ngừng lay động.

Hắn chỉ nhíu mi, cất giọng lạnh nhạt:

“Em có biết họ đã làm gì không? Hoắc Lam Tư từng nói rất nhiều, muốn em trở thành người của hắn. Không phải em đều muốn thuận theo?”

Cô nhất quyết lắc đầu:

“Không có, em chưa từng nghĩ như vậy.”

Nhưng đáp lại cô chỉ là cú đẩy của hắn.

Thường Tiểu là người đứng đầu Hồng Bang, chính diện đối đầu với Phượng Hoàng lửa. Một lần cô rời khỏi Trình gia, bị một đám người chặn lại xuất bị cường gian, khi mọi hi vọng đều bị dập tắt, người cứu cô lại chính là Hoắc Lam Tư.

Anh ta so với Trường Tư Mộ, từ bề ngoài cho tới tư chất, sự kiêu ngạo cùng phong thái và khí chất khiến người thì tương đương kẻ tám lạng người nửa cân. Nhưng so với sự tuyệt tình của Tư Mộ, Hoắc Lam Tư còn dịu dàng hơn, thâm tình hơn.

Chính vì cô từng sống ở Hoắc gia một thời gian, Trường Tư Mộ với lòng tự tôn không tiếp nhận cô. Đối mặt với sự lãnh khốc đến tuyệt tình của hắn, Thương Thanh Cầm hoàn toàn đầu hàng.

Hắn đi khỏi cửa, bước lên chiếc xe Bugatti màu đen sáng bóng dưới ánh trăng, chiếc xe lăn bánh, để lại trong lòng Thương Thanh Cầm vô vàn uất hận. Cô không phục, anh rời bỏ cô, anh không tin cô. Nỗi phẫn uất của cô tích thành một loại năng lượng, cô đứng lên, đuổi theo chiếc xe Bugatti màu đen, dùng hết sức lực hét một câu:

“Trường Tư Mộ, có ngày anh sẽ hối hận!”

Hắn ngồi trong xe, cảm nhận làn gió thổi mạnh, tấp vào da thịt, còn câu nói kia, giống như một con dao cứa vào trái tim, khiến trái tim rỉ máu.

“kết” Một tiếng hét chói tai, tiếng đổ vỡ, tiếng ngã xuống của ai đó, âm thanh sắc xé vào màn đêm u tịch.

Hắn chỉ kịp ngoảnh đầu, nhìn thấy cô ngã xuống, chỉ trong gang tấc, cô chợt rời xa.

Cô mất hẳn hướng về phía anh, tìm một chỗ thắt chặt, từng nhịp thở khó khăn, giọng nói như đứt quãng:

“Trường Tư Mộ, em thua rồi, chỉ cần anh quay lại, tin em...”

Cánh tay buông thõng, ánh mắt như chết lặng, là một thứ đánh mất cùng hụt hẫng.

Trường Tư Mộ tỉnh giấc, tấm chăn rơi từ trên giường xuống nền đất, tấm rèm màu trắng bị thổi tung, đôi bàn tay của hắn khế chặt một con cá heo bằng bông, đó là con cá mà Thương Thanh Cầm yêu nhất. Bao nhiêu năm rồi, vẫn không quên được.

8. Chương 8: Gặp Nhau Ở Ngã Rẽ Sinh Tử

Chúng ta ích kỷ sống trong quá khứ, bỏ mặc cuộc sống hiện tại, nhấn tâm chối bỏ tất cả. Âu, cũng chỉ là một chuỗi sai lầm.

Cô vẫn còn nhớ, anh có một hầm rượu rất lớn. Quán rượu của cô thật sự không thể sánh. Nhưng cố mấy cô vẫn không nhớ ra được rốt cuộc là nên đi đường nào.

Cô loay quanh khá lâu, vẫn tìm không ra. Đã lâu không sống ở đây, nhiều thứ thay đổi, cô bị thứ lạ lẫm ở đây làm cho chóng mặt.

Biết cô đang tìm kiếm gì đó, anh gọi điện cho cô, cố tình xem xem cô đang tìm gì.

Cô nghe nhạc chuông, bật điện thoại mới thấy thay vì chiếc điện thoại cũ, nó lại được thay mới cùng hãng cùng mẫu mã, cùng màu. Hoá ra, đã lâu như vậy không ai gọi cho cô không phải vì họ không gọi, mà là cô không giữ điện thoại cũ.

Nhắc máy, bên kia đầu dây vang lên giọng nói quen thuộc:

“Em tìm gì thế?”

Cô ngạc nhiên:

“Làm sao anh biết?”

Anh cười nhẹ, đó là tiếng cười sau bao nhiêu năm cô lại có thể nghe được, một giọng cười nhẹ, thoải mái, hơn cả là chân thật chứ không phải giả tạo mà cô vẫn nghe hằng ngày:

“Trong biệt thự này không nơi nào không có máy quay. Em làm cái gì cũng bị tôi nhìn thấy. Em đi tìm thứ gì, tôi gọi người giúp em!”

Cô chột dạ lắc lắc đầu:

“Không cần!”

Anh nhìn ra cửa sổ, nhẹ giọng hỏi:

“Em có muốn về không?”

Nhưng cô đã cúp máy.

Chỉ một lát sau cửa phòng đột ngột mở ra, cô chạy thẳng vào chỗ anh, nói:

“Em sẽ ở đây với anh!”

Anh ngạc nhiên nhìn cô, đôi mắt âm trầm mày hổ phách in bóng cô trong vắt:

“Em từ bỏ tên tuổi trong giới văn học, trong giới giải trí, từ bỏ sự yêu thích với quán rượu của mình, từ bỏ cuộc sống trong ánh sáng, có đáng không?”

Cô kiên quyết:

“Đáng!”

Trước sự ngỡ ngàng của anh, cô vẫn kiên cường với quyết định của mình.

Còn anh, anh thực sự không chắc.

Chợt chuông điện thoại vang lên, anh ngoảnh đầu nhìn màn hình. Dòng chữ Đông Khanh trượt đều.

Anh nhắc máy, quay ghế lại, lưng rộng hướng về phía cô.

Bên ngoài cửa sổ, cây lê rụng rời trong mùa đông lạnh ngắt. Gió lạnh từng đợt thổi qua, qua cánh cửa sổ mở toang tạt vào người cô lạnh ngắt.

Anh đứng lên, bất chợt từ phía sau ôm lấy cô ngồi xuống ghế, đối diện hai người là màn hình máy tính có đường ngoằn ngoèo cùng hai ba chấm đỏ đang di chuyển.

Cô liền hỏi:

“Cái này là thứ gì vậy?”

“Đường di chuyển kiện vũ khí sang tam giác vàng.”

Cô ngỡ ngàng:

“Vùng tam giác vàng, nơi sản xuất thuốc phiện đứng thứ hai thế giới. Phong cảnh vô cùng đẹp đẽ, hoa anh túc... hồ nước... suối trong... sương mù.”

“Chỉ muốn đi chơi!”

Cô bấu môi:

“Chưa bao giờ được đi, tất nhiên là em chỉ tìm hiểu trên mạng thôi!”

“Chỉ cần la chuyển hàng này tốt. Tôi sẽ ngay lập tức đưa em đến đó. Nhưng nơi này nguy hiểm cùng hoang sơ, em sẽ không dám đi đâu!”

Cô nổi đóa:

“Ai nói là không dám? Em mà muốn đi, nhất định phải đi cho bằng được!”

Anh gật gật đầu.

Bao năm rồi, cô vẫn luôn bướng bỉnh như vậy cá tính mạnh như vậy, có lúc sẽ gây gổ với sự độc đoán của anh.

Ngày tháng trôi đi. Sự êm đềm cứ ngỡ vẫn thường trực.

Ngoài Đông Khanh, những người thường tới đây còn có Hải Đào, Trương Đông, hai người đàn ông cùng bàn việc với Trường Tư Mộ.

Hải Đào rất vui tính, mỗi lần tới đều đặc biệt mang theo làn gió xuân. Cũng làn gió xuân đó, Trương Đông mỗi lần xuất hiện lại mang gió “xuân tình” mới đúng.

Những người phụ nữ của Trương Đông mỗi lần đến mỗi một người khác, lâu dần cô cũng quen.

Cô vẫn còn nhớ lần đầu tiên hắn ta gặp được cô, hắn ta ngồi phịch xuống ghế, đánh giá cô từ trên xuống dưới, cất giọng ngạo nghễ:

“Tư Mộ, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu mang phụ nữ về nhà. Người phụ nữ này, không nổi bật.”

Sau đó Trường Tư Mộ chỉ cười lớn:

“Đồ của tôi, tôi nói nổi bật thì chính là nổi bật.”

Anh gật đầu.

Đôi mắt đen láy của cô nhìn vào màn hình.

“Em cùng Đông Khanh mua thêm một ít quần áo mùa đông. Dùng thẻ này!”

Anh đưa cô một tấm thẻ màu đen, cô chỉ thuận tay bắt lấy, bây giờ cô không mang thẻ bên mình, tất cả mọi chi phí đều phải nhờ đến anh, đợi khi nào cô về nhà, dọn quần áo và mang thẻ của mình đi, cũng rất thuận tiện.

Tháng mười dương lịch trời mưa liên miên. Canh lúc trời tạnh mưa, cô bắt taxi đi từ Chiết Giang về Bắc Kinh, lúc này Trường Tư Mộ không ở nhà nên cô không nói với anh.

Đi khá lâu cô mới về tới chung cư.

Trời mưa nên nhanh tối, chap choạng, cô tới nơi, thanh toán tiền xe rồi vội vã chạy vào chung cư.

Lên tới phòng cô, cô nhanh chóng lấy ra hai chiếc vali lớn, dọn một vali quần áo, chiếc vali còn lại dùng chứa một số đồ dùng của cô.

Mở cửa tủ đồ, cô lấy mấy tấm vải trắng phủ lên giá sách và soà cùng một vài nơi khác.

Dọn xong cũng tới hơn bảy giờ tối, cô lê hai chiếc vali đi xuống, lấy xe ra khỏi gara riêng, trở về Chiết Giang. Cô để lại tin nhắn cho Sở Tiểu Anh, báo với cô ấy rằng mình đang rất tốt, nhờ cô tiếp quản tạp chí Thanh Hoa và tửu quán. Xem như tất cả đều ổn thỏa.

Ngồi trong xe, phóng tầm mắt ra khỏi cửa kính, từng hàng cây trôi qua, cô trước đã liên lạc với Sở Tiểu Anh rằng bản thân rất ổn, tất cả đều được nguyên vẹn, đúng là như vậy. Có một điều khiến cô vẫn luôn nặng lòng, cô còn hoài niệm về La Tử Hạo, cô thấy áy náy, cô nghĩ vậy. Vì cô đi mà không nói với anh, cô im lặng, thực ra chỉ cần anh không níu kéo.

Bỏ lại tất cả những điều tươi đẹp ở thành phố Bắc Kinh, cô sẽ quay về với quá khứ, hoài niệm đều thành sự thật.

Một tháng anh không về, anh cũng cử một quản gia tới chăm sóc cô.

Năm năm trôi qua, cô không biết gì về anh.

Anh có còn như lúc xưa hay không? Chân thực?

Hiện tại anh đang làm những gì?

Tại sao luôn vắng nhà?

Cô thật sự muốn biết.

Cô vẫn luôn lái xe một mình ra ngoài những khi lòng mình lạc lõng, muốn gọi cho anh nhưng khi gọi rồi thì lại không biết nói gì, đành từ bỏ ý định.

Hôm nay, trời lạnh căm, cô mặc thêm áo ấm, ra cửa, quản gia Ngô nhìn thấy vội nói:

“Cô chủ, hôm nay cậu chủ báo sẽ về, cô đừng đi ra ngoài.”

Cô nghe xong thì vui vẻ đáp:

“Tốt lắm, tôi ra ngoài mua gì đó nấu cho anh ấy. Vừa hay tôi học được món gà rất ngon trong sách, lần này thử xem sao?”

Quản gia Ngô vẫn có chút lo ngại, hình như có điều gì đó mà bà cố tình giấu Thương Thanh Cẩm.

Thay vì cho người kè kè theo cô, bảo vệ lại đi sau khá xa. Cô lái xe ra khỏi cửa, bảo vệ mới lái xe đi theo sau.

Trong nhà, quản gia Ngô cầm điện thoại gọi cho ai đó.

Thương Thanh Cẩm rẽ vào một siêu thị cách khá xa nhà.

Bình thường khi mua thức ăn cô thường đi siêu thị khá gần. Nhưng đồ ở đây đa dạng cùng nhiều ưu đãi hơn, cuối cùng cô đã chọn nơi này.

Việc có bảo vệ đi theo sau đã trở thành thói quen của cô. Cô hiểu được vì sao Trường Tư Mộ lại làm như vậy, anh là kẻ đặc tội với nhiều người. Anh lo cho sự an nguy của cô.

Nhưng bị mấy tên bảo vệ theo sát như thế làm cho cô không thoải mái, mỗi lần như vậy cô đều yêu cầu họ đi cách mình rất xa.

Mua xong, cô ra quầy tính tiền, chợt nhớ ra mình quên mất mua một ít bánh mì nên trở lại.

Vị trí quầy bánh mì khá khuất, khi cô đến thì nhìn thấy một em bé đang nhìn bánh mì nướng rất thơm.

Trông cô bé tội nghiệp nên cô mua cho nó hai cái. Cô bé trông rất ngây thơ, đôi mắt trong veo đen láy, hàng lông mi cong vút. Không kim được cô ngồi xuống, nhìn đứa bé rồi nhu thuận hỏi:

“Ba mẹ em đâu? Sao ở đây một mình?”

Cô bé không nói gì, chỉ đưa cho cô một miếng bánh mì, trước đôi mắt khẩn cầu của cô bé, cô nhớ tới Khả Khả, liền không từ chối.

Chỉ ăn một miếng, trước mắt cô là một màn đen, không biết đã ngã xuống từ lúc nào, ý thức cũng dần bay mất.

Vệ sĩ đứng bên ngoài không thấy cô trở ra liền vội đi vào trong. Họ vốn cho rằng siêu thị đông người, bọn xấu muốn ra tay cũng rất khó khăn, đừng nói là...

Tìm hết siêu thị, nhóm vệ sĩ vẫn không tìm thấy cô. Hỏi người bán bánh mì, người đàn ông chỉ nói lúc này cô được một nhóm người áo đen đưa đi. Nhóm vệ sĩ ngay lập tức liên lạc với Trường Tư Mộ.

Sau một hồi chuông, bên kia cất lên một giọng nói đầy từ tính:

“Cô ấy có chuyện gì?”

Tên vệ sĩ cầm máy là Dương Uy Vũ, cuối người dù không ở trước mặt Trường Tư Mộ, anh ra nói với giọng nghiêm túc cùng khẩn trương:

“Thưa chủ tịch, cô chủ mất tích rồi!”

Trường Tư Mộ đang ngồi trong phòng làm việc nghe xong liền đứng phắt dậy, bạc môi nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo, bàn tay đặt trên bàn co rúm lại, đôi mắt khiếp người màu hổ phách như ngọn lửa thiêu rụi những tức giận:

“Tìm. Tìm cho bằng được. Nếu không đừng mang mạng về!”

Dương Uy Vũ gật đầu chắc chắn:

“Rõ!”

Cả siêu thị cùng vô số nơi bị một phen nhốn nháo.

Quản gia Ngô ngồi trong nhà, không ngớt lo lắng, lúc Thương Thanh Cẩm ra khỏi nhà, cô gọi báo chuyện này cho Trường tiên sinh, hẳn chỉ dặn đi phải để mắt tới cô chủ. Bây giờ xảy ra chuyện, Ngô quản gia không thể không có lỗi.

Năm năm qua, Trường Tư Mộ nhúng tay không biết bao nhiêu vụ trọng án lớn nhỏ. Thừa hưởng tập đoàn Trình thị, lúc bấy giờ chỉ là một tập đoàn kinh doanh nhỏ, năm năm, Trình thị đứng lên vị trí top đầu những tập đoàn lớn nhất thế giới. Chỉ là so với năm năm trước, anh thay đổi quá nhiều, chỉ sợ Thương Thanh Cẩm không thể thích ứng, nên mới giấu giếm cô.

Trước nay, chủ tịch Trình thị không có bất kì nhược điểm nào, nhưng bây giờ, giữ Thương Thanh Cẩm bên cạnh, đó là nhược điểm lớn nhất. Anh chỉ định rằng để cô sống ở Chiết Giang một thời gian, sau đó sẽ dời đến thành phố T sau một thời gian nữa. Không ngờ trở tay không kịp.

Anh ngồi trên ghế, ấn nút điện thoại, chất giọng ra lệnh đầy uy lực:

“Gọi Thanh Trạch cho tôi!”

Thanh Trạch, là người chấp sự dưới Trường Tư Mộ một bậc, là người thay mặt anh giải quyết mọi chuyện, từ bên ngoài đi vào, mặc bộ vest đen nhập từ Italy nhẵn nhụi cùng sang trọng, đôi giày da đắt tiền sáng loáng, đôi mắt màu xanh nổi bật là một đứa con lai, thân sắc không mấy ổn, nhưng phong thái vô cùng nhã nhặn xứng kính cẩn:

“Trường tiên sinh!”

“Cậu điều tra giúp tôi, phía bên kia có phải đã bắt đầu ra tay với lô hàng vũ khí vận chuyển ở tam giác vàng hay không?”

Thanh Trạch gật đầu.

“Còn nữa, thăm vấn hết tất cả người trong biệt thự Lưu Ly! Đi giải quyết đi! Cử thêm người cho Dương Uy Vũ.”

Thương Thanh Cầm nhú mảy, mắt dần dần mở ra, trước mặt là một đồng đồ gỗ đồ nát.

Cô giãy mình, bàn tay và chân bị trói chặt không thể cử động.

Xung quanh một mảng yên tĩnh.

Trần tĩnh lại cô mới nhớ tới chuyện trong siêu thị, cô bé đó hình như đã cho cô ăn miếng bánh bị tẩm thuốc mê, biết mình bị lừa, cô hốt hoảng nhìn quanh, cố tìm thứ gì đó để tự thoát. Cánh cửa phía xa chợt bật mở, vang lên giọng nói khàn đặc:

“Hoắc tiên sinh!”

9. Chương 9: Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Sinh Tử

Giây phút nhớ lại hồi ức, ta mới biết, hoá ra sự thật chỉ là những tổn thương.

Ngoài đồng bàn ghế đồ nát ra, không còn gì khác.

Hơn nữa chân cô bị xiềng vào một cái cột to, khiến cô không cách nào nhích người được, đành bình tĩnh nghĩ cách.

Trường Tư Mộ ngồi trong phòng tầng ba của toà thành trung tâm thành phố T. Đôi mắt cong lên, đôi mày chau lại trên vầng trán rộng, ánh sáng ban đêm chiếu lên khuôn mặt điển trai của hắn. Đôi cánh tay buông thõng trên bàn, thân người lưỡi nhấc dựa vào thành bàn, một sự chờ đợi ẩn ý.

Dưới ánh trăng, màu rượu trong vắt như một loại nước tinh khiết nhất trên đời.

Chai rượu vang trắng cô độc chễm chệ được đặt trên bàn, không khí lạnh lẽo.

Thời gian đã qua một ngày rồi, Thương Thanh Cầm vẫn bật vô âm tín.

Sự kiên nhẫn, lạnh nhạt, bí hiểm của hắn trái ngược hoàn toàn so với năm năm trước.

Năm năm, Thương Thanh Cầm rời xa hắn, sống cuộc sống của riêng mình, rất thành công.

Hắn nhìn vườn hoa lặng lẽ đứng đưa theo từng cơn gió, bình lặng tới mức khiến cho người ta lo sợ.

Giữa đông nhưng vườn hoa anh túc tươi tốt đến không ngờ, từng bông hoa vươn cao, màu sắc tươi tắn. Dù đứng rất xa nhưng hương hoa vẫn len lỏi khắp gian phòng. Cửa sổ sát đất phát huy hết tác dụng, giữa mùa đông lạnh ngắt, dẫn được hương hoa mê mẩn lan tỏa khắp căn phòng lạnh lẽo.

Hoa anh túc, càng đẹp càng độc, cánh hoa mỏng manh; sắc tím, sắc đỏ nhàn nhạt, dù là hương hay sắc, như một loại mê hoặc, như một loại sắc đẹp cuồng dã, đầy quyến rũ, một trò chơi nguy hiểm.

Cửa phòng vang lên giọng nói của Dương Uy Vũ:

“Đã tìm được cô chủ!”

(Lời tác giả:

Nếu độc giả không nhớ Dương Uy Vũ, mình xin nhắc lại một đôi nét:

Dương Uy Vũ, năm nay ba mươi mốt tuổi, là người Ai Cập. Trước đây là cảnh sát phục trách trọng án bang Phụng Hoàng lửa.

Là người ngang bằng với Thanh Trạch, cùng làm người chấp sự, cấp trên duy nhất chỉ có Trường Tư Mộ.

Về lí do tại sao anh ta từ một cảnh sát trở thành trợ thủ đắc lực của Trường Tư Mộ, mời độc giả tìm hiểu ở các chương tiếp theo.

Tịch)

“Cô chủ đang ở trong phòng ở lầu một.”

Chỉ một cái gật đầu của Trường Tư Mộ, Dương Uy Vũ đã rời khỏi.

Chỉ mấy tháng trước, vụ thảm án ở Macao chấm dứt, cảnh sát đã không còn khả năng điều tra nữa. Hơn thế, với sự bành trướng của Trình thị, pháp luật đã trở thành một thứ tầm thường.

Trường Tư Mộ đặt ly rượu xuống bàn, cởi bỏ áo vest đen ra ném xuống sofa, dáng hình từng bước rời khỏi phòng. Đôi giày đen bóng đặt trên nền lát đá đắt tiền từng bước từng bước một đi hết cầu thang.

Ánh trăng soi vào dáng người hần càng thêm tà mị, chiếu lên sơ mi đen phẳng phiu cùng chiếc kẹp cà vạt bằng vàng óng ánh.

Mở cửa phòng, căn phòng tông màu xanh lá mà Thương Thanh Cầm từng rất yêu thích chợt hiện ra, chiếc giường tròn đặt giữa căn phòng, chăn nệm mềm mại như đang chôn vùi cô gái bướng bỉnh đang nằm ngủ.

Chưa đến ở nơi, mắt hần đã dò xét cô, cổ tay để lại rất nhiều vết hằn do bị trói chặt, ngay cả trên khuôn mặt cũng bị thương. Có thể thấy, trước khi người của hần tới cứu cô thì cô đã vất vả để thoát ra đến thế nào.

Khuôn mặt vẫn lạnh lẽo nhưng đáy mắt như cơn sóng không ngừng dao động. Bất giác hần vươn tay bắt lấy cổ tay cô, xoa nhẹ. Trong lòng hần phân vân giữa tức giận cùng yêu thương, cô bướng bỉnh, đó là thật, nếu như cần gì, nhờ người làm mua là được, không cần phải đích thân đi mua như vậy. Hần bên ngoài kẻ thù vô số, đừng nói là bắt cóc, chúng có thể giết cô ngay lúc nhưng thấy mà không cần phải có hành động rõ ràng.

Cửa phòng vang lên ba tiếng: “cốc cốc cốc” khô khốc.

“Vào đi”- Hần mở miệng khạc ra hai chữ một cách nặng nề, không hề biểu thị một tâm trạng nào, tất cả đều giống nhau.

Dương Uy Vũ tư thế nghiêm túc bước vào:

“Tiếp theo, vẫn nên xử lí như cũ?”

Trường Tư Mộ im lặng một hồi, rồi nói:

“Dem nhốt vào phòng tối!”

Dương Uy Vũ hơi sững người, phòng tối thực ra còn đáng sợ hơn rất nhiều so với cái tên của nó. Tòa thành này, mang tên Anh Túc, giống như loài hoa này, vừa độc vừa bí ẩn. Kẻ ăn người ở nơi đây mười năm chưa chắc đã từng thấy qua phòng tối. Chỉ nghe sơ qua rằng, căn phòng đó có một con quái thú, kẻ bị ném vào đó không những bị làm khổ mà sẽ còn bị ăn thịt, đừng nói là xem thử, chỉ nghe cũng thấy kinh hãi.

Khuôn mặt sa sầm của Dương Uy Vũ đều thu vào hết tầm mắt Trường Tư Mộ. Hần trước nay nhận người thì phải tin người, Dương Uy Vũ theo hần gần ba bốn năm, tuy không dài nhưng sự trung thành của anh ta là tuyệt đối, chuyện của biệt thự Lưu Ly, giao cho anh ta giải quyết. Dù là Dương Uy Vũ phân vân đến như thế nào.

Dương Uy Vũ nghe bàn giao công việc xong thì đi ra ngoài. Hần vẫn còn nhớ những chuyện mà trước đây Trường Tư Mộ giúp đỡ hần, có ơn thì phải báo, nhưng hần cũng không đơn thuần là một lòng ghi ơn mà còn là nề phục con người của Trường Tư Mộ. Có thể làm việc cho một người vừa kiên định vừa thông minh, so với ở viện cảnh sát cùng một đám người “săn tiền thưởng”, lười nhác; hần cảm thấy như thế này tốt hơn.

Trong phòng thoáng chốc yên tĩnh.

Đôi mí mắt cong cong của Thương Thanh Cầm khẽ động, Trường Tư Mộ ý thức được rằng cô sắp tỉnh lại, đôi mắt chợt loé lên tia vui mừng.

Nhưng Thương Thanh Cầm vẫn không tỉnh lại.

Tiếng thở đều đều của cô như quanh quẩn khắp căn phòng, cùng mùi nước hoa nam tính của hân càng như một loại quan tâm, ấm áp cùng cực.

Dương Uy Vũ nhìn xuống vườn hoa anh túc.

Từ khi xây toà thành, vườn hoa này cũng được dựng lên, hơn nữa, cái tên trang trọng được đặt cũng chính là tên cô, Thanh Cầm.

Chỉ là lúc trước anh không biết vì sao cái tên này lại được dùng. Cho tới khi gặp được cô - Thương Thanh Cầm, người được Trường Tư Mộ từng chút ưu ái, yêu thương trân trọng.

Nhưng cô gái hiện tại, cho dù như thế nào, lương thiện bao nhiêu cũng không thể quên rằng, cô không phải Thương Thanh Cầm.

Ban đêm, gió thổi nhẹ nhẹ, đông lạnh căm, mây mù trên bầu trời, ánh đèn trên hành lang hiu hắt một màu trắng ảm đạm. Phía xa, cây thường xuân quấn quanh trên cây cột cao, một vào chiếc lá còn lại đu đưa.

Cây phong trước cổng chỉ còn trời trọi nhánh cây, dưới cột đèn cao trắng sáng, hoá thành những thanh băng cứng, lạnh lẽo và cô độc.

Thương Thanh Cầm trong cái lạnh cắt da chợt bừng tỉnh, đôi mắt đảo quanh căn phòng tối om. Linh tính cô lại mách bảo vô số điều chẳng lành.

Ngồi dậy khỏi chiếc giường màu xanh, cô nhìn quanh, chiếc chăn dày tuột xuống tới eo lộ ra bộ đồ ngủ màu xanh dương. Vẫn là bộ đó, trước đây, khi cô tỉnh dậy ở biệt thự Lưu Ly, cũng mặc chính bộ đồ ngủ này. Trong lòng cô trống rỗng, hình như một điều gì đó vô cùng quan trọng mà cô đã quên mất, chỉ còn lại một thứ gọi là dĩ vãng. Nhưng ngoài cảm thấy chua xót, không còn gì khác.

Cửa sổ sát đất mở toang, tấm màn che bay phấp phới, khung cảnh yên tĩnh, mùi hương hoa anh túc thoang thoang.

Căn phòng màu xanh ư? Cô không thích.

Mùi hoa anh túc ư? Cô cũng không thích. Vì sao những thứ này lại ở đây?

Tạp chí Thanh Hoa.

Thường Dĩnh ngồi trước màn hình máy tính giữa buổi tối, tối nay cả tạp chí phải tăng ca cho số tạp chí mới.

Sự biến mất của Thương Thanh Cầm làm cho mọi người không kịp trở tay, từ quán Độc Tình được giao lại cho quản lý Trương, tuy nhiên, người vốn không có duyên gì tất nhiên việc kinh doanh bị tổn thất rất lớn. Hiện tại, Sở Tiểu Anh phải chạy đi chạy lại hai nơi cùng một lúc, vô cùng bận rộn.

Họ vẫn tưởng cô đang đi du lịch.

10. Chương 10: Hoa Anh Túc

Hoa anh túc kiêu sa diễm lệ, hương hoa độc đáo, như một loại ma túy, khó lòng từ bỏ.

Chuyến vũ khí từ Campuchia chuyển tới Tam giác vàng cần người kiểm định, Đông Khanh đang ở Pháp, công việc bị trì trệ.

Mặc dù là người được tin tưởng nhưng Thanh Trạch không muốn rời Trình thị. Hơn nữa, Hoắc gia không ngừng quấy nhiễu, sự trở lại của Hoắc Lam Tư làm cho toàn trên dưới bang sắp xếp lại. Sự trật tự này uy hiếp đến tồn vong của Phương Hoàng. Còn nhớ năm đó Hồng Bang là đi Thường Tiểu làm chủ. Hoắc Lam Tư đột ngột xuất hiện, lật đổ hắn ta, thu tóm Hồng Bang.

Mấy năm liền Hoắc Lam Tư sống ở Pháp, đột ngột trở về âu cũng phải có lí do. Trình thị (Trường Tư Mộ làm chủ) và Hoắc thị tại Pháp (do Hoắc Lam Tư làm chủ) trước nay kinh doanh cùng một mảng, bất động sản, vũ khí, thậm chí là hàng cấm, tất cả đều diễn ra đường như song hành nhau. Nhưng nước sông không phạm nước giếng, hai bên có số lần chạm trán chỉ tính trên đầu ngón tay.

Hoắc Lam Tư vừa trở về đã vội đưa Thương Thanh Cẩm đi, ý tứ quá rõ ràng.

Cánh cửa mở ra, đúng lúc Thương Thanh Cẩm chuẩn bị bước xuống khỏi giường.

Một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi bước vào, theo sau là một cô hầu gái đẩy một khay thức ăn vào.

Người phụ nữ cuối người kính cẩn nhẹ giọng nói:

“Thưa phu nhân, thức ăn đã chuẩn bị xong! Mời phu nhân!”

Cô ngạc nhiên:

“Phu nhân? Phu nhân là sao hả dì? Dì cho con biết đây là đâu không?”

Người phụ nữ là quản gia của toà thành này, điệu bộ điềm đạm giải thích:

“Ở đây là đại toà thanh Anh Túc. Chủ của toà thành này không ai khác là Trường tiên sinh. Phu nhân là vợ của ngài, tất nhiên là phu nhân!”

Cô ngớ người:

“Trường tiên sinh? Trường Tư Mộ!”

Quản gia cuối đầu, đáp:

“Không sai! Thưa phu nhân!”

Cô tạm thời vẫn không hiểu được chuyện gì, vội đứng lên, trong đầu cô chỉ muốn chạy đi tìm Trường Tư Mộ hỏi cho rõ mọi chuyện. Vừa đứng lên, ở chân chợt đau đớn dữ dội, vô lực ngã xuống nền đá lạnh ngắt.

Quản gia giơ tay nhưng không kịp đỡ lấy cô thì cánh tay ai đó chợt vươn ra đỡ lấy Thương Thanh Cẩm.

Cô sợ hãi hét toáng lên:

“Có phải chân em bị hỏng rồi không?”

Người đỡ cô lúc này không ai khác chính là Trường Tư Mộ, trông thấy sự hoảng loạn của cô, dù đã lường trước nhưng trong lòng hắn chợt thấy nhói đau.

Ngoảnh đầu nhìn quản gia, hắn không nói gì nhưng quản gia hiểu ý lặng lẽ đi ra ngoài.

“Chân của em không bị hỏng, chỉ bị thương một chút. Một khoảng thời gian nữa sẽ không sao?”

Trong giọng nói của hắn ẩn chứa nhu nhược cùng sự chân thật khiến cô không thể không tin tưởng.

Hắn vẫn còn như in cảm giác khi nhìn thấy chân của cô, cô bị xích lại bằng loại xích lớn nhất, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy cổ chân cô sẽ bị gãy ngay lập tức.

Bác sĩ cũng đã nói rồi, sau này cô sẽ không thể đi đứng bình thường nữa, cũng không được mang giày cao gót, không thể chạy hay hoạt động mạnh. Nhưng sự thật này vẫn chưa đến lúc phải nói ra. Hắn sẽ không khiến cô đau lòng.

Khó khăn lắm cô mới thốt ra một câu hỏi:

“Thật không?”

Hắn gật đầu rồi nhẹ nhàng bế cô lên giường, bưng bát cháo ngồi xuống cạnh giường, bón cho cô.

Trong lòng cũng thấy an ổn hơn một chút.

Nhưng nỗi lo sợ thì vẫn còn thường trực ở đó. Trên đời này có ba thứ khiến cô sợ hãi nhất. Thứ nhất, mất hết sự nghiệp. Thứ hai, mất đi sự tự tôn. Thứ ba, mất đi đôi chân khoẻ mạnh. Đôi chân đối với cô vô cùng quan trọng, không những giúp đi đứng mà là phải đứng vững, thật vững vàng, cô cũng không có cơ hội dựa dẫm vào người khác. Cho nên, cô sợ hãi. Nhưng trong vòng tay của anh, cô nên giấu đi sự sợ hãi đó. Cô nghĩ đó là lòng tự tôn của cô, như thế cũng được xếp vào loại không thích sự thương hại của người khác.

Cách nghĩ của cô, đôi khi thật khó hiểu.

Ngày lại ngày, bác sĩ điều trị liệu giúp cô vẫn khẳng khái cho là tất cả mọi thứ đều ổn.

Nhưng trải qua hết ba tuần, cũng đã vào cuối đông, cô vẫn không chạy nhảy được nữa.

Dù cô là người lớn, nhưng cảm giác đó khiến cô cảm thấy bất lực.

Nhắm mắt, đánh rơi hồi ức.

Tuyết rơi lất phất, đã lâu cô không ngắm tuyết thế này, bốn mùa, mùa đông có lẽ bị ghét nhất. Tại sao lại có thể khiến lòng người mang niềm bi thương như vậy? Tuyết rơi, khung cảnh rộng rãi trong tòa thành cũng hóa thành một màn tuyết.

Bông tuyết rũ trên ngọn cây khô, vào một buổi sáng khiến người ta cảm thấy khoan khoái. Ngắm tuyết vào sáng sớm, đúng là một tư vị tuyết vời.

Tuyết ngoài cửa sổ như một đứa trẻ tung tăng. Chúng bám vào bậc cửa, nơi cánh cửa kính khép chặt.

Cô kéo chain, gương người bước xuống giường, chân của cô đã đỡ hơn một chút, có thể đi lại.

Quản gia đỡ cô xuống khỏi phòng, đi qua cầu thang.

Đây là lần đầu tiên cô được đứng trong một nơi sang trọng bậc nhất như thế này, cầu thang từ đá ruby đen trang nhã, tay vịn cũng làm từ một loại kim loại sáng óng ánh, qua bàn tay lau chùi kỹ càng càng trở nên sạch sẽ.

Trên trần treo đèn chùm đá óng ánh, từng dây treo đi đưa vô số hạt ngọc trai nhẵn nhụi và đẹp đẽ nhất.

Cô từng đến khá nhiều nơi sang trọng, tuy nhiên một nơi như thế này cô chưa từng thấy qua. So với những tòa thành trên truyền thông internet còn lộng lẫy hơn rất nhiều.

Đi hết cầu thang, đặt chân xuống căn phòng vuông vức, nếp gấp đều trên tường, mỗi nơi trang trọng treo một bức tranh. Một bức vẽ phong cảnh mùa thu ở Saint Perterbug, một bức tuyết rơi trên Seoul, một bức tranh tĩnh vật một quả táo màu đỏ và một khẩu súng.

Những bức tranh lướt qua cô như một buổi triển lãm tổng hợp, bao gồm tranh trừu tượng lẫn tranh hiện thực, tĩnh vật, phong cảnh...

“Tòa thành này tên là Thanh Cẩm, vườn hoa Anh Túc ngoài kia...” - Quản gia vừa nói vừa chỉ ra ngoài cửa sổ:

“...tên là Anh Túc Viên, nhưng cậu chủ thường gọi là Thanh Cẩm viên!”

Cô ngạc nhiên:

“Là tên của tôi sao?”

Không! Hình như một điều gì đó xẹt qua đầu cô, Thương Thanh Cẩm, nghe qua thật sự thấy quen thuộc, nhưng bản chất thật lạ lẫm.

Lắc lắc đầu, cô tự ổn định tâm lý của mình.

“Phụ nhân rất thích hoa anh túc, trước khi nơi đây được xây dựng, cậu chủ đã dặn dò tạo ra một hoa viên trồng toàn hoa anh túc được đem tới từ vùng tam giác vàng. Phụ nhân còn rất thích màu xanh lá, tất cả cách bài trí trong phòng hiện giờ của người đều dựa theo sở thích trước đây!”

Cô chỉ cười mỉm, trong lòng phân vân, cô còn thích màu xanh lá, vì sao cô không nhớ nhỉ?

“Đi đừng gọi con là phu nhân, cứ gọi con là Thanh Cầm cũng được.”

Quản gia cuối thấp đầu, cung kính:

“Tôi biết!”

Thương Thanh Cầm vẫn thở dài, nắn thế nào vẫn về như cũ.

Cô muốn đi một mình nên quản gia không nói gì mà lẳng lặng rời đi.

Cô đi hết cầu thang, đi xuống lầu hai, ở một nơi xa lạ như thế này, bất giác làm cô không khỏi rụt rè. Màu sắc ảm đạm không hề giống nơi cô vừa đi qua.

Ở đây tông màu chính là đen xám, đá lát hay một chiếc bình hoa tất cả đều mang vẻ u ám đáng sợ. Một bức tranh, một bàn tay nam giới với ngón tay thon dài, trong lòng bàn tay có một cành hoa anh túc trắng tinh khiết sạch sẽ, nền đen ảm đạm bao lấy đôi bàn tay toát lên vẻ quyền lực ấy. Nhánh hoa bị bó buộc trong lòng bàn tay như không còn con đường nào trốn thoát. Tù túng và chiếm giữ, trái tim cô như bị bóp nghẹt, cô hiểu được cảm giác ấy ư? Đóa hoa đó, kiêu sa diễm lệ, như bị trói trong tay một người không thể thoát ra, cánh hoa khô héo rơi lả tả xuống màn đen không đáy, rơi vào hư vô.

Cả một khu sảnh dài hơn mười trụ đá chỉ treo một bức tranh, lạnh lẽo, đá làm cột cũng là màu khói, cảm giác như bị lạc vào giữa cánh rừng hoang.

Trên hành lang dài không hề có một cây xanh, cuối cùng cũng có một cánh cửa.

Nhìn cánh cửa đơn độc khiến cô vô cùng tò mò, từng bước cố gắng đi về hướng đó.

Đứng trước cánh cửa, khẽ mở cánh cửa.

11. Chương 11: Phòng Tối

“Quá khứ của em, đã bị tôi nuốt chửng.”

Căn phòng nhỏ, không có đồ dùng, chỉ có một giá sách cao.

Cô đi chậm chậm, nền nhà lạnh trong đêm đông như mặt đá lạnh.

Nhìn một lượt căn phòng, tất cả đều được dọn dẹp sạch sẽ. Ngẩng nhìn giá sách cao, cô với tay bắt lấy một cuốn khá dày. Đột nhiên giá sách linh động, xoay một vòng, mở ra một cánh cửa. Cô đánh bạo mở cánh cửa ấy ra.

Trong lòng như đang run rẩy, rốt cuộc là thứ gì lại toát ra sự bí ẩn cùng âm u như thế.

Cánh cửa nhích từng chút một, dần mở ra một tầm nhìn, tất cả đều tối om, cô chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng xiềng xích va vào nhau loạc xoạc lạo xạo, lại có một mùi tanh tưởi ghê người, có lẫn cả mùi máu cùng mùi xác chết thối rữa, cô như chết đứng.

Tiếng va chạm xiềng xích đột ngột lớn dần, tiếng bước đi bịch bịch làm tim cô như thắt chặt, hơi thở như ngắt quãng.

Ở đây là đâu?

Chưa kịp lùi về sau, cô bị đã bị thứ gì đó cách lên, kéo dựa vào một đám lông lá hôi hám.

Một bàn tay bốn ngón ôm lấy eo cô, một tay nắm lấy cổ tay cô, như thể bắt được một món đồ chơi, khiến cô cảm nhận được sự lạnh lẽo thấu tâm can. Nhận thức được thứ gì đó đang uy hiếp cô, cô vội giãy giụa để thoát khỏi.

Cảm giác lạnh lẽo, một thứ êm ái như thăm lông nhưng khó chịu ngứa ngáy, cô nhấc chân bỏ chạy, thứ gì đó mà cô không nhìn thấy kéo cô trở lại.

Cảm giác hoảng loạn như vậy lấy cô, hai hàm răng như nghiền chặt run rẩy, trong đầu cô thoáng hiện một chiếc phao cứu sinh cuối cùng, bình xịt cay! Cô luôn bỏ bình xịt cay trong túi áo khoác, bây giờ tạm thời có thể dùng được.

Cô không biết thứ trước mặt là gì, nhưng hơi thở của nó phà vào mặt cô khiến cô phát run, mùi máu và xác chết thối rữa ở đâu đó làm cô cứ ngỡ như mình đang đi lạc vào địa ngục, nơi thú dữ trờng phạt kẻ xấu. Mà cô, là một kẻ xấu trong địa ngục này.

Bình xịt phun ra hơi cay trúng ngay vào mắt làm thứ trước mặt cô gằm rú. Âm thanh khàn đặc cùng sự hoang dã, là thú! Đó là ý nghĩ của cô, nó là một con thú, mà trong lúc này, nó không khác gì một con quái vật phát điên, sẵn sàng đập chết cô như đập một con kiến.

Con thú lăn lộn trong thống khổ, nó đập vào xiềng xích, âm thanh vang rền cùng tiếng gầm gừ sắc xé trong bóng tối càng khó lường.

Cô vừa run rẩy, đôi chân chưa thực sự bình phục làm cô khó khăn lê người vào một góc tìm cánh cửa lúc này để thoát ra.

Con thú tìm không thấy cô càng điên cuồng, đập vỡ tung tất cả. Dù chỉ trong bóng tối, nhưng con thú gớm ghiếc lại như càng đến gần cô, thoáng chốc mùi tanh tươi như vậy lấy phổi, cô nôn khan, vội lấy tay che miệng nhưng không có gì, trong bóng tối bắt đầu lần mò tìm lối ra.

Quản gia cuối đầu, phía trước là Trường Tư Mộ, cất giọng lo lắng:

“Phu nhân đã nói muốn đi một mình...!”

Trường Tư Mộ nhìn màn hình vi tính, tất cả camera đều được bật lên, không hề có nơi nào xuất hiện hình bóng của cô.

Quản gia đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội nói:

“Còn phòng tối! Phu nhân có khi đã...”

Chưa nói hết câu, Trường Tư Mộ đã không một lời rời đi từ lúc nào.

Trong lòng hần bây giờ chỉ mong cô không phải đang ở trong phòng tối. Nếu không hậu quả thật khó lường.

Bước chân hần càng thêm vội vã, bộ âu phục trên người làm hần càng thêm nghiêm túc hơn, âm trầm mà khấn trương một cách kì lạ.

Đi qua bức tranh “Hoa anh túc trắng”, hần mở căn phòng đó ra, bên trong vẫn như cũ, nhưng linh cảm như mách bảo hần, cô đang ở đây.

Căn phòng nhốt Khổng Tinh cách âm vô cùng tốt, người dù có kêu cứu đến chết cũng không ai nghe thấy. Chỉ nghĩ đến con quái thú hành hạ cùng xé thịt cô như loài hổ ăn thịt người thì hần đã không ngừng run rẩy.

Hần nhất định sẽ phanh thây con thú đó ra.

Mở cánh cửa ra, cửa sổ mở khiến cho vô số hoa tuyết bay vào, gió lạnh tràn vào phòng, chực chờ một mối nguy.

Cánh cửa mở, hần nhấn nút, một chiếc cầu thang tự động đưa hần đi sâu xuống dưới.

Mảng sáng mảng tối khiến cảnh vật thêm bí ẩn.

“A!”

Một tiếng thét đau đớn khiến tim hần như bị nghiền nát, đây là giọng của Thanh Cẩm, trong còn có sự sợ hãi đến tột cùng.

Hần vội lấy điều khiển, ấn nút an toàn thì hệ thống khoá của Khổng Tinh cũng khởi động.

Đến khi hần xuống tận nơi, khung cảnh phía trước như một chiến trường.

Vô số mảnh vụn từ những thứ của Khổng Tinh làm vỡ vương vãi đầy, đèn dần dần bật lên, lộ ra vô số mảnh máu đỏ, có những vệt máu cũ khô thành mảng đen, không khí tanh tưởi mùi máu, hần nhứ mày nhìn xuống bên dưới, trong một góc tối, một bàn tay trắng muốt trên nền.

Một cơn chấn động, hần mở cửa kính ra, đi về hướng đó bất chấp mối nguy hiểm mà Khổng Tinh có thể mang lại.

Âm thanh đôi giày thủ công vang lên, ngày một gần cô, cô dường như cảm nhận được sự yên tĩnh đến đánh sợ mà chỉ có tiếng bước chân đơn độc. Mà hệ thống khoá an toàn cũng đã bị phá hỏng hơn một nửa, Khổng Tinh cũng không hề bị khoá chặt lại, nó từ trong bóng tối nhìn bóng người, sự khó chịu tức tối như đạt tới đỉnh điểm.

Trong căn hầm tối, không có một chút dương khí nào, hần chợt thoáng nhìn thấy đôi mắt nhắm nghiền của cô, đôi tay bắt ngờ run rẩy cuối người ôm lấy cô.

“Cẩn thận!”

Phía xa vang lên giọng nói của Dương Uy Vũ, hần chỉ nghe được một tiếng ồn ào của xích sắt va vào nhau lao xạo, từng một cú giáng mạnh xuống đất như vũ bão, âm thanh như dội vào đất, dường như khiến mặt đất rung chuyển.

Dương Uy Vũ lao xuống như tên bắn, làm sao Trường Tư Mộ lại sơ sót như vậy, dù đã nuôi Khổng Tinh bao nhiêu năm nay nhưng dã thú vẫn là dã thú, thú tính bộc phát, không những có thể có sức mạnh hơn mức bình thường, còn có thể giết chính chủ nhân của nó. Những năm qua, nó được dùng như một loại công cụ giết người độc ác nhất.

Chỉ kịp chạy xuống nửa đường, con thú đã đứng trước mặt của Trường Tư Mộ, nhịp thở của nó gấp gáp, không gian chợt trở nên nguy hiểm.

Con thú mất kiểm soát lao tới chực chờ sâu xé chính chủ nhân của nó không ai khác là Trường Tư Mộ.

Mà hần lại bình tĩnh đến mức khó tin được, chỉ chừng vài giây nữa thì nó sẽ xé tan xác của hần.

Dương Uy Vũ đứng lặng, cơ hồ một chấn động nhỏ cũng kinh động tới con thú. Anh không ngờ thứ được giấu trong căn phòng tối này lại là một con tinh tinh khổng lồ, hơn nữa, tinh tinh là loài vật rất thông minh, trong lúc này, kinh động tới nó sẽ khiến nó mất kiểm soát, thú tính bộc phát càng kinh khủng hơn. Mà anh, vẫn không chắc mình nên dùng súng thật đạn thật để bắn nó.

Chỉ trong chớp mắt, tất cả như chìm vào ám muội.

Dương Uy Vũ ánh mắt sa sầm, cất giọng trầm tĩnh:

“Khổng Tinh đang mất bình tĩnh, Trường Tư Mộ, đừng nổ súng!”

Trường Tư Mộ không nói gì, trong đôi mắt lộ rõ sự chán ghét, quay lưng nhìn cô gái trong góc tối. Cô nị con thú này tấn công mà không hề có thể phòng thủ.

Con thú thấy động tĩnh, lao tới chừng sâu xé người trước mặt, từng bước đi như đạp lên vô số mảnh thủy tinh, âm thanh vồn vã mà nó đá vỡ những mảnh bê tông và đồ gỗ trước mặt không khỏi khiến con người ta liên tưởng tới việc bị nó giẫm dưới chân, cảm giác đó sẽ kinh khủng đến thế nào.

Không khác với suy nghĩ của Dương Uy Vũ, Trường Tư Mộ rút súng.

“Đoàng”

Một tia máu đỏ bắn ra theo hướng đạn bay, máu đỏ xuống nền nhuộm đỏ một vùng, con thú gào lên thống khổ, mùi máu lan tràn, Khổng Tinh trừng mắt nhìn chủ nhân trước mặt, trên cánh tay nó túa ra máu đỏ tươi, đôi mắt nó không hiểu sao lại khiến hần chợt dạ, có lẽ hần còn nhớ trước đây nó từng đỡ một viên đạn cho hần hay sao?

Dương Uy Vũ chỉ kịp thét lên:

“Trường Tư Mộ đừng giết nó!”

Nhưng sự phần nộ dường như chiếm hết lí trí của hắn.

Trường Tư Mộ lúc này như một con sói đói mắt âm u sắc bén.

Thương Thanh Cầm trong giây phút quật cường, vẫn còn nhớ. Con thú với sức mạnh không ngờ đập mạnh cô vào tường.

Qua khung cửa sổ, một búng máu chợt bị phun ra, lí trí của cô bị lấn át bởi con quái thú.

Trường Tư Mộ tránh né mỗi lần con thú lao tới, nhìn Dương Uy Vũ ra hiệu.

Uy Vũ bật máy bộ đàm, gọi cho ai đó.

Hắn không nói một câu nào nhưng rõ ràng lãnh khí toát ra ý tứ quá rõ ràng.

Xoay người, hắn nhìn người nằm trên nền đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu:

“Thú cưng mà tôi nuôi, không nghe lời thì không giữ lại được!”

Nói rồi bé Thương Thanh Cầm đi khỏi.

Nhiều người đàn ông mặc y phục đen tiến vào, trong đôi mắt họ mặc dù không gấp gáp nhưng bước đi dứt khoát, đứng thành một hàng, đồng loạt súng giương lên, âm thanh lên nòng khiến cho người ta run rẩy, tiếng súng lần lượt nổ vang, tiếng nổ súng cùng tiến gào thảm thiết của con thú khiến trong cơn mê man, Thương Thanh Cầm cũng nghe thấy.

Mùi máu tanh nồng trong mũi, sau lưng hắn máu tung toé, cảnh tượng thương tâm, con thú quằn quại trong vũng máu, vừa vô vọng vừa phần uất, nhìn chủ nhân tàn nhẫn nhất thế gian, lao tới vung tay, không kịp, không kịp rồi!

“Đoàng!”

Khi đôi con người trong vắt của Khổng Tinh chạm vào đôi mắt màu hổ phách như một ngọn núi lửa đang phun trào, máu đỏ phun ra chính giữa trán như nham thạch nóng bỏng, xoá đi tất cả kí ức.

Khẩu súng Px4 Storm chìa trước trán của Khổng Tinh, một viên đạn bắn rất chuẩn.

“Khổng Tinh rất biết nghe lời!”

Trường Tư Mộ được lão Trình nuôi dưỡng từ bé, mới bảy tuổi đã bắt đầu lăn lộn theo ông ta xây dựng con đường cocain từ Ai Cập, sống dựa vào nhau, những lần Tư Mộ tự sống một mình, tiếp quản Phượng Hoàng lửa, bên cạnh hắn chỉ có người bạn duy nhất là Khổng Tinh.

Sống cùng với một con tinh tinh khổng lồ từ nhỏ, mối liên hệ giữa hắn và Khổng Tinh cũng giống như anh em. Hơn nữa, lúc nhỏ không có lão Trình chăm sóc, hắn theo chân rất nhiều người học bắn súng, có lẽ bắn súng là bộ môn đầu tiên hắn học được, tiếp sau đó là Karate, ngay cả tâm lí học hắn cũng đã học qua, thực tế thì từ năm mười lăm tuổi hắn đã được xác định là thừa thừa kế Trình thị, làm chủ Phượng Hoàng lửa. Khi đi học ở Harvard hắn đã từng nói, Khổng Tinh là người bạn duy nhất mà hắn có thể tin tưởng, khoảng thời gian đó, có thể nói là lúc hoàng kim nhất.

Hắn từng nói:

“Khổng Tinh rất hiểu người, cũng rất thông minh!”

Những lúc hắn ngồi trong phòng điều khiển, nhìn Khổng Tinh trong lồng nhốt, không nói thương cảm thì cũng là nghĩa khí, cho nên hắn tạo cho Khổng Tinh một căn hầm lớn như thế này.

Năm ấy, hắn trở về từ Massachusetts, tiếp quản Trình thị, đã bỏ mặc Khổng Tinh rất lâu.

Hắn rất lâu không ngồi bên cạnh nó, mà nó theo lời người làm báo lại nó vô cùng hung tợn.

Hắn không nhớ từ lúc nào, mỗi lần cần xử lí ai đó một cách tàn nhẫn, hắn lại đưa vào căn hầm đó.

Người quen gọi là phòng tối.

Có lẽ tối là vì sự cô đơn của Khổng Tinh.

Xiềng xích trên chân nó thực sự rất nặng, chất lượng không tốt khiến cổ chân nó bị ăn mòn, vết lở loét hôi hám. Nó hung tợn, là vì chủ nhân của nó đã thay đổi.

Một chút tiếc nuối cho một con thú hắn xem là bạn, thực ra, hắn đã từng suy nghĩ, nghĩ rằng bản thân quá tàn nhẫn, chống lại hắn đồng nghĩa sẽ không được sống yên.

Hắn thay đổi, vì một người hắn xem trọng hơn cả sinh mệnh mình đã ra đi quá sớm, người mà hắn đang tức giận mà bảo vệ này là ai?

Từ lâu rồi hắn đã không còn nhớ đến.

12. Chương 12: Hậu Phòng Tối

“Tôi đánh mất lí trí vì em của hôm nay hay là do sự hối hận của quá khứ?”

“Trên đời này, con thuyền nào cũng cần một bến đỗ riêng, em muốn chúng ta cũng có một bến đỗ, nắm tay nhau, qua hết chênh vênh của cuộc đời.”

Sáng sớm, tuyết vẫn rơi, giọt tuyết óng ánh đọng trên cành cây thường xuân. Một cơn gió tuyết thổi qua, thổi những bông tuyết lẫn lẫn rơi trên cánh hoa anh túc.

Căn phòng nhộn nhịp, bác sĩ, y tá, hỗn loạn.

Thương Thanh Cẩm cô đứng là bác phước, Khổng Tinh đá cô đập vào tường làm tổn thương lục phủ ngũ tạng, tay phải bị gãy, chân cũng bị nứt, trên người vô số vết thương chi chít.

Trường Tư Mộ ngồi trên ghế bành bên ngoài căn phòng, chân bắt chéo, mắt nhắm nghiền không nói một câu, sự bình tĩnh của hắn khiến cho tất cả mọi người càng căng thẳng.

Nâng mắt nhìn trần nhà, Dương Uy Vũ đến từng khoảng thời gian trôi qua, Thương Thanh Cẩm nguy kịch như vậy mà Trường Tư Mộ không biểu cảm một chút nào thật khiến anh nể phục, để bình tĩnh như thế, hắn chắc chắn đã trải qua vô số chuyện trên đời, mà con người sau khi trải qua quá nhiều chuyện sẽ trở nên vô cùng khó đoán.

Bác sĩ trong phòng đi ra, căn phòng đặc biệt này trang bị đầy đủ các thiết bị y tế tối tân, Trường Tư Mộ cũng không ít lần phải vào căn phòng này, nhưng hắn không ngờ, một ngày Thương Thanh Cẩm phải vào chính căn phòng này; vị bác sĩ trung niên cuối đầu nhẹ giọng nói:

“Phu nhân tình trạng không có khả quan, hơn nữa nhóm máu của cô cũng là nhóm máu hiếm O Rh-, hiện tại chúng tôi đã không còn có thể phẫu thuật nữa..!”

Hắn không biểu cảm nói một câu:

“Dùng máu của tôi!”

Đứng lên, bỏ lại chiếc ghế đơn độc, hắn đi vào căn phòng đó.

Đến khi ống truyền bắt đầu truyền máu sang cho cô, nhóm máu quý hiếm này, không duyên không phận, hai người cùng chảy chung, số phận thực ra đã xếp chung hắn và cô cùng chung một chỗ.

Trên đường phố rực rỡ ánh đèn đêm, trong tầng ba của Tửu quán Độc Tình, La Tử Hạo trên tay một ly whisky nhìn xuống lòng đường qua cửa kính.

Xe cô qua lại, một cô gái lái xe rẽ vào gara, bắt đầu lên tầng ba.

Cô gái vô cùng thanh tú và duyên dáng, không những có gu ăn mặc đẹp mà còn có phong thái dịu dàng cẩn trọng.

Nhìn thấy La Tử Hạo đang ngồi bên cửa sổ thì đi tới, dịu dàng nở nụ cười nhìn anh, hỏi:

“Anh là anh La?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, nói máy móc:

“Là tôi!”

Với sự lịch lãm giới hạn, anh đứng lên, kéo ghế cho cô.

Đây là cuộc xem mắt mà cha anh sắp xếp.

Cô gái trước mặt là đại tiểu thư nhà họ Giang, tên là Giang Đình, mới đi học từ Mỹ trở về.

Cô đang là một nghiên cứu sinh của đại học Havard, một trong những tài năng nhất Trung Quốc.

Cuộc trò chuyện nhằm chán, xoay quanh vô số những vấn đề ngoài lề. Nhưng suy cho cùng, Giang Đình là một người thông minh xuất chúng, mà cha anh cũng rất vừa ý cô.

Trong mắt của những người phục vụ ở đây, họ nhìn anh và Giang Đình như một loại thù ghét, trước đây, họ hay nhìn thấy La Tử Hạo thường xuyên tới Độc Tình tìm Thương Thanh Cầm, bây giờ anh tới nhưng lại dẫn theo một cô gái xinh đẹp, khiến cho lòng người suy nghĩ rất nhiều, phải chăng anh ta đã quên mất Thương Thanh Cầm vẫn còn chưa trở về.

Sở Tiểu Anh sẽ kết hôn với Phó Vũ Hàn vào tháng sau, nhưng không có cách nào liên lạc với Thương Thanh Cầm được, cô cũng vô cùng nuối tiếc. Nhưng đưa ra quyết định cưới sớm là vì Sở Tiểu Anh đã có thai, mà càng lâu thì không tốt chút nào, Phó Vũ Hàn cũng có ý chịu trách nhiệm, do vậy mà đám cưới phải thật nhanh diễn ra. Có lúc Sở Tiểu Anh cũng thấy lạ, Thanh Cầm đi lâu như vậy, ngay cả một bức thư cũng không gửi về.

Máu thông qua một ống nhỏ từ cánh tay của Trường Tư Mộ qua cánh tay của Thương Thanh Cầm, từng chút từng chút từng chút một thấm thía sự lo lắng, hần vẫn không tin được, người mà hần yêu thương đang nằm trên giường bệnh mà còn lâm vào tình trạng hết sức nguy hiểm.

Truyền máu xong, hần cũng không biết bản thân mình thiếp đi lúc nào, nhưng khi tỉnh dậy đã là chiều tối.

Vội đứng lên, nhìn sang giường bên cạnh, cô vẫn nằm yên, ống truyền nước biển đang nhỏ giọt, hần chột trảm tư một lúc, ngồi xuống giường mà nhìn cô.

Cả mười năm của hần, hần dành cho cô, nhưng sao lòng hần vẫn tự dối, Mạch Kha Kha của quá khứ hay Thương Thanh Cầm của hiện tại là người hần thực sự yêu thương đây?

Cửa phòng mở ra, Đông Khanh vội vội bước vào, bộ đang gấp gấp nhìn Thương Thanh Cầm bất động, nói:

“Sao lại tệ thế này?”

Hần không nói gì, quay nhìn đồng hồ, nói:

“Cô gọi cho Thanh Trạch xem tình hình ở Tam giác vàng thế nào!”

Nhìn thấy sự lơ đãng của hần, Đông Khanh không nói thêm gì nữa, lặng nhìn Thương Thanh Cầm rồi đi khỏi.

Trường Tư Mộ ngày đêm chăm sóc cho cô, đợi ngày cô tỉnh lại.

Hơn ba tháng mà không có động tĩnh gì khiến cho người trong cả toà thành trở nên bị động. Nếu trước đây số lần cậu chủ trở về đếm trên đầu ngón tay thì nay hần đã ở lại rất lâu, hơn nữa suốt ngày chỉ kiên nhẫn chăm sóc Thương Thanh Cầm.

Cuối xuân, đầu mùa hạ, mưa chuyển mùa rả rích, rồi vòng tuần hoàn lại kéo thời gian thêm một lần ba tháng nữa, đến mùa thu.

Sau khoảng thời gian rất lâu ở toà thành, Trường Tư Mộ mới đi xa một chuyến. Hắn đến vùng tam giác vàng, nơi trước đây hắn từng sống một thời niên thiếu.

Để Thương Thanh Cầm một mình ở toà thành, hắn cũng không yên tâm nhưng trước sự uy hiếp của Hoắc gia, hắn không thể không ra mặt. Trước đây, Hải Đào và Tôn Đông làm việc rất tốt, “con đường” rất thuận lợi. Từ khi Hoắc gia lấn át, người “lót đường” bắt đầu làm khó để đòi tiền cho hàng “trơn tru”, nhưng mức độ tăng dần tới quá đáng, hắn nhất định phải ra tay trước khi chúng phát giác. Cướp một thứ làm của riêng, hắn không lấy làm lạ, hoàn thành tốt công việc, giành lấy quyền làm chủ con đường, là việc bây giờ hắn thực sự cần làm.

Đáp máy bay xuống tam giác vàng lúc chiều tối, trực thăng của Trường Tư Mộ đậu trên bãi đất trống trước một khu quân sự đông đúc.

Người ra vào nơi này đều mang theo súng ống, cơ hồ nhìn thấy Trường Tư Mộ trên người cũng mang theo súng giắt trong thắt lưng.

Trụ sở thông quan, người qua lại nhìn thấy hắn gật đầu một cái, nhưng đáp lại là cử chỉ không mấy đáp lời của hắn khiến cho không mấy người có thể bình thản, dường như sự xuất hiện của Trường Tư Mộ ở đây là chuyện không hề tốt một chút nào.

Trường tiên sinh rất ít tới tam giác vàng, lần này hắn tới như đã thật sự chú tâm đến lượt vũ khí lần này.

Mở cửa phòng điều hành, hắn tiến vào với đôi mắt lạnh lẽo làm cho người đàn ông đang bắt chân trên bàn co rúm người.

Ông ta tầm chừng bốn mươi mấy tuổi, nhưng cái vẻ ạch do cái bụng phệ cùng khuôn mặt nịnh nọt khiến ông ta như già đi chục tuổi.

Lão ta nhìn thấy Trường Tư Mộ thì như nhìn thấy quỷ dữ, hoảng hốt đứng lên, nói vội:

“Trường Tiên sinh, nghe nói anh vừa mới đáp xuống bãi máy bay, không kịp đón tiếp, thật là...”

Trường Tư Mộ xoay người ngồi xuống ghế, mắt sắc nhìn người trước mặt:

“Tề Thái, tôi...cũng không cần đón tiếp trang trọng như thế. Thực ra, lượt hàng lần này, anh không làm vừa ý tôi.”

Người đàn ông này là Tề Thái, một người máu mặt ở vùng tam giác vàng này, những lô hàng mà Trường Tư Mộ vận chuyển đều một tay ông ra thống kê, lời lỗ hoặc có trót lọt hay không cũng nhờ vào Tề Thái. Bỗng dưng hôm nay vấp vấp chuyện Hoắc gia, hơn nữa còn trễ hẹn giao hàng, tất cả trách nhiệm liền quy về lão.

Ông ta nhíu trán lại, khuôn miệng linh hoạt mật ngọt chết ruồi mà đáp:

“Trường tiên sinh, hàng hoá cũng như nước chảy, lâu lâu cũng bị tắc!”

Trường Tư Mộ phong thái thoải mái nhưng mang theo tức khí ngàn ngút, nắm chặt nắm tay mà nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Nhưng lòng nước đã bị tôi dọn sạch!”

Tề Thái không kịp nói gì thì trước mặt đã cố định một khẩu súng, không hề có ông giám thanh, chứng tỏ Trường Tư Mộ cũng không ngại gì việc nổ súng ở đây.

Cửa phòng bị đẩy ra làm không khí trong phòng dịu xuống, người bước vào không ai khác là Đông Khanh.

Trước ánh mắt lãnh khốc của Trường Tư Mộ đang trừng lớn, Đông Khanh khẽ nuốt nước bọt, suốt gần mười năm làm việc cho hắn, không ít lần bị rơi vào tình trạng như bây giờ, mà lần nào cũng bị lãnh ý của hắn dọa cho sợ hãi.

Tề Thái đoán chừng là lo lắng đến điên, cũng sợ đến điên rồi, hắn cứ đứng như cột nhà ấy, khác với lúc ban đầu, run run rẩy rẩy; mà lúc này lại như đang đùa với hổ, nghênh ngang nhìn thẳng.

Trường Tư Mộ nhanh chóng rút súng, thu vào gọn trong tay, nhưng ngoài đôi mắt lạnh lẽo ra thì không còn gì khiến người khác sợ hãi.

Nhưng không, Đông Khanh rút súng, từ sau lưng Tề Thái dí sát trên cổ hắn ta, giọng nói bướng bỉnh của Đông Khanh bấy giờ lại mang khí sắc uy hiếp lạnh thấu xương:

“Lô hàng đang ở đâu?”

Tề Thái trợn trừng mắt ngay cả nhúc nhích còn không dám, lắp bắp:

“Hàng bị Hoắc gia lấy đi rồi!”

Trường Tư Mộ nhếch môi giễu cợt:

“Lượng hàng lớn như thế, nói lấy là lấy? Người của tôi ở đây không thiếu, nhất cử nhất động ở đây tôi đều biết! Hàng hóa bị lấy hết ư?”

Đông Khanh nhìn Tề Thái bằng đôi mắt sắc sảo, đột ngột chuông điện thoại của Trường Tư Mộ vang lên, là Thanh Trạch.

Đông Khanh trước nay làm việc chuyên nghiệp, cũng hiểu được phong cách làm việc tuyệt tình của Trường Tư Mộ, nếu như ngày hôm nay không hỏi ra, Tề Thái sẽ chết không toàn thây, chuyện này ít nhiều cũng gây ra bão tố trong cục thông quan.

Cho nên, cô tranh thủ lúc hắn đang nghe điện thoại mà đem nhốt Tề Thái xuống hầm ở biệt viện, cho Tôn Đông và Hải Đào thẩm vấn.

Nhìn bóng lưng Trường Tư Mộ đứng quay người nhìn ra cửa sổ, cũng đang tập trung nói gì đó qua điện thoại.

Đông Khanh ngồi xuống ghế tựa, nhìn đồng giấy tờ trên bàn một lượt rồi chép miệng, làm việc cho nhà nước, đúng là quá xa hoa, Dương Uy Vũ đã vô cùng sáng suốt khi từ bỏ mà gia nhập Phượng Hoàng lửa của Trường Tư Mộ.

Dương Uy Vũ là người Ai Cập, gia đình của anh sống ở Carol.

Trường Tư Mộ năm ấy rời Bắc Kinh đến Ai Cập, sống ở đó hai năm trời. Trùng hợp, nơi ở của hắn rất gần với gia đình Dương Uy Vũ. Đối với một sĩ quan cảnh sát, gia đình là thứ phải tuyệt đối che giấu. Tuy nhiên không phải chỉ che giấu là ổn, kẻ thù của Dương Uy Vũ toàn là những kẻ có máu mặt, thế lực rộng khắp. Giáng sinh năm đó là một giáng sinh tử thần, cả nhà Dương Uy Vũ bị ám sát.

Sở dĩ bây giờ Dương Uy Vũ trở thành người của Phượng Hoàng lửa, bằng nhóm mà anh phụ trách điều tra là vì Trường Tư Mộ năm đó đã xả thân cứu cả nhà Uy Vũ. Tai họa năm đó khiến cho Trường Tư Mộ trọng thương không nhẹ, hơn nữa còn là bị thương trí mạng.

Mà hắn thực chất cứu gia đình nhà Dương Uy Vũ cũng không hoàn toàn là lòng trắc ẩn mà còn là công cụ chống lại thế lực đối đầu khi Hoắc gia còn đang chiếm trọng yếu ở mười mấy tỉnh phía Nam.

Nhưng đối với Dương Uy Vũ, Trường Tư Mộ là ân nhân của anh, cho nên, làm việc cho Trường Tư Mộ xem như trả món nợ này.

Làm việc cho Trường Tư Mộ, Dương Uy Vũ không cần phải lo lắng đến an nguy của gia đình ở Ai Cập.

Trường Tư Mộ tắt máy điện thoại, đem điện thoại bỏ vào túi, đứng nhìn ra cửa sổ, bên ngoài khung cảnh tiêu điều. Cuối hè, cảnh sắc thu cũng hiện ra, rừng núi bạt ngàn một màu xanh thẫm đặc trưng, làm cho tầm mắt của Trường Tư Mộ trở nên xa xăm.

Đông Khanh ngồi nhìn hắn đang đứng yên, lâu lắm mới khẽ hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Trường Tư Mộ trầm tĩnh một hồi, mới nói một câu:

“Mảnh đất mà Thanh Trạch đang quản lí ở Pháp bị Hoắc gia xé thành vô số mảnh, nhân lực của chúng ta không thể kịp tiếp ứng, mảnh đất tạm thời không thể chiếm lại!”

Giọng nói trầm thấp của Trường Tư Mộ như dòng nước xoáy, cuộn trào, mảnh đất đó, là nơi hắn muốn xây một toà thành thứ hai.

Khi hắn hỏi: “Thương Thanh Cầm, thứ em muốn là gì nhất?”

Thương Thanh Cầm mắt còn sáng hơn sao trời, nói với hắn:

“Trên đời này, con thuyền nào cũng cần một bến đỗ riêng, em muốn chúng ta cũng có một bến đỗ, nắm tay nhau, qua hết chênh vênh của cuộc đời.”

Hắn muốn xây một toà thành đẹp, làm nơi bến đỗ cho hắn và cô, hắn sẽ mở một tửu quán dành riêng cho những người yêu rượu, giống như Độc Tình bây giờ vậy.

Nhưng tai nạn xe năm đó, toà thành cũng vỡ vụn.

Mà người hiểu được hết mong muốn này của hắn, Đông Khanh cũng biết, Thương Thanh Cầm bây giờ dù thế nào cũng chỉ là một bức tượng, chút có dáng hình chứ hoàn toàn không phải thật, Mạch Kha Kha, cái tên đã rất lâu không được nhắc đến, kể từ lúc chiếc máy đó hoạt động.

13. Chương 13: Thu Đã Cũ

“Toà thành của anh và em sụp đổ.”

Tháng tám, anh tức không hoa, cây trong vườn xơ xác, không còn xanh tươi như những mùa trước.

Bên trong phòng bệnh, tiếng máy móc kêu đều, Mạch Kha Kha đang nằm trên giường bệnh.

Sáu năm về trước.

Mạch Kha Kha là một cô gái mười tám tuổi. Là con gái của một gia đình bình thường, bố làm công nhân nhà máy, mẹ làm một y tá ở một bệnh viện nhỏ.

Bước vào cuối cấp, Mạch Kha Kha rất tập trung học hành.

Tối.

Trên bản tin thành phố T người ta không ngừng phát đi phát lại thông tin:

“Tối hôm qua, tân phu nhân của Trình thị, cô Thương Thanh Cầm đã bị tai nạn giao thông, tử vong tại chỗ. Trước thông tin này, cổ phiếu Trình thị liên tục rớt giá...”

Trên màn hình mở lại đoạn phim do camera quan sát ghi lại.

Nhưng vì sao cô gái đó lại trông giống Kha Kha thế kia?

Có điều trong suy nghĩ non nớt của cô, đó chỉ là chuyện cô hoa mắt nên cô mới thấy thế, trên thế giới này, dù có những giây phút ta nhận ra có nhiều người rất giống ta, có lẽ là hoa mắt vậy.

Tiếp tục bước đi, nhìn con đường lạnh, phía trước bỗng sáng ánh đèn. Đèn chói khiến cô không nhìn thấy người trong xe là ai.

Nhưng người trong xe, Trường Tư Mộ thì ngược lại. Hình bóng Thương Thanh Cầm không ngừng qua lại trong đầu hắn, mà cô gái đang đứng trước mũi xe lại có dung nhan y hệt.

Chiếc xe trước mắt hồi lâu mà không thấy nhúc nhích, cô bước ngang ra vệ đường, tránh đường cho hắn. Cô không biết chiếc xe là loại nào, trông rất sành điệu, mà tiếng động cơ thì phải nói là nghe như máy bay cất cánh, loại xe chỉ có người giàu mới sở hữu, thường nhìn thấy trên tivi khi những nhà tài phiệt tới nơi dự tiệc, sự xa hoa của thành phố này thực khiến cô chóng mặt.

Chiếc xe rời đi, trong lòng Mạch Kha Kha đã không còn nhớ chuyện lúc này.

Trở về căn nhà nhỏ, cô bước nhanh vào bếp, nhìn thấy người mẹ đang rửa bát thì vội nói:

“Sao mẹ không nghỉ ngơi đi, bàn tay y tá để tiêm thuốc cơ mà!”

Mẹ của cô cười hiền từ:

“Mẹ làm nốt cái này thì sẽ đi ngay, con mau ăn tối rồi học bài nữa!”

Nhìn mẹ trìu mến, cô cũng ngoan ngoãn đi lên phòng.

Tắm xong, thay bộ váy ngủ rộng thùng thình, cô ngồi xuống bàn học.

Chưa được bao lâu cô lại nghe thấy tiếng chuông cửa. Cô còn nghe mẹ gọi:

“Kha Kha, có người tìm con!”

Cô nghe xong liền đi xuống phòng khách.

Bố đang ngồi xem tin tức cũng dừng lại nhìn người đàn ông lịch lãm đang đứng ở cửa, phong thái của hắn, đôi mắt đó, thần thái cùng trang phục đắt tiền, không phải Trường Tư Mộ, người đang xuất hiện trên bản tin hay sao?

Ông Mạch ngạc nhiên nhìn một đám người mặc vest đen, dù không có khí chất như Trường Tư Mộ nhưng rõ ràng họ rất chuyên nghiệp.

Đôi mắt màu hổ phách sáng của hắn như ngọn đèn soi khắp căn nhà, nhưng ngọn đèn này như không có chút dương khí, lạnh lẽo thâm trầm.

Mà khi bóng dáng của Mạch Kha Kha xuất hiện giống như một ngọn nến nhỏ ảm áp.

Hắn không nói lời nào, đứng yên nhìn cô gái đang bước xuống cầu thang kia.

Cô chỉ thoáng bất ngờ trước mọi chuyện đang diễn ra.

Ông Mạch dừng lên gấp gấp nói:

“Trường tiên sinh...”

Không để ông Mạch nói hết câu, hắn đã lên tiếng:

“Tôi chỉ muốn...cô ấy!”

Ông bà Mạch chỉ kịp nhìn theo ánh mắt của hắn, cuối cùng anh mắt rơi trên người của Mạch Kha Kha.

Thoáng chốc, người cô nổi lên một đợt lạnh sống lưng, cả nhà cô như hít thở không thông, mà trong lòng ông mạch cũng hiểu. Xưa nay đồng tiền là chủ, người như Trường Tư Mộ càng không dễ động vào. Nhưng đứa con gái rượu của ông, tuyệt đối không được.

Không kịp nói lời nào, ông lại nghe thấy giọng nói của Trường Tư Mộ trầm thấp vang lên:

“Lại đây!”

Kèm theo câu nói đó là ánh mắt ra lệnh, không dùng một chút uy hiếp nào mà vẫn khiến ai nấy đều rét run.

Mạch Kha Kha hút lấy một hơi, dừng cảm tiến về phía trước, trong lòng cô thất có chút không lành.

Đối diện trước người mà cô chỉ đứng tới vai hắn, trong lòng cũng có chút nhượng bộ.

Hắn chỉ cuối người kề môi sát tai cô:

“Bố em đang bị ung thư gan đúng không?”

Hơi nóng trong hơi thở cùng câu nói của hắn khiến cô không thể bình tĩnh mà nhả mày, hỏi:

“Anh muốn gì?”

Hắn nhún vai:

“Tất nhiên là muốn em đi cùng tôi.”

Cô im lặng.

Hắn lại nói:

“Chỉ cần đi cùng tôi, bố em sẽ được phẫu thuật, cả nhà em sẽ được sống an nhàn đến kiếp sau. Bằng không...”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn mà đôi mắt màu hổ phách kia cũng đang cương quyết nhìn cô, như đang nói với cô, những lời kia hoàn toàn không phải là giả.

Ngoảnh đầu nhìn cha mẹ phía sau, cô thật sự lúc bày mình làm đúng hay không, nhưng bố của cô, bây giờ thực sự cần được phẫu thuật.

Nếu cô không đi cùng hắn, không thể lường được hắn có thể làm điều gì.

Cô không biết từ lúc nào mà mình đã ở trên xe hắn, ngoảnh đầu nhìn lại, những thứ ở sau lưng cô đã đang dần bị hắn thu tóm hết.

Cô cứ nghĩ tất cả mọi chuyện rồi sẽ ổn, nhưng...

Cô vẫn nhớ chuyện đêm hôm đó như mới xảy ra ngày hôm qua.

Cô bị hắn lôi vào trong phòng, lực quá mạnh khiến cô không cẩn thận ngã xuống sàn nhà.

Bộ váy ngủ khi cô mặc từ ở nhà đã trở nên xộc xệch. Mà hình như, Trường Tư Mộ đang say, nhưng lúc hắn nói chuyện với cô, hắn lại như không say chút nào.

Trong bóng tối của căn phòng màu đen, hắn cúi người hôn lấy cô, một sự quyến luyến đến mức khiến cô rung động. Bàn tay lạnh lẽo của hắn ôm lấy lưng, đem vùi cô vào lồng ngực hắn, khiến hơi ấm của cô cũng bị rút dần.

Hắn vừa có chút khấn tường vừa có chút ngang tàn mà xé tung váy ngủ của cô, khi da thịt cảm nhận một luồng khí lạnh cô mới ngẩn người mà ngờ ra, nhìn hắn một cách sợ hãi, cất giọng nhỏ như tiếng dế trong đêm:

“Anh...khoan đã!”

Đôi mắt hổ phách trong bóng tối như mắt chim ưng nhìn cô như đang nhìn con mồi, không có bất kì một biểu cảm nào, hắn chỉ khẽ gọi:

“Thanh Cẩm!”

Mạch Kha Kha nhú mảy, không biết cảm xúc lúc này của cô là gì, là chán ghét hay là ganh tỵ?

Cô không có quyền chán ghét hắn.

Cũng không có quyền ganh tỵ.

Thực ra, cô không được làm gì cả.

Cô chỉ thấy sống mũi cay cay, nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt, lòng như nghẹn lại, nói:

“Tôi không phải Thương Thanh Cẩm, tôi là Mạch Kha Kha.”

Không biết hắn có nghe được không, nhưng thanh âm của cô khá nhỏ. Cô như vật trao đổi, cũng là vật thay thế.

Cô chỉ đau đớn nhắm mắt, cảm nhận nỗi thê lương bắt đầu từ bây giờ.

Hắn từng chút từng chút chiếm lấy cơ thể non mềm của cô, mỗi lần hắn cúi xuống hôn cô, trong miệng của kẻ say chỉ có một cái tên Thương Thanh Cẩm.

Trong đêm, cô nhìn thấy mặt trăng rất tròn, ánh trăng rất sáng, người cũng rất tà mị vô ảnh.

Nửa đêm, Trường Tư Mộ vẫn thức, trong chăn, cô gái nhỏ nằm ngủ rất ngoan ngoãn, khẽ đưa tay vuốt lấy khuôn mặt trắng nõn mềm mại kia, cảm giác như chạm đến hồi ức, tim như rỉ máu, giọng trầm bắt giắc thốt lên:

“Sao có thể giống nhau đến vậy?”

Toà thành Thanh Cẩm.

Đường vào dinh thự, một hàng cây phong nhuộm đỏ một vùng.

Thương Thanh Cẩm nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng động cơ xe Bugatti gầm rú, một thân màu đen từ cánh cổng sắt, men theo lối hàng cây lẩn bánh chậm dần đều.

Mà trong thâm tâm cô từ lâu đã tự hiểu được, người ngồi trong chiếc xe đó là ai. Thoang thoảng, cô ngửi thấy mùi hoa Anh Túc, sống mũi chột cay cay, cô là Mạch Kha Kha, hoàn toàn không phải Thương Thanh Cẩm, vậy mà suốt năm năm qua, cô cứ ngỡ mình là cô gái đó.

Đã năm năm rồi, cô bị hấn bắt rời đi khỏi gia đình mình năm năm rồi, chỉ thấy như chớp mắt, trôi qua như dòng nước, không còn để lại một thứ gì khác ngoài thứ được gọi là kí ức.

“Thực ra, Trường Tư Mộ chỉ tự lừa mình dối người.”

Một ngày, một đêm, hấn dường như có lại hết mọi năng lực sống.

Một chút nhưng nhớ, một chút thương yêu, cương chiều, tất cả mọi thứ tưởng chừng đang chờ đợi cô.

Mở mắt, cô trở mình, chột bắt gặp ánh mắt của Trường Tư Mộ đang chống tay nghiêng người nhìn cô, bắt giác cảm thấy có chút mất tự nhiên, nghiêng người định xuống giường.

Nhưng động tác của cô quả nhiên chậm hơn rất nhiều. Bàn tay lạnh lẽo bắt lấy cổ tay cô ghì lại, thanh âm trầm thấp trong sự yên tĩnh sớm mai trở nên tinh khiết:

“Em đi tìm quần gia, nói bà ấy mang thức ăn lên phòng!”

Cô nhìn hấn, nhúu mày khó hiểu:

“Tại sao phải mang lên phòng?”

Nhưng hấn không nói gì, xoay người xuống khỏi giường, để lại cho cô một mớ hỗn độn.

Cô đi xuống lầu, nơi khiến cô chột thấy bàng hoàng vì vẻ nguy nga, mà tất cả thì như mới, trắng lẹ xa hoa như trong miêu tả của những con người yêu cái đẹp.

Ở đây có rất nhiều tranh, cũng có rất nhiều người qua lại. Nhưng cô hỏi người nào cũng không biết quần gia đang ở đâu.

Đi đến rất nhiều căn phòng khác nhau, cũng không nhớ đã đi qua bao nhiêu cầu thang lấp lánh, đến khi đi đến một nơi người giúp việc chỉ có vài người, cô chột nhìn thấy Trường Tư Mộ.

Anh vẫn trông vô cùng vui vẻ, nhưng câu hỏi của cô như khiến anh khó chịu:

“Tôi đi cùng anh, bố tôi, anh phải nhờ bác sĩ tốt nhất để chăm sóc, gia đình tôi, tôi muốn anh đưa họ đi nước ngoài, em trai cũng được học tập trong một ngôi trường danh tiếng...”

“Tôi biết rồi!”

Hấn nói nhỏ, thanh âm không rõ ràng như đang cố tình đẩy câu nói của cô ra khỏi đầu.

Hấn chỉ muốn biến cô trở thành Thương Thanh Cẩm thứ hai mà thôi.

Phật pháp kê trên đời có tám nỗi khổ: sinh, lão, bệnh, tử, yêu ly biệt, oán hận dài lâu, cầu không được, không thể buông tay. Mà không thể buông tay là nỗi khổ cuối, vừa day dứt vừa khó chịu, tiến lùi lưỡng nan, còn đau đớn hơn cái chết gấp mấy lần.

.....

Những năm đầu gây dựng Phượng Hoàng lửa cùng Trình thị, vùng tam giác vàng chưa vào tay của hấn.

Người đứng đầu ở Hồng Bang là Thường Tiểu vẫn là nhân vật lũng đoạn ở đây.

Hắn đến tam giác vàng nhưng lại không an tâm khi để Mạch Kha Kha ở lại thành phố T một mình, hắn liền đưa cô theo.

Chuyến vũ khí đầu tiên mà hắn trực tiếp chuyển, bên cạnh hắn, Mạch Kha Kha luôn luôn là hậu phương vững chắc.

Nhưng chuyến hàng lần đó bị chặn ngang ở con đường phía Bắc.

Bước ra cửa, hắn lấy vội chiếc áo khoác khoác lên người, Mạch Kha Kha vội chạy theo, nói:

“Tôi sẽ đi cùng anh!”

Trong đôi mắt chân thành của cô, có một chút quan tâm, một chút lo lắng. Chỉ một cái gật đầu của hắn, cả hai người sẽ cùng vào sinh ra tử.

Đến rừng trời đã tối, hắn tạt ngang qua cục thông quan, nơi hàng hoá bị giữ lại, mà trước đây, hắn đã lo lót gọn gàng.

Người đứng đầu ở đây đều cán tới mức nhìn thấy Trường Tư Mộ liền vờ không quen biết.

Trường Tư Mộ rút súng, một tiếng “đoàng” khiến Mạch Kha Kha giật mình.

Tên đứng đầu cục thông quan bị một viên đạn bắn xuyên hộp sọ. Máu theo nơi bị viên đạn xuyên qua chảy ra.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng cùng tiếng thét, có người còn la lên:

“Hồng Bang!”

Trường Tư Mộ nhanh nhẹn bắt lấy tay cô, nói một câu:

“Yên tâm, đi cùng anh!”

Trong tim Mạch Kha Kha dường như có chút gì đó, một chút rung động, cũng xót xa vô cùng.

Trước đây hắn mua cô khỏi gia đình chính cô, cô đã nghĩ mình không hề có tiền đồ, khi cô biết mình chút là thế thân cho cô gái có tên Thương Thanh Cẩm, cô đã xác định rằng muôn kiếp cô vẫn phải sống như vậy. Nhưng lúc này, khi người đàn ông phía trước đang nắm tay cô thật sự hết lòng vì cô, tâm hồn thiếu nữ trẻ tuổi bất chợt cảm động mà cảm giác đó được gọi chính là vào sinh ra tử, là cùng sống cùng chết.

Một đám người cùng đuổi theo cô và hắn.

Trời tối, trên trời là mặt trăng tròn như bóng đèn điện treo trên ngọn cây.

Trường Tư Mộ dừng lại bên một mỏm đá, dựa vào mà ngồi xuống. Chạy cả buổi tối, hắn hay cô, ai cũng mệt mỏi.

Hắn đột nhiên nhìn cô, đôi mắt màu hổ phách dưới trăng như ảo như thật hỏi cô:

“Em có muốn được quay về không?”

Cô nhìn anh, đôi mắt đen vừa chân thực nhưng cũng mờ ảo, một giọt mồ hôi chảy dọc theo gò má, tóc cũng bết lại dính trên da và mép tai, cô cất giọng đáp:

“Tôi...muốn!”

Hắn cười khổ, mĩa mai, hình như có mà cũng như không, đôi lúc hắn rất nhớ Thanh Cẩm, nhìn thấy Kha Kha, hắn vẫn liên tưởng tới người cũ, hắn không thể thực sự buông bỏ, nhưng Kha Kha, cô không có lỗi.

“Em yêu anh!”

“Thương Thanh Cẩm nói rằng em yêu anh!”

Nhưng câu nói mà thực sự từ đáy lòng cô, cô muốn được ở lại bên anh. Đáng tiếc, người anh cần là Thương Thanh Cẩm.

Em yêu anh

Em yêu anh

Mạch Kha Kha yêu anh.

Đáng tiếc, người cô yêu không yêu cô.

Gió thổi nhẹ nhàng, thổi cành lá rung rinh, yên tĩnh một màu.

Trăng soi dưới nước, bóng trăng bàng bạc, mặt nước yên tĩnh.

Trường Tư Mộ đứng lên, nói:

“Ngồi lên, tôi công em!”

Cô lắc đầu:

“Không cần đâu!”

“Tôi sẽ đưa em quay về nhà an toàn!”

Nói rồi chìa bàn tay ra trước mặt cô:

“Nắm lấy tay tôi, tôi cho em một đời bình an!”

Chớp mắt, năm năm trôi qua.

Mạch Kha Kha đứng bên cửa sổ.

Tiếng bước chân khẩn trương bên ngoài cửa vọng lại.

Trường Tư Mộ nhìn dáng hình đã lâu luôn bất động, người luôn im lặng, không ngừng khiến hai người tổn thương, có lẽ đúng là như vậy.

Hắn đi về phía cô, hắn biết cô đã phát giá được sự có mặt của hắn ở đây.

Thân ảnh gầy guộc trước mắt, hắn không khỏi đau lòng.

Bất chợt ban tay gơ lên định chạm vào cô lại ngưng trệ giữa không trung, cô quay người nhìn anh.

Mà bàn tay trên không trung vô tình chạm trúng gò má cô, khiến cho cô gai sạt mình vì độ lạnh lẽo của đôi bàn tay này.

Trong khoảnh khắc ấy cô đột nhiên tự vệ mà lùi ra sau mấy bước, người vừa chạm vào thành cửa sổ.

Hắn chột dạ buông thông bàn tay, âm trầm hỏi:

“Cơ thể còn đau không?”

Cô cúi đầu nhìn sang hướng khác, đáp:

“Không!”

Hắn cười mà như không vòng tay qua eo cô, nhích người cô lại gần, cúi sát cổ bên phải của cô, giống như một loại cảm nhận, hắn chỉ như hít một hơi, khiến cô không khỏi rùng mình.

14. Chương 14: Dạ Tiệc - Tiệc Cưới Của Sở Tiểu Anh Và Phó Vũ Hàn

Sở Tiểu Anh ngồi trong phòng trang điểm, rất nhiều bạn bè xung quanh đang chụp ảnh.

Trong lòng Tiểu Anh, cô chỉ mong Thương Thanh Cầm biết được đám cưới này diễn ra.

Phó Vũ Hàn ngồi trong phòng riêng, dường là những phút cuối cùng đến giờ lễ cưới diễn ra anh vẫn không ngừng nhìn vào màn hình máy tính, con số chứng khoán biến đổi.

Khi quan khách tới đầy đủ, anh đứng nơi cuối com đường trải lụa đỏ. Chỉ chờ giây phút Tiểu Anh bước ra.

Tiếng piano trang trọng, cô dâu rực rỡ với bộ váy cưới đơn giản, được người bố đưa ra, ai cũng trầm trồ khen ngợi cho cặp đôi này.

Chẳng mấy chốc mà cả hai không còn tự do nữa, trước mặt mọi người, cùng thề sống trọn đời với nhau.

Cánh cửa cuộc đời tưởng như chỉ có lúc này là rộng mở nhất, hạnh phúc nhất.

Sở Tiểu Anh cười rất tươi, đứng ném đóa hoa trên tay.

Rất nhiều bạn gái chờ được chụp trúng đóa hoa đó.

Hoa cưới tung lên không trung, cong một vòng, rơi trọn vào tay một cô gái trẻ.

Mọi người đều nhìn cô gái đó, Sở Tiểu Anh cũng nhìn, rồi bất chợt thốt lên:

“Thương Thanh Cầm!”

Thương Thanh Cầm mà Sở Tiểu Anh đang thấy chính là Mạch Kha Kha. Kha Kha nắm đóa hoa trên tay, đứng sững một hồi, rất nhiều cô gái khác trầm trồ cùng ganh tỵ.

Sở Tiểu Anh vội bước tới, nắm lấy tay của cô, nói trong xúc động:

“May quá, tớ cứ tưởng cậu sẽ không tới!”

Mạch Kha Kha của hiện tại chợt thấy lạ lẫm, mà thứ cảm giác lừa dối đó khiến cho cô không thể không nói ra:

“Tiểu Anh, thật xin lỗi vì thời gian qua tôi đã lừa dối cô, thực ra...tôi tên là Mạch Kha Kha, không phải Thương Thanh Cầm!”

Sở Tiểu Anh nhìn cô khó hiểu nói:

“Cậu nói gì vậy? Đùa như vậy không hay đâu?”

Mạch Kha Kha đành giọng:

“Tôi không đùa! Thương Thanh Cầm thực ra chủ là một lớp mặt nạ mà tôi buộc phải đeo. Xin lỗi, tôi đã không thành thực!”

Mạch Kha Kha cúi đầu. Với sự chân thành của Sở Tiểu Anh cô cảm thấy bản thân vô cùng xấu xa, đến mức cô không dám nhìn mình trong gương nữa rồi.

Tiểu Anh nhún mày:

“Tại sao lại nói dối? Tại sao ngay từ đầu không nói rõ mình? Đến lúc này lại vờ như tốt đẹp mà thú nhận?”

Sở Tiểu Anh lúc này cảm thấy mình như bị lừa, cảm giác khi cứ ngỡ mình có một người bạn thân thực sự nhưng hóa ra người đó lại giả dối ngay cả thân phận, thứ cảm giác này khiến cô khó chịu vô cùng.

Mạch Kha Kha chợt nghe tiếng vỡ nát, giống như sụp đổ, Sở Tiểu Anh quay đầu đi về phía cửa, mở cửa đi mất, để lại Mạch Kha Kha đứng đó. Lòng cô ngổn ngang cảm xúc, cô vẫn nhớ, khi cô đang trong thân phận Thương Thanh Cầm, cô đã gặp Sở Tiểu Anh khi còn là một phóng viên, gặp giữ một người cùng chí hướng, cùng hợp tác chắc chắn cô vô cùng hạnh phúc. Nhưng Mạch Kha Kha cũng có nguyên tắc của cô, cô không muốn nói dối ai cả, đặc biệt với người bạn thân như Sở Tiểu Anh.

Đi về phía cửa, Mạch Kha Kha mở cửa đi mất, để lại Mạch Kha Kha đứng đó. Lòng cô ngổn ngang cảm xúc, cô vẫn nhớ, khi cô đang trong thân phận Thương Thanh Cầm, cô đã gặp Sở Tiểu Anh khi còn là một phóng viên, gặp gỡ một người cùng chí hướng, cùng sở thích, cô thực sự vô cùng hạnh phúc. Nhưng Mạch Kha Kha cũng có nguyên tắc của cô, cô không muốn nói dối ai cả, đặc biệt với người bạn thân như Sở Tiểu Anh.

Cô còn nhớ có lần cô trốn khỏi toà thành Thanh Cẩm, trốn thật sự, cô bị lạc vào cánh rừng bao quanh toà thành.

Trời rất tối, cô nằm nhoài xuống đất, vừa đói vừa mệt, cô dường như mất đi ý thức.

Tưởng chừng như lần này cô không thể sống được nữa rồi.

Cô chợt nghe ai đó gọi cô, gọi cái trên thực sự của cô: “Mạch Kha Kha! Mau mở mắt!”

Nhưng cô không mở nổi mắt, cảm nhận cơ thể như không trọng lượng.

Khi cô tỉnh dậy, cô nhìn thấy mình đang nằm trong một chiếc hộp làm bằng thủy tinh rất lớn, bên dưới đều được lót bằng một hai lớp tấm chăn bông, ngay cả bộ quần áo trên người của cô cũng làm bằng bông.

Bên ngoài chiếc hộp thủy tinh là một đồng dây điện cùng vô số thiết bị, rồi trên chóp của chiếc hộp thủy tinh đột ngột chiếu vô số tia sáng xuống chỗ cô.

Trong ánh sáng loé lên đó, cô nhìn thấy Trường Tư Mộ đang đứng trong một căn phòng có mặt kính quay về phía cô, rồi ánh sáng vụt tắt, cô không nhìn thấy Trường Tư Mộ đâu nữa.

Dáng dấp của anh trước khi cô bị cỗ máy kia lấy cắp kí ức chỉ là người đàn ông đã có lúc cô bị anh làm cho rung động, một trang phục màu đen, yên tĩnh như mặt hồ vào thu, trước khi quên hết tất cả, cô chỉ đơn thuần nghĩ như vậy.

Đi khỏi khách sạn đang tổ chức tiệc cưới, ra ngoài, xe của Dương Uy Vũ đang đợi sẵn, ngồi vào trong xe, cô không nói gì.

Về tới toà thành, Mạch Kha Kha đi bộ từ cửa vào, chiều thu, gió xe xe lạnh, mà chiếc váy voan lỏng của cô như hoá thành cơn gió phiêu dạt theo từng bước chân của cô.

Hướng tầm mắt nhìn ra Thanh Cẩm viên, hoa anh túc nở rực rỡ. Thực ra, Mạch Kha Kha thích hoa ly, mà hoa anh túc, về tính chất khác hoa ly hoàn toàn.

Hoa ly là sự chung thủy, điềm đạm của người phụ nữ, trái lại, hoa anh túc là sự cuồng dã đam mê và mê hoặc. Hai tính chất khác nhau, cũng là hai con người khác nhau.

Hoa anh túc màu trắng mỏng nhẹ, cánh hoa giống như một miếng giấy phiến mỏng, dường như trong vắt. Hoa anh túc còn là một chất gây nghiện, cũng là nguyên liệu tinh chế nước hoa, là một đại diện cho trường phái quyến rũ nhưng nhiều độc tính, một loài hoa bí ẩn.

Chiều thu ghé xuống những làn mây trắng bồng bênh như mái tóc ngắn xoăn nhẹ của cô.

Đi qua con đường đầy cỏ xanh. Ngọn cỏ quệt vào chân cô làm cô cảm thấy như đang đi chân trần, cô cuối người vươn tay chạm lấy cánh hoa trắng tinh. Cô không thích ngắt hoa, cô thích chạm vào hoa như thế này để tận dụng triệt để tác dụng của xúc giác.

Mà muốn thực sự thưởng thức một loài hoa ta phải dùng hết tất cả các giác, ban đầu là thính giác, ta nghe tiếng gió làm hoa lay động, sau là thị giác, ta thấy sắc hoa tinh khiết, rồi lại khứu giác, hương hoa thoang thoảng dịu dàng, đến khi dùng đến xúc giác mới thực sự cảm nhận được sự mềm mại của cánh hoa, khi ấy, thưởng thức hoa mới là một nghệ thuật, một nghệ thuật tinh tế.

Bạt ngàn hoa anh túc, mùi hương dịu nhẹ, tất cả như hoà quyện vào một bức tranh, thu hết vào tầm mắt cô vô cùng rợn ngợp.

Người thích hoa anh túc, là một người vô cùng tinh tế và sắc sảo, có lẽ Thương Thanh Cẩm là một cô gái như vậy mới có thể khiến Trường Tư Mộ yêu sâu đậm đến thế, đến mức hấn tỵ lừa dối mình mà đưa Mạch Kha Kha trở về toà thành, hơn nữa, còn xoá đi kí ức của cô, khiến cô lầm tưởng mình là Thương Thanh Cẩm suốt năm năm qua.

Có thể mất rất nhiều thời gian để quên ai đó, nhưng phải cố để quên vì chút có quen mới có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Bữa tiệc lớn nhất từ trước đến nay trong giới kinh doanh do Hoắc gia tổ chức. Mục đích chính của buổi tiệc kia chính thức ra mắt bộ sản phẩm mới: dây chuyền Eve. Sản phẩm dây chuyền trên Eve này được lấy cảm

hứng từ một câu chuyện tình yêu cảm động nhưng đầy rẫy sự chiếm hữu của một nhà văn nổi tiếng. Viên đá Ngọc Long Serendibite đính trên dây chuyền giá tới cả tỉ đô, hơn nữa, kim loại dung để làm dây là kim loại đặc biệt có thể thay đổi kích thước nhưng vẫn giữ được hình dạng ban đầu.

Trường Tư Mộ nhìn đồng hồ, còn hai tiếng nữa thì tới giờ tổ chức bữa tiệc, nhấc điện thoại, hắn nói:

“Mang bộ váy tôi mua để ở quầy tiếp tân, tôi sẽ ra lấy ngay!”

Hắn đi khỏi phòng làm việc, bỏ lại chiếc áo khoác trên mắc.

Bên ngoài, tiếng động cơ làm Mạch Kha Kha giật mình nhìn ra cửa, trên tivi vẫn phát đi phát lại những thông tin từ phía độc giả của Thương Thanh Cầm. Nếu là trước đây, cô chắc sẽ vui điên lên được, nhưng bây giờ, cô biết, mình đã ảo tưởng.

Nắm hộp quần áo trên tay, hắn vui vẻ đem đưa cho cô rồi nói:

“Thay xong em đi được tiệc cùng tôi!”

Quản gia nhìn ta cửa. Chiếc xe ferrari mới toanh màu đen thanh nhã thì thoáng bất ngờ, vì sao cậu chủ lại mua xa Ferrari, trước đây cậu không thích hãng xe này. Thoáng nhớ tới lần trước, khi nói chuyện với bà, cô chủ có nhắc tới loại xe mà mình thích nhất, chính là chiếc ferrari mới ra vào cuối năm nay, mà chiếc xe đó cũng màu đen. Bà tuy không thông tuệ về các hãng xe nhưng ít nhất về kí hiệu trên mui xe và cũng biết một vài hãng đứng đầu thế giới, chiếc xe đó đúng là ferrari.

Hắn không nói gì, quay người đi lên lầu.

Màn đêm buông xuống thành phố T, với ánh đèn neon rực rỡ, con đường ngoằn ngoèo của thành phố như một con rắn, mà con rắn này cong tròn uyển chuyển.

Mùa thu se lạnh, gió thổi qua chiếc váy mỏng của cô làm cho cô rung mình, váy hai lớp, một lớp bằng tơ tằm mát mẻ, một lớp voan lụa mỏng bên ngoài càng làm cho bộ váy thanh khiết hơn.

Cô đứng bên cửa nhìn ra vườn hoa, gió thổi nhẹ, trời quang mây, nhưng sao lòng cô ảm đạm thế này.

Trường Tư Mộ nắm chìa khoá xe trong tay, dự định sẽ cho cô một điều bất ngờ.

Nhưng chưa kịp đưa cho cô, cô đã đi đâu mất.

Nhìn xung quanh, chợt nhìn thấy cô đứng giữa vườn hoa.

Quản gia hiểu ý vội đi gọi cô.

Bữa tiệc được tổ chức vô cùng hoa lệ, những vị khách được mời đến đây quần sào trang trọng bước xuống khỏi những chiếc xe đắt tiền, người đưa tước nhiều không đếm xuể.

Mạch Kha ngồi trong xe, đôi bàn tay nhỏ đan vào nhau, trước đây cô cũng từng đi dự những bữa tiệc như vậy nhưng kiểu này thì chưa từng, trong giới thượng lưu, những bữa tiệc như thế này chỉ là phương tiện và là địa điểm giao dịch cho những mối quan hệ không minh bạch mà thôi.

Bước xuống khỏi xe, vô số ánh mắt nhìn vào cô khiến cô không khỏi sợ hãi.

Nhìn người đàn ông bên ngoài, cô cùng hắn đi vào trong.

Trong tiếng piano êm dịu, cô và Trường Tư Mộ dần chìm vào biển người, liếc nhìn chiếc váy mình đang mặc, thâm nghĩ, người chọn chiếc váy này mắt thẩm mỹ vô vùng cao, không những thế còn rất tinh tế.

Bữa tiệc càng sôi nổi khi ánh đèn trên sân khấu, một người đàn ông thanh nhã bước lên, tiếng đàn piano cũng dứt, giọng nói người đàn ông bắt đầu vang lên:

“Như các vị đã biết, bữa tiệc này mục đích là đấu giá vòng cổ Eve!”

Mạch Kha Kha nhưng thấy hấn ta, khẽ thốt lên:

“Hoắc Lam Tư!”

Cô cứ nghĩ Trường Tư Mộ không nghe thấy, nhưng khổng hấn khẽ nghiêng đầu nhìn cô bằng đôi mắt màu hổ phách đó, lạnh nhạt nhưng như vây hãm cô, khiến cô không tài nào thoát khỏi được hấn.

Buổi đầu giá xảy ra quyết liệt. Nhưng Trường Tư Mộ dường như không mấy quan tâm đến chiếc vòng cổ, hấn đang chờ thứ gì đó, một thứ vô cùng quan trọng.

Đến khi món đồ cuối cùng được đưa ra, một chiếc nhẫn Cartier đơn giản, viên đá hổ phách được đính trên chiếc nhẫn cũng không quá bắt mắt nhưng toàn thể lại tỏa ra một sức hút đến kì lạ. Mà chính cô cũng bị cuốn hút.

Người quản sự bắt đầu hô:

“Giá khởi điểm, 100 triệu.”

Sau vô số lần giá được nâng lên, cô chỉ kịp nghe thấy một cô gái nhắc máy điện thoại, sau đó hô giá:

“Một trăm mười triệu đô!”

Người quản sự bắt đầu nói tiếp:

“Lần thứ nhất, 100 triệu!”

“Lần thứ hai, 100 triệu!”

“Lần thứ ba, 100 triệu!”

Cả căn phòng ầm ĩ không biết ai là người bỏ ra ba mươi triệu mua được chiếc nhẫn đó, đến khi người quản sự nói:

“Chúc mừng Trường Tiên sinh của tập đoàn Trình thị chính thức trở thành chủ sở hữu của nhẫn Chân Ái!”

Lúc này mọi người đều ngó ra, Mạch Kha Kha bỗng đứng hình, nhìn chiếc nhẫn thuộc về hấn.

Bỗng cô cảm nhận được một đôi mắt khác đang nhìn cô từ một hướng vô cùng thuận tiện. Cô quay đầu, bắt gặp đôi mắt màu xanh biển của Hoắc Lam Tư.

Hoắc Lam Tư là con lai Trung- Đức, đặc biệt, đôi mắt hấn đặc trưng xanh biển rất đẹp, như một đại dương yên bình vậy. Mà người đang nhìn cô trong lòng như bị đốt cháy, đôi bàn tay như khẽ siết thành nắm tay.

Bên ngoài thành phố T bỗng đổ mưa, hạt mưa rất lớn, xoáy tung vũng nước đọng bên đường, qua bước chân người đi đường mà văng lên tung toé.

15. Chương 15: Ở Bên

Hoắc Lam Tư trên tay cầm theo một chiếc vòng tay trong một chiếc hộp màu đen đi về phía cô, nói:

“Tôi muốn nói chuyện với em!”

Cô vẫn còn nhớ người lần trước bắt cóc cô là hấn, cô nhớ lúc gặp hấn là lúc cô vẫn chưa nhớ ra hết mọi chuyện, cô đối với cách nói chuyện cùng cử chỉ của hấn đều thấy vô cùng hoảng sợ, nhưng lúc này, cô là Mạch Kha Kha, cô tuyệt đối không để xung đột nào diễn ra.

Đi theo Hoắc Lam Tư, cô không dám một lần ngoảnh đầu nhìn Trường Tư Mộ.

Tìm nơi yên tĩnh, Hoắc Lam Tư nhìn cô, đôi mắt thâm tình nói:

“Em về lại bên tôi đi!”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, cô vẫn nhớ khi cô chưa đến sống vùng Trường Tư Mộ, Hoắc Lam Tư theo đuổi cô rất lâu, hắn là người dịu dàng và vô cùng lãng mạn, có điều, Mạch Kha Kha năm đó hiểu rằng, hắn là thiếu gia, còn cô là bông hoa dại mọc ven đường, cô chưa từng dám đối mặt với hắn.

Nhưng Hoắc Lam à tư là người theo đuổi thứ gì thì sẽ theo đuổi đến cùng, cho dù chuyện gì xảy ra.

Cô cúi thấp đầu, khẽ nhắm nghiền mắt:

“Em xin lỗi!”

Hắn đau đớn nhìn cô:

“Nhưng em không phải Thương Thanh Cầm, vì sao vẫn cứ đầu buộc mình làm cô ta?”

Cô cười khổ:

“Vì em không yêu anh, cũng không muốn vì anh mà rời bỏ Trường Tư Mộ.”

Ở Ai Cập, chứng kiến vị vua Rameses II yêu thương sủng phi Nefetari, cô vẫn còn nhớ bức tượng vững chắc đó. Người ta vẫn luôn tâm niệm rằng Pharaoh yêu Nefetari, mà không hỏi trong lòng của Nefetari cuối cùng Rameses II hay không? Mà bức tượng cứng nhắc kia, giống như tạo hình lúc đầu của mối giao cảm, bền vững, sâu sắc.

Cô vẫn cho rằng, yêu hay không yêu không quan trọng, nhưng cô không buông bỏ Trường Tư Mộ được.

Trường Tư Mộ đi tìm cô, trong lòng lo lắng cho cô, không biết Hoắc Lam Tư có làm gì cô không?

Đột ngột mở cánh cửa, hắn chợt nhìn thấy Hoắc Lam Tư ôm lấy cô, mà hành động cường hôn cô khiến Trường Tư Mộ dùng hết tâm cơ của mình mà đánh Hoắc Lam Tư.

Mạch Kha Kha run rẩy đứng một bên, cô... Vì sao cứ luôn mắc kẹt như thế này.

Mưa nặng hạt rơi xuống tầm tã.

Hắn đẩy ngã cô nằm xuống giường, chiếc váy mỏng manh bị xóc lên, trong đêm tối, từng tác da thịt cô tiếp xúc với cái lạnh bên ngoài.

Cửa sổ bị phủ rèm, yên tĩnh.

Bộ váy của cô bị Trường Tư Mộ xé toạc, trong đôi mắt cuồng dã của hắn, cô như một con thỏ, mà hắn là một con sói, rất hung ác, con sói sẽ hành hạ con thỏ đến chết rồi mới ăn thịt, vô cùng nhẫn tâm. Giọng nói cũng như từng hơi thở của hắn như quấn quanh, cô chỉ cảm thấy rồi lạnh lẽo, đôi bàn tay lạnh ngắt ấy, từng nơi, từng nơi đều làm băng giá.

Hắn cuối người ôm chặt lấy cô, còn cô như một con búp bê ngơ ngác, gió thổi mạnh khiến nhánh thường xuân đập vào cửa sổ, hắn lúc trên xe trở về nhà đã đeo cho cô chiếc nhẫn đó, chiếc nhẫn ba mươi triệu. Trong ánh sáng le lói, chiếc nhẫn phát ra ánh sáng kì diệu, lung linh, quật cường và hoa lệ.

Cô rơi nước mắt, vì cô đau trong tim, hắn trước nay vẫn chưa từng yêu cô, mà là hắn đang phát tiết, hắn nói:

“Trước đây, Thanh Cầm chẳng phải rất thích chiếc nhẫn Chân Ái này sao?”

Hắn vẫn gọi cô bằng cái tên Thanh Cầm đó.

Cho dù thân thể có bị giằng xé đến mức nào, cô cũng không còn đau đớn nữa rồi.

Bỗng hắn bẻ cổ cô lên, đôi mắt vô tình trong đêm như lưỡi kiếm khoét sâu vào tim cô, hắn ngạo nghễ mà cất giọng hỏi:

“Em yêu hắn ta đến thế sao?”

Đôi bàn tay hắn bóp chặt đến mức dường như cầm cô sắp đứt đến nơi, cô không trả lời càng khiến cho hắn khó chịu hơn, vội động thân, khiến cho thân thể năm năm trong sách của cô thoáng chốc rơi vào vùng lầy mà hắn tạo ra.

Lần đầu tiên của cô, bị hấn cưỡng đoạt mà lấy được, lần thứ hai, cô bị hấn xem là hạng phụ nữ bắt cá hai tay mà chà đạp.

Bất giác ức tràn ngập, cô giãy giụa, muốn thoát khỏi cánh tay của hấn, miệng hét:

“Tôi không phải là Thương Thanh Cẩm, không phải và cũng không bao giờ, tôi là Mạch Kha Kha, anh nghe rõ chưa?”

Đôi mắt hấn như xoẹt qua tia ngõ ngang nhưng không kịp để ai nhìn thấy đã vụt tắt, thay vào đó là sự lạnh lẽo đến thấu tâm can, khuôn mặt lãnh bạc vô thường đến mức trở cứng, hấn bóp cổ cô, đưa cô từ địa ngục ngay đến địa ngục khác.

Nhìn cửa sổ, dường như cô không còn nhìn thấy gì nữa, cổ chân cô rất đau, tay cũng rất đau, cô cảm nhận được hơi thở đầy nam tính nhưng nguy hiểm của hấn.

Cô chợt tỉnh dậy, thân thể đau đớn, mồ mẫm xuống giường, mưa ngoài cửa đổ như xối, nước mắt không nén được mà rơi xuống, nhiệt độ trong phòng thấp, còn cô ngay cả một mảnh áo cũng không còn.

Trường Tư Mộ đi rồi, hấn bỏ đi thật rồi.

Cô nằm ngã xuống nền, cổ tay đâm máu khiến cô giật mình, lúc này trong lúc giãy giụa cô không như mình đã đụng trúng thứ gì lại khiến cổ tay rách đến mức chảy nhiều máu đến như vậy.

Trên chiếc chăn và ga giường trong đêm tối hết như một cơn ác mộng về hình dạng.

Cô không hận không oán, vì gia đình cô, hấn đang bảo trợ, vì cô, suy cho cùng cũng chỉ là một thể thân, mà đã là thể thân thì phải chấp nhận.

Chiếc xe Ferari lao như điên trong mưa trên đường cao tốc.

Đến công ty, hấn dừng lại, lên văn phòng làm việc.

Mở cửa phòng, trên chiếc mắc sao chiếc áo vest lúc chiều hấn bỏ quên lại vẫn còn đó, mọi thứ vẫn như cũ, yên tĩnh và cô đơn.

Mở điện thoại, hấn cũng không biết mình đang cố tìm thứ gì, chỉ thấy trong lòng vô cùng trống vắng, thành phố T lớn như thế, đông người như thế, hấn rốt cuộc là đang thấy cô đơn vì cái gì, hấn đang lừa ai, chẳng phải là tự lừa chính mình sao?

Hấn đang tìm Thương Thanh Cẩm sao?

“Tôi không phải là Thương Thanh Cẩm, không phải và cũng không bao giờ, tôi là Mạch Kha Kha, anh nghe rõ chưa?”

Ánh sáng điện thoại chiếu lên khuôn mặt của hấn, cô độc và lạnh lẽo.

Không sinh không diệt, kiếp này hấn không biết phải đối mặt với bao nhiêu thứ, mà thế gian này, nơi nào là bến đỗ, Thương Thanh Cẩm, vì sao?

16. Chương 16: Nếu Tôi Không Có Tim, Em Hãy Làm Tim Tôi

Năm bảy tuổi, hấn một mình cùng Khổng Tinh sống trong rừng, hấn khi ấy đã cầm súng, bắn chết những người uy hiếp đến mình, hấn cùng Khổng Tinh vào sinh ra tử. Cứ ngỡ dù chuyện gì xảy ra, hấn cũng sẽ không bao giờ làm tổn hại đến nó, nhưng hôm đó, nhìn thấy cô thương tích như vậy, hấn thực sự nổi giận.

Năm mười tuổi, lần đầu tiên hấn biết thế nào là ma túy, thế nào là buôn bán có lời, trong trí óc nhỏ bé ấy, hấn đã hiểu được có rất nhiều chuyện không chỉ cứ nói là hiểu cũng không phải chân thật là tốt. Nhưng khi gặp được Thương Thanh Cẩm, hấn đã rất khác, hấn thay đổi.

Màn mưa bên ngoài cửa sổ vừa dứt, trên khung cửa kính, nước mưa còn đọng lại trên bậc cửa ướt át. Trên cành thường xuân vẫn còn đọng lại nước.

Trường Tư Mộ trở về nhà lúc sáng sớm, rẽ vào cánh cổng, chiếc xe Ferrari đậu giữa sân vào.

Quản gia đứng trước cửa, cuối đầu chào hần, đột khi hần vào trong rồi đi lên lầu mới khê đi vào bếp, bưng một tô cháo bào ngư đem lên cho Mạch Kha Kha.

Mở cánh cửa ra, như một cơn ác mộng, sau khi tỉnh lại, mọi việc đều lắng xuống.

Căn phòng màu đen lạnh ngắt, rèm cửa phủ tối. Hần đi chậm lại bên giường, vùi trong chăn dày, cô nhắm nghiền mắt ngủ, cổ tay được băng bó kĩ càng.

Quản gia gõ cửa, sau đó đẩy cửa đi vào.

Quản gia chỉ đặt tô cháo lên bàn.

Hần chợt hỏi:

“Tay của cô ấy sao lại bị đứt lớn như vậy?”

Quản gia nhìn Mạch Kha Kha sau đó mới nói:

“Tối hôm qua, cô chủ bị ngã trong phòng tắm, cũng may Thiếu Mai phát hiện ra sớm. Nếu không...”

“Là do va chạm trong phòng tắm sao?”

Quản gia suy nghĩ một lát rồi đáp:

“Hình như không phải, trên nền nhà còn có máu, mà chỉ có thể là của cô chủ!”

Hần gật đầu, nhìn ra cửa sổ, quản gia cũng nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Trong phòng, không gian lạnh ngắt.

Nhịp thở của cô như bao phủ cả căn phòng.

Hần ngồi xuống bên cạnh giường, ngắm nhìn người trước mặt. Có một câu nói rất hay:

”Trăng dưới nước là trăng trên trời

Người trước mặt và người trong tim.”

Trong tim cô, có tồn tại hần không?

Đôi khi hần vẫn tự hỏi như thế!

Cô chợt cự mình, mở mắt, nhìn thấy hần đang nhìn mình thì không khỏi giật mình mà chống tay ngồi dậy, không ngờ đụng phải vết thương khiến cô đau muốn phát khóc, mặc cho bàn tay run rẩy mà cô nhúu mày không dám nói một câu.

Hần nhìn thấy hết, vội nắm lấy tay cô, như một loại xoa dịu.

Cô nhìn hần, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, bất chợt trong lòng chơi vơi lạ thường.

Cô vẫn là cô, nhưng sao cô thấy lạ, cô vẫn luôn muốn tự do, vậy mà chấp nhận bị chế ngự trong chính toà thành này.

Cô điên rồi, đúng vậy, không tự dưng như vậy, cô chỉ thấy lòng nặng trĩu.

Trong đôi mắt hổ phách ấy. Cô như thiêu thân, vấy vùng trong nham thạch đỏ nóng hàng nghìn độ.

Trường Tư Mộ tháo băng tay của cô ra, có chút không vừa ý hỏi:

“Em tự cắt tay mình sao?”

Cô lắc đầu:

“Không có!”

Hắn nghiêng đầu nhìn cô:

“Vết cắt rất ngọt, là do vật sắc nhọn gây ra, em...thực sự không có?”

Cô nghiêng đầu nhìn chiếc đèn bàn, chiếc đèn bàn hôm qua đã được dọn đi, cô mới vội thanh minh:

“Là do mảnh vỡ thủy tinh của đèn bàn tối hôm qua...”

Cô nói giữa chừng rồi chợt ngừng lại, có lẽ là cô xấu hổ chẳng?

Mà hắn không quan tâm, bằng vết thương lại rồi bưng tô cháo vẫn còn nóng cho cô, không nặng không nhẹ nói:

“Ăn đi!”

Cô đỡ lấy tô cháo, bắt đầu từng thìa đưa lên miệng.

Đến khi hắn ra khỏi phòng, cô vẫn nhìn theo.

Đông Khanh từ cửa chính đi thẳng lên phòng làm việc của Trường Tư Mộ.

Đi vào với sự khẩn trương khiến cho Trường Tư Mộ cảm nhận được chẳng có chuyện gì tốt đẹp, Đông Khanh đứng trước bàn làm việc của hắn mà nói:

“Đã cạy được miệng của Tề Thái. Số hàng bị Hồng bang cướp đi rất nhiều, không những thế, mọi chuyện đều vượt ra ngoài tầm kiểm soát của Hải Đào và Tôn Đông rồi.”

Trường Tư Mộ ngẩng đầu, lẳng lặng đáp:

“Vậy sao?”

Đông Khanh tức giận đập tay xuống bàn, đôi mắt đen cườm hân, nói:

“Tư Mộ, anh đang đùa hay sao? Chúng ta sẽ mất cả vùng tam giác vàng đó, rồi một ngày nào đó trụ sở ở Canada và Ai Cập cũng không thể giữ được!”

Mạch Kha Kha đứng bên ngoài cửa, vô tình nghe được chuyện mà họ đang nói. Hồng bang, chẳng phai là do Hoắc Lam Tư làm chủ hay sao?

Cô thật sự không muốn điều không hay ho xảy ra.

Cô khẽ lánh đi nơi khác.

Đông Khanh vẫn vẫn nhíu mày nhìn Trường Tư Mộ, hỏi:

“Anh định từ bỏ hay sao? Không phải đã nói chúng ta sẽ cùng phát triển hay sao? Vì Thương Thanh Cầm, à, không, là Mạch Kha Kha!”

Hắn ngẩng đầu, đôi mày nghiêng sắc cạnh:

“Đừng nói linh tinh nữa, tôi rồi sẽ giải quyết hết tất cả!”

Đông Khanh rời đi cũng dữ dội như lúc cô tới, chỉ là lúc đi ngang qua Thanh Cầm viên, cô khẽ dừng lại nhìn về hướng cô gái đang ngồi trên xích đu đong đưa.

Dưới ánh sáng ảm áp, cô gái như một thiên thần trong sáng. Mộ chút kiên cường, một chút vô thường thực tế, trái ngược với Đông Khanh, dữ dội như sóng, cứng rắn như đá mà cũng sắc lạnh như băng.

Mà người đời thì vẫn nói: “Đàn bà quá mạnh mẽ sẽ chẳng bao giờ có được tình yêu thực sự!”

Trong lòng Đông Khanh lúc này đây lại như một ngọn cây cao. Thực ra, mây hay gió đều thuộc về trời, còn cây cối và núi lại thuộc về đất. Vậy mà, gió lay cây, mây khuất núi. Mà Đông Khanh đang là ngọn cây bị gió lay dữ dội, dù cô mạnh mẽ vẫn không bằng ngọn gió không hình bóng kia, thua một cách thảm hại.

Cũng chỉ là dĩ vãng, cũng chỉ là những gì mà cô nhớ.

Đông Khanh lắc đầu tự giấu mình, cô không muốn như vậy, cô bên hần suốt hơn mười năm qua nhưng cô chưa bao giờ thấy bản thân thật vô dụng đến tựa như thế này.

Đi khỏi toà thành bằng một chiếc xe Rol Royce, đi chậm chậm, cánh cổng cũng dần tự khép lại.

Lầu ba, cửa sổ mở, tấm rèm màu trắng phấp phới bay, che chắn cho bóng dáng người đang nhìn xuống dưới, không rõ đang nhìn gì, chỉ đứng một lát rồi lại đi.

Quản gia đi vườn hoa, vì lúc này nhìn thấy Mạch Kha Kha đang ngồi ở đó nên vội đi lấy áo khoác cho cô.

Đưa áo cho cô, quản gia ậm ừ muốn nói gì đó, Kha Kha tinh ý phát hiện ra liền nói:

“Có chuyện gì dì cứ nói?”

Quản gia ngồi vội xuống một chiếc ghế gần đó, bắt đầu trầm giọng nói:

“Tôi biết, tôi thực ra không có lấy quyền hạn gì để xen vào chuyện của cậu chủ và cô chủ, nhưng có chuyện tôi nhất định phải nói cho cô biết.”

Mạch Kha Kha vẫn chăm chú lắng nghe quản gia nói.

“Khi cậu chủ đưa cô Thanh Cẩm về nhà, khi đó, là cách đây hơn sáu năm, toà thành này đã được xây dựng ngay lúc đó. Đó cũng là lúc chúng tôi, những người sống xung quanh cậu chủ lần đầu phát hiện cậu chủ thay đổi rất nhiều, cậu chủ hay cười, không tàn nhẫn ra tay giết người, không lạnh lùng, không cô độc. Rồi ngày đó, Thường Tiểu, một người không từ thủ đoạn chiếm đoạt cô ấy. Cô Thanh Cẩm rời khỏi toà thành, cô ấy đã mang thai, mà đứa bé không phải của cậu chủ. Đó là lúc mọi thứ không thể nào cứu vãn. Cậu chủ ép cô ấy bỏ đứa trẻ, Thanh Cẩm không đồng ý. Rồi tai nạn xảy ra. Chúng tôi đã chứng kiến cậu chủ trải qua hai tuần địa ngục, mọi thứ bắt đầu sụp đổ.”

Quản gia chợt nhìn cô bằng đôi mắt trù mến:

“Rồi, cô đến.”

Cô cúi đầu, nói:

“Cháu là Mạch Kha Kha. Trước nay chưa từng thay đổi, cũng chưa từng là Thương Thanh Cẩm. Nhưng chỉ có cháu nghĩ cũng chỉ có cháu nói như vậy.”

Quản gia nói:

“Cho dù đây có lẽ là hành động ngu ngốc nhất hay dại dột nhất của cậu chủ, tôi vẫn tin rằng, cậu chủ không hề chỉ xem cô là Thương Thanh Cẩm!”

Cô nhìn quản gia, lòng như thắt lại.

.....

17. Chương 17: Tan Vỡ

Trong kẽ hở của khoảnh khắc gần nhau đến thế, tâm khảm trở nên phẳng lặng như mặt hồ vào thu, một chiếc lá rơi cũng khiến cô giật mình. Gần hần đến vậy, mà cô không thể cảm nhận được gì từ hần.

Lập đông

Toà thành trong tuyết rơi huyền ảo.

Mạch Kha Kha ngồi trên ghế yên tĩnh đánh đàn piano, Trường Tư Mộ bỗng đột ngột trở về, mà còn trông rất vội vã.

Hần đi ngay lên lầu, cô chỉ kịp ngược nhìn theo.

Một lát sau Tôn Đông và Hải Đào cùng có mặt trong phòng khách.

Tôn Đông mở laptop ra, mở lên một thứ gì đó, Hải Đào bắt đầu mặt ửng mầu chau không nói gì. Đợi khi Trường Tư Mộ từ trên lầu đi xuống, Hải Đào mới lên tiếng:

“Mọi thứ đều xong hết cả rồi, chuyến hàng lần này coi như toi rồi!”

Cô vờ như không nghe thấy, vẫn tiếp tục đàn.

Tiếng đàn chậm chậm, như tiếng mưa, tách biệt với không gian.

Sau khi Tôn Đông và Hải Đào rời khỏi, cô chợt có cảm giác ai đó đang nhìn mình, nhưng khi quay đầu lại, lại không thấy ai.

Cô bắt đầu đứng lên khỏi đó, đi vào căn phòng Trường Tư Mộ cất giữ vũ khí.

Cô thực cảm nhận được điều chẳng lành rất rõ ràng, một nguy hiểm nào đó khiến cô sợ hãi tột cùng.

Trong một tủ chứa đầy các loại súng, cô nhìn qua một lượt, cũng một lượt chạm qua những thứ vũ khí lạnh lẽo đó, cảm nhận truyền đến bàn tay, cô thực cảm thụ được âm khí của những thứ này. Mỗi loại có cách sử dụng khác nhau, tuy nhiên, chỉ cần bóp cò, một sinh mạng liền xa lìa ngay lập tức, những khẩu súng không có mắt, tột cùng nguy hiểm khôn lường.

Từng đọc qua trong một cuốn sách nghiên cứu về súng, cô biết rằng, muốn bắn được đạn qua khỏi súng không chỉ đơn thuần là bóp cò, mà còn là tra đạn vào nòng súng, nhiều loại súng khác nhau có kiểu tra đạn khác nhau. Mà cô chưa từng sử dụng súng, có thể sẽ bị lực đẩy của súng bật lại vô cùng nguy hiểm. Muốn sử dụng súng khi cấp bách, cô thực sự cần một khẩu súng thật nhẹ và nhỏ.

Cách cửa mở ra, Trường Tư Mộ nhìn thấy Mạch Kha Kha đang cầm một khẩu súng lên trên tay thì vội vã nước tới giật lấy, ném khẩu súng xuống đất, chợt run rẩy mà ôm lấy cô, lắp bắp nói câu gì đó, giống như: “Thương Thanh Cẩm, em không được làm như vậy!”

Cô trong lồng ngực hấn khó hiểu hỏi:

“Tôi chỉ định nghiên cứu một khẩu súng thôi, không có ý làm gì cả!”

Hấn thực sự vô cùng sợ hãi, năm đó, khi hấn đưa viên thuốc phá thai cho Thương Thanh Cẩm, cô không chịu uống, kích động mà rút khẩu súng của hấn đòi tự sát, lần đó Thương Thanh Cẩm bắn trúng vào cánh tay mình, hấn vẫn nhớ cô chảy rất nhiều máu, từ đó hấn tuyệt đối không bao giờ cho người nào được chạm vào khẩu súng đó, cũng ít khi mang súng bên người dù biết như vậy lúc gặp nguy hiểm sẽ không có gì để tự vệ, nhưng hấn vẫn không bao giờ mang súng. Hơn nữa, người mà hấn trân trọng, đừng nên chạm vào súng.

Hấn ôm cô chặt tới mức làm cô khó chịu, trong sự yên tĩnh đó, cô chợt hiểu ra, chắc là trước đây, hấn thực không muốn nhìn thấy ai đó chạm vào những khẩu súng trong căn phòng này, hoặc Thương Thanh Cẩm đã dùng những khẩu súng này làm bị thương ai đó và cả chính mình nữa.

Đáng thương cho một người, đáng thương cho một trái tim.

Sự ảm áp mà cô vẫn hằng cảm nhận được, giờ đây cảm nhận không thay đổi, nhưng có thứ gì đó chua xót vô cùng.

Hơi thở quẩn quanh, gần bó không rời, tất cả đều đang ở đây, chỉ có điều, lòng người thấy như đang ở trong băng, lạnh lẽo.

“Anh dạy bắn súng cho tôi được không?” Cô hỏi.

Hấn ngạc nhiên:

“Tại sao muốn học súng?”

“Em muốn bảo vệ tượng đài Thương Thanh Cẩm!”

“Em muốn bảo vệ chính em ư? Đã có tôi bảo vệ em rồi mà!”

Cô lắc đầu:

“Anh không bảo vệ được Thương Thanh Cầm đâu, chỉ có Mạch Kha Kha mới bảo vệ được cho Thương Thanh Cầm.”

Hắn chợt nhìn cô, trong lòng hắn hiểu rõ, chỉ là cô đang khéo nói nói rằng: “Thương Thanh Cầm thực ra đã chết rồi!” Hắn là người rõ nhất. Nhưng có điều, hắn không muốn chấp nhận.

Hắn trầm tĩnh, cô biết hắn đang nghĩ gì, nghĩ về một bức tượng đài chứa đầy đau thương mất mát, mà hình dáng thì đã in sâu tới gắn liền vào tim. Khi Thương Thanh Cầm ở bên hắn, không có gì ngoài những đau thương mất mát, dằn vặt, ghen tuông...thực sự khiến hắn mệt mỏi.

“Khi nào anh đi Tam giác vàng, có thể đưa tôi theo được không? Vì anh đã hứa cơ mà, anh nói ở đó có rất nhiều hoa anh túc, màu đỏ, màu tím, màu trắng,...rất đẹp, đúng không?”

Hắn khẽ gật đầu.

Trong kẽ hở của khoảnh khắc gần nhau đến thế, tâm khảm trở nên phẳng lặng như mặt hồ vào thu, một chiếc lá rơi cũng khiến cô giật mình. Gần hắn đến vậy, mà cô không thể cảm nhận được gì từ hắn.

— ———//———

Giống như lời hắn nói, hắn thực sự đưa cô đi trên một chiếc trực thăng riêng, mà theo cảm nhận của cô, cô chỉ mong được gặp Hoắc Lam Tư, yêu cầu anh ta hãy giúp cô, giúp cô đi thật xa khỏi Trường Tư Mộ, cứ như thế, ngày ngày giã vò nhau, cô không thể.

Trực thăng đáp xuống một bãi cỏ rộng lớn, khi cánh quạt ngừng quay, cô mới bước xuống theo sau Trường Tư Mộ.

Ra khỏi “cái lồng sắt” ấy, cô mới cảm nhận được sự thanh tịnh trong không khí ở đây.

Không giống như lần đầu cô ở đây, cảm giác bây giờ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đi bộ về hướng toà nhà lớn, cô càng nhìn thấy được căn biệt thự lớn này rất giống, giống kiến trúc cổ của Trung Quốc. Nhìn vô cùng truyền thống.

Đi theo sau Trường Tư Mộ vào căn nhà, cô mới để ý thấy căn nhà ngoài cô và hắn ra, không còn ai khác.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, mới đến đây nên cô còn không biết nên mua thức ăn ở đâu, định hỏi Trường Tư Mộ nhưng lại không nhìn thấy hắn ở đâu. Không ngồi chờ ai nữa, cô đi ra ngoài.

Bên ngoài trời khá tối, mà đèn thì không có, cô chỉ đi loang quanh nhưng vẫn không biết đi đâu. Buổi tối sương xuống lạnh vô cùng, cô chỉ mới đi được một lát mà đã thấy rất lạnh nên lại quay trở về.

Về tới nhà đã nhìn thấy Trường Tư Mộ đang ngồi đợi cơm cô, cảm giác khi nhìn thấy hắn xem đồng hồ đợi cơm cô khiến cho lòng cô vui vẻ không ngờ, cảm giác như là một gia đình vậy.

Cô đi vào trong, nhìn hắn lém lỉnh, còn hắn thì dùng ánh mắt sắc lẹm liếc cô. Cô chợt bật cười, tiếng cười giòn tan, vô tư mà trước đây chưa từng có.

Ăn xong cơm, cô mới biết nữa cơm vừa rồi là do chính tay hắn vào bếp mới ngạc nhiên, hắn nấu ăn ngon đến thế, vậy mà lâu nay cô không hề hay biết.

Buổi tối, nằm một mình trong phòng, trời rét, cô bật dậy ôn chăn gối đi tìm phòng khác để ngủ, nhưng lúc đi ngang qua phòng của hắn, chợt dừng lại, suy nghĩ hồi lâu mới đi vào trong.

Trong phòng hắn bài trí y hệt phòng cô.

Cô nhìn qua một lượt rồi nhìn hắn đang yên tĩnh ngủ, bộ dáng tuy có chút lạnh lùng nhưng trông rất vô tư lự.

Khẽ đặt chăn gối xuống, nằm cạnh hắn, chỉ im lặng nhìn hắn thật lâu. Hắn thật đẹp, chiếc mũi, đôi môi, chân mày, vành tai...cô thấy lòng mình như êm dịu.

Gối đầu lên tay mình, cô nằm hít thở đều, đây là đơn giản duy nhất từ trước nay cô ở bên cạnh hắn.

Chỉ im lặng lắng nghe từng nhịp sống, thứ thuần phát nhất của con người, chỉ như vậy, xem như thấu hiểu.

Cô cựa nhẹ, hấn cũng chợt mở mắt. Đường như hấn chưa ngủ sâu, chỉ một động tĩnh nhỏ thôi cũng đủ làm hấn tỉnh giấc.

Hấn nhìn cô ngạc nhiên:

“Em làm gì ở đây?”

Trời lạnh khiến giọng nói của cô khàn đi:

“Trời lạnh nên...”

Hấn cười nhẹ:

“Vậy nên tự tìn vào phòng tôi?”

Cô cười, gật gật đầu.

Hấn không nói gì, kéo chăn đắp kĩ cho cô.

“Vì tới vội quá nên tôi vẫn chưa gọi người lắp lò sưởi, ngày mai lắp lò sưởi ngay, em có thể ngủ ở căn phòng đó.”

Trong màn đêm yên tĩnh, giọng hấn trầm ấm lạ thường.

Cô gật đầu, nép vào lồng ngực hấn, cảm nhận bàn tay ấm áp của hấn ôm lấy eo mình, ôm chặt vai, đó là thứ cô thực sự cần, cô rất muốn cứ yên bình như thế, thuận hoà như thế, mà anh cũng sẽ không bao giờ thất thường.

Nhưng tan vỡ, cô nghe tiếng những mảnh thủy tinh vỡ nát, rốt cuộc anh đang ôm cô hay Thương Thanh Cẩm?

Cô chợt nhớ lại lúc đầu, khi những kí ức ma quỷ kia chưa xâm lấn cuộc sống của cô, cô vẫn nghĩ mình rất yêu hấn, yêu với tư cách của một Thương Thanh Cẩm, hi sinh và dùng cảm cho dù hấn là ai. Còn lúc này, cô là Mạch Kha Kha, với sự khác biệt to lớn, trong lòng cô như xuất hiện một tảng đá lớn ngáng đường.

Cá tính của cô, yêu một người, giữ một người, giữ không được thì sẽ buông, không hối hận, không tiếc nuối. Nhưng đối diện với Trường Tư Mộ, tất cả mọi thứ đều không thể rõ ràng.

Đêm rất dài, mà lòng người thì bộn bề cảm xúc.

18. Chương 18: Hỏa Hoạn

“Viên đạn mất chỉ vài giây cũng có thể xuyên tim người. Nhưng thứ nhanh hơn cả chính là lời nói tổn thương nhau, nó tấn công, làm lòng người thương tổn khó lành.”

Trường Tư Mộ thức dậy đã không nhìn thấy Mạch Kha Kha nữa, một chút bất an khiến hấn đảo mắt cố tìm kiếm cô.

Trong sự tĩnh mịch sáng sớm, hấn chợt nghe tiếng nổ súng phát ra xa xa. Mà ở đây, không phải tự dưng có tiếng súng. Hấn đột nhiên đứng lên, qua khung cửa sổ nhìn ra xa.

Rõ ràng hai dáng người đang đứng ở bãi tập bắn, Đông Khanh Và Kha Kha.

Đường như Mạch Kha Kha đang rất cố gắng để nhắm thật chuẩn. Rồi sau một lần nổ súng lại một lần nữa.

Điện thoại rung lên, Trường Tư Mộ nhấc máy.

Bên kia đầu dây là tiếng nói của Dương Uy Vũ:

“Chuyến hàng đã tới nơi!”

Trường Tư Mộ lập tức buông điện thoại, chuẩn bị tới trụ sở.

Trình thị có một trụ sở bí mật ở vùng đất đẹp đẽ này. Những người biết tới nơi này trong Phượng Hoàng lửa chỉ có vài người.

Một chiếc xe quân dụng đỗ lại cổng, Dương Uy Vũ xuống xe, lập tức đi vào trong. Công việc ở Ai Cập đã xong xuôi, hẳn cuối cùng cũng trở về.

Mà hình như Đông Khanh cũng biết chuyến hàng mới lần này, ngay lập tức cũng có mặt ở trụ sở.

Sau đó là hàng loạt chiếc xe tải lớn đậu lại, tài xế lái xe là hạng cao tay cũng bước xuống xe, bắt đầu mở thùng xe kiểm kê hàng lại một lần nữa.

Trường Tư Mộ đích thân kiểm soát qua việc này, Đông Khanh cũng ra ngoài bố chuyện với tài xế.

Từ xa, một chiếc xe quân dụng khác đi tới mà trong khi không ai biết người trong xe rốt cuộc là vị thánh nhân nào. Khi xe dừng lại, Hải Đào và Tôn Đông cùng bước xuống, mà không ngờ, trong chiếc xe đó, còn một người chính là Mạch Kha Kha.

Với sự xuất hiện của cô, không ai hồ nghi gì khác. Mà những tên tài xế lái xe lại lấy làm kinh ngạc, Thương Thanh Cẩm, cô gái năm đó gây bao sóng gió cho Phượng Hoàng lửa chẳng phải đã chết trong tai nạn năm đó rồi sao?

Cho dù nghi vấn mức nào thì cũng không ai dám hỏi gì về cô gái tự dưng xuất hiện đó, chỉ thấy Trường Tư Mộ vô cùng ân cần đưa Mạch Kha Kha vào phòng riêng mà trước nay chưa ai từng vào.

Mạch Kha Kha nhìn một lượt căn phòng không khác gì một căn hộ đầy đủ tiện nghi, cô khẽ ngồi xuống một cái ghế.

Hắn khụy gối ngồi trước mặt, đôi mắt màu hổ phách tựa hồ thu khê động, bạc môi phun ra mấy chữ:

“Em đến đây làm gì?”

Cô nắm mấy ngón tay khê siết, đáp:

“Em muốn biết rốt cuộc anh đang làm gì, đang buôn bán thứ gì mà thôi!”

Hắn có chút thiếu kiểm soát, nắm chặt lấy cổ tay cô, gằn giọng:

“Thế thì em biết rồi, em đang muốn rời khỏi tôi có đúng không? Tôi buôn bán thứ gì, em hiểu không? Tôi đang phạm pháp, em hiểu không?”

Cô đánh giọng đáp:

“Nếu em muốn đi, anh có cho em đi không?”

Quả thật, cho dù cô có muốn hắn cũng không cho cô đi vậy thì cô lấy tư cách gì để phán xét hắn.

“Nhất định là không, vì em là Thương Thanh Cẩm. Sinh ra để bên tôi.”

Trong khi tuyết đang rơi, mọi thứ cũng trở nên mờ ảo thì câu nói của anh lại rõ ràng và chân thật đến vậy. Tối.

Hắn ôm chặt cô trong lòng, mà trong lòng cô lại như trống rỗng vô thường, chiều nay, khi ăn thịt, cô bị nôn. Sau đó cô không ăn gì được nữa. Từ đó tới giờ, ngoài nước, trong bụng cô chẳng có gì.

Mà cô có linh cảm, hình như cô mang thai rồi. Cô vẫn cứ đinh ninh như thế vì trước đây trong phim ảnh cô vẫn hay đề cập tới nghén, khi nghén người phụ nữ không ăn được gì, bị nôn khan.

Mà cô thì không muốn đề cập sự nghi ngờ của mình với hắn.

Đến sáng hôm sau, cô vẫn tiếp tục như thế, không em được gì, cơ thể cứ mệt lã đi.

Hoắc Lam Tư ngồi trên ghế, nhìn vào tất cả màn hình điều khiển. Tín hiệu GPS nhấp nháy, giống như đang theo dõi ai đó, dấu đỏ di chuyển rất nhiều trên màn hình.

Mở cánh cửa ra, một người đàn ông bước vào, mái tóc đỏ quỳnh trong bóng tối, một không khí u ám thoáng bị xua tan, với màu tóc đỏ của người đàn ông phút chốc trở nên tà mị.

“Chuyến hàng đó đã tới nơi!”

“Tốt!” Hoắc Lam Tư ngẩng đầu nhìn tấm hình trong tay, rồi là như lưỡi nhac gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, vang lên âm thanh khô khốc trong không gian, như đồng hồ nhích từng giây, từng giây, kiên trì, nhẫn nại, u tối và tịch mịch.

Dưới ánh sáng ít ỏi của màn hình máy tính, khuôn mặt ấy càng thêm góc cạnh.

Người đàn ông sau lưng gạt đầu đi ra, mái tóc màu đỏ như ngọn lửa của anh khiến cho cả hành lang bên ngoài như được rọi sáng.

Nửa đêm, gió tuyết thổi qua khung cửa sổ đơn độc, lất phất như cánh hoa anh đào rơi.

Một tiếng nổ kinh hoàng phát ra, trong đêm tuyết, ngọn lửa như một con quái vật nuốt trọn một góc toà nhà lớn.

Mà trong khi, mọi người đều không hay biết vụ cháy đó.

Đến khi nơi vụ cháy xảy ra bốc lên cột khói cao ngất, Hải Đào và Dương Uy Vũ mới điều động người.

Mọi người túa vào toà nhà, tập trung tìm kiếm Trường Tư Mộ.

Trong đồng đồ nát, Dương Uy Vũ thoát ra cùng Trường Tư Mộ khiến ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cột khói vẫn cao lên, nhiệt độ như trái ngược với nhiệt độ của những hoa tuyết đang bay kia. Hoa tuyết trắng vẫn quay tròn, rơi vào ngọn lửa rồi như tan biến, không còn một chút gì lưu lại, vang lên tiếng lách tách, cảm nhận ngọn lửa đang nuốt dần tất cả mọi thứ.

Khẽ nhìn xung quanh, Trường Tư Mộ mới hỏi:

“Thương Thanh Cẩm đâu? Cô ấy vẫn chưa ra ngoài sao?”

Phút chốc ai cũng im lặng, mà sự im lặng đó khiến cho hần phát run, căn nhà cháy lớn như vậy, khó khăn lắm hần mới thoát ra được, còn cô, đến bây giờ vẫn chưa thoát được.

Không nghĩ ngợi được nhiều, hần lao vào đám lửa.

Ngọn lửa thiêu đốt không khí lạnh lẽo bên ngoài, mà hiện tại, ai cũng như hít thở không thông, trong biển lửa, thấp thoáng bóng người.

Biển lửa mịt mù, Trường Tư Mộ như rẽ qua vô số cột cháy, đến chỗ Mạch Kha Kha.

Nhưng cô không có trong phòng. Hần vừa tìm vừa gọi:

“Thanh Cẩm. Em đang ở đâu?”

Nhưng ngoài tiếng lách tách của những vật cháy ra thì không còn gì khác, hần bắt chợt run rẩy, giống như năm ấy, Thương Thanh Cẩm chảy rất nhiều máu trên đầu, cô run rẩy nắm lấy tay hần, từng nhịp thở của cô, tới bây giờ hần vẫn còn ám ảnh, giọng nói ấy, như khoét vào tim một lỗ thủng, rỉ máu.

“Kha Kha...”

Là lần duy nhất gấn gọi tên Mạch Kha Kha.

Một nỗi sợ hãi như sóng cuộn trào khiến hần sợ hãi, hần sợ mất cô, thực sự rất sợ.

Ngọn lửa đỏ rực như thiêu đốt, bập bùng theo tiếng gọi dập lửa như dồn dập, hần chỉ chạy đi trong biển lửa, vừa đi vừa gọi tên cô, sự hoảng loạn như găm nhăm lòng can đảm của hần.

Khói chen vào phổi, vừa ngột thở, vừa như đang bị rút đi chút sinh lực cuối cùng, Mạch Kha Kha ôm trên tay con cá heo nhồi bông, vội vã né tránh những mảnh lửa cháy đồ nát, cố tìm ra một lối thoát trong biển lửa mênh mông, ngỡ như không còn một cơ hội nào nữa để thoát ra.

Choáng ngợp là cảm giác của cô lúc bây giờ. Từng đọc được rằng, trong một đám cháy, con người sẽ dần bị hút cạn tất cả sức sống, khói sẽ dần chèn vào phổi khiến cho con người không cách nào có thể thở được, con người sẽ không ngừng hi vọng được cứu thoát, nhưng đến lúc cảm nhận không còn một chút sinh khí nào con người sẽ thoi thóp mà nằm xuống nền đất, tuyệt vọng đau đớn, cảm nhận cơ thể chết dần chết mòn, ngọn lửa rồi sẽ gặm nhấm thân thể một cách trơ trụi.

Cô chút thấy rất nóng, mọi nơi đều rất nóng, cô hít thở khó khăn, cô chợt thấy phía trước mờ ảo, bước chân tới, hụt hẫng, ngã xuống một nơi rất cao, đau đến mức ngất đi được.

Những tiếng lách tách vang lên như đang cố tình đốt cháy niềm hi vọng của hần, dùng khăn ướt bịt chặt mũi, tiếp tục đi đến hướng xa nhất của toà nhà.

Trong đám cháy lớn, dưới chân cầu thang, cô nằm sõng soài trên nền nhà.

Đôi mắt màu hổ phách chợt lướt qua, hần vội vàng bế cô lên thoát khỏi đám cháy, qua mỗi lần những vật cháy nhỏ rơi xuống, hần lại đỡ cho cô, cho tới khi ra khỏi cột cháy.

Ở nơi này ngay cạnh một cái bệnh viện ra hồn cũng không có, hần vội vã đưa cô lên trực thăng, bay thẳng về đại lục. Đúng lúc Đông Khanh vừa lái xe tới nơi, nhưng chưa kịp nghe lời nào từ hần, trực thăng đã cất cánh.

Bỏ lại tất cả, hần chỉ muốn níu giữ cô ở lại, bất kể cô xảy ra chuyện gì, hần sẽ không để cô xảy ra chuyện gì.

Bác sĩ Trương đã chuẩn bị tất cả mọi thứ, khi Trường Tư Mộ bế Mạch Kha Kha từ trực thăng đi vào thì bắt tay vào xem thương thế cho cô.

Quản gia nhìn thấy những chuyện diễn ra mà không ngừng run sợ. Cô chủ thì khắp mình là máu, chiếc váy ngủ bị cháy một vài góc, còn cậu chủ trên tay bị phỏng một mảng lớn, trong đôi mắt vẫn đỏ rực tia máu.

Hần khẽ liếc nhìn cá heo ngồi bông trên nền nhà, lúc này hần mới để ý thấy, đó là con thú bông mà hần rất yêu quý, vì Thương Thanh Cẩm trước đây rất thích con cá heo này. Mà từ lúc ở trong đám lửa hay ra ngoài, Mạch Kha Kha chưa từng buông nó ra, có lẽ lúc này quá vội mà Bác sĩ Trương đã ném nó đi. Mạch Kha Kha là đang tìm con thú bông của hần, cô biết, nếu như mất con thú bông, hần sẽ rất khó chịu.

Tuyết ngoài khung cửa vẫn rơi, từng bước đi của con người như lùi, càng tiến lại càng lùi, vừa mệt mỏi, vừa nản lòng.

Di chuyển trên tuyết thật sự rất khó khăn, vừa đi lại bị trượt lại, cái lạnh giá ăn sâu vào xương tủy, tê cứng, đến khi không còn sức lực di chuyển,.

Khi ý thức vẫn còn, cô thấy bụng dưới quặn đau, cô khẽ cất lời:

“Trường... Tư... Mộ...!”

19. Chương 19: Đứa Bé Chưa Thành Hình Đó, Xem Ra Mạng Thật Lớn

“Trong giây phút ngọn lửa như đốt cháy đi linh hồn tôi, em như cắt nát trái tim tôi!”

Đông Khanh lái chiếc xe hiệu BMW phóng như bay trên cao tốc, bàn tay trái nắm thành quyền, đặt trên cửa kính xe, phóng về hướng toà thành Thanh Cẩm.

Gió tuyết lạnh lẽo, Trường Tư Mộ tự băng lại vết thương trên tay một cách sơ sài, đúng lúc cửa phòng mở ea, Đông Khanh đi vào, nhưng vết thương của hần một lượt rồi nói:

“Trường Tư Mộ anh bị điên sao? Vết thương này, anh định để như vậy là xong sao?”

Trường Tư Mộ vẫn bình chân như vại, bình tĩnh đáp:

“Tôi vẫn sống, vết thương thì lành nhanh thôi!”

Đông Khanh điên tiết giật lấy hộp cứu thương, ném sang một bên, trừng mắt:

“Anh bị điên rồi! Mạch Kha Kha chẳng có thứ gì để anh phải lưu tâm đến như thế! Người anh yêu là Thương Thanh Cẩm, cô ta, không đáng...”

“Cô ấy mang thai rồi!”

Giọng hần lạnh lạnh, cũng không nặng không nhẹ nói.

Đông Khanh sững sờ một lúc lâu, trong khoé mắt như ầng ậng nước, quát:

“Thế thì anh phải tốt lên, phải chuẩn bị làm cha chứ?”

Nhưng cô không hiểu, hần chỉ vừa quyết định để Mạch Kha Kha ra đi, thì cũng chính lúc ấy cô lại mang thai.

Hần không những hiểu mà còn biết rõ rằng, sự ép buộc cuối cùng cũng chỉ là hối tiếc và đau khổ, hần không muốn ai đó vì hần mà đau khổ, không muốn ai đó mất cả tuổi xuân vì hần.

Mạch Kha Kha, năm ấy còn quá trẻ.

Mà hần, nhất định không buông cô.

Đông Khanh thần thờ lụi từng bước, giống như một sự hụt hẫng, năm năm qua, cô luôn chờ hần, chờ hần buông bỏ, chờ hần để Mạch Kha Kha ra đi.

Hần buông rồi.

Nhưng cô, vẫn là Đông Khanh, cô gái mạnh mẽ không bao giờ có được người mình yêu.

Dưới màn mưa tuyết, người lòng đau không chỉ có một.

Bác sĩ đã nói, Mạch Kha Kha đã có thai hơn hai tháng, vậy mà, cô gái ngốc nghếch đó không biết, mà hần, dù nghi ngờ vẫn không thể nghĩ được mọi thứ tới nước này.

Nhìn cô gái trên giường bệnh, hần chợt nghĩ tới sinh linh nhỏ bé trong bụng cô. Đôi bàn tay ấm áp khẽ chạm tới bụng cô, chiếc bụng phẳng lì không hề có một dấu hiệu gì cả của việc mang thai. Sự xuất hiện của đứa trẻ quá đột ngột khiến cho hần như không tin, mà sinh mạng này mạng lớn, cô ngã nặng như thế, máu chảy nhiều đến thế, vậy mà đứa bé này vẫn quật cường sống sót.

Đứa trẻ chưa thành hình kia xem ra mạng đúng thật rất lớn.

Lí do vụ cháy được cho là một kíp nổ đột nhiên phát nổ, cả khớp vực khớp cũng bốc cháy, một phần toà nhà bị cháy, nhưng sức nổ quá lớn, làm những phần khác của toà nhà cũng lần lượt bị cháy rụi.

Nhưng làm sao lại có sai lầm ở nguồn vũ khí, thực khiến Trường Tư Mộ khó hiểu. Việc này hần vẫn làm suốt bao năm qua, số “hàng” được đưa tới đây phí vận chuyển cũng đã là một khoản tiền đáng kể, chắc chắn Hải Đào và Tôn Đông đã kiểm tra kĩ càng hết thấy, làm sao lại có kíp nổ chất lượng kém như thế.

Tạm thời gác lại chuyện vũ khí, Trường Tư Mộ liên lạc với Thanh Trạch, mảnh đất ở Pháp cuối cùng cũng trở về tay của hần. Nhưng mà trong lòng hần vô cùng trống rỗng, nơi đó, cuối cùng cũng không còn tác dụng gì cả.

.....

Năm năm trước.

Ánh đèn chợt tắt, tất cả chỉ còn một màn âm u, Trường Tư Mộ nhìn chiếc máy khổng lồ khởi động. Hần như dùng hết sức lực cuối cùng để níu kéo thứ hư ảnh mang tên Thương Thanh Cẩm. Hần không dám tin, cũng không đủ dũng cảm để tin, rằng Thương Thanh Cẩm thực sự không còn nữa.

Rất lâu, hần vẫn đứng đó, giống như một bức tượng đơn độc, ngược ánh sáng chìm vào cô tịch. Khi cổ máy dừng lại, hần chỉ nhìn thấy một con người được tái sinh; hoàn toàn bằng da bằng thịt, một Thương Thanh Cầm mới được sinh ra.

Màn thủy tinh trong vắt nhưng lại ngăn cách cô với thế giới bên ngoài.

Tất cả đều vô cùng mới mẻ, cô nhìn tất cả bằng đôi mắt xa lạ, không cảm xúc, thuần khiết như một cảnh hoa anh túc màu trắng, một thứ độc vô hình, đầu độc người đang đứng cách đó không xa.

Gió lạnh thổi tung rèm cửa, thời gian chậm chạp trôi qua.

Màn sương mờ ảo phủ lên một tầng bên ngoài Hoắc gia, không khí lạnh lẽo, cứ một đoạn lại có hai vệ sĩ đứng canh giữ, không gian căng thẳng bức người. Hoắc Lam Tư dựa người vào ghế, trên tường treo một bức tranh lớn, rèm cửa âm u, xám xịt.

Một người đàn ông với mái tóc như lửa bước vào phòng, theo sau là một cô gái đáng dấp xinh đẹp yêu kiều, hần cất giọng trầm thấp nói:

“Hoắc tiên sinh!”

Hoắc Lam Tư ngẩng đầu liếc mắt qua cô gái, lãnh bạc vô thường nói một câu:

“Nói xem, tôi có nên ra tay hay không?”

Người đàn ông cuối gằm mặt, sắc xám như phủ lên bộ y phục màu đen càng như huyền hoặc.

“Hoắc tiên sinh, như thế cô ấy sẽ hận ngài.”

Hoắc Lam Tư thu lại bộ dáng lười nhác, nói:

“Cô ấy sẽ nghĩ là tôi làm sao? Trường Tư Mộ là người đảm bảo cho bọn họ, có sống có chết cũng là do hần chịu trách nhiệm!”

Người kia trong góc khuất khẽ cúi đầu:

“Vâng, tôi sẽ thực hiện ngay.”

Cô gái xinh đẹp bị bỏ lại giữa căn phòng một màu xám xịt. Cô run rẩy không dám cất một lời nào.

Giọng nói của Hoắc Lam Tư trong đêm tối như thì thầm mà lực uy hiếp vô cùng lớn:

“Lại đây!”

Cô gái ngược mắt nhưng hần, với đôi người màu xanh ngọc ấy vô cùng có thiện cảm.

Hần ta ôm cô gái vào lòng, nói:

“Em nói thích tôi, thế thì giúp tôi một chuyện!”

Không gian quỷ dị, giọng nói quỷ dị, như một cái bẫy với miếng mồi béo bở, khiến người ta không cưỡng lại mà sập bẫy.

Đêm mưa tầm tã, Mạch Kha Kha chạy giữa trời mưa. Con đường phía trước mù mịt, cô không ngừng nhìn lại phía sau để xác định không có người đuổi theo. Mưa rơi mạnh bạo xuống đất, giọt mưa to đập lên người cô tàn nhẫn, làm ướt chiếc váy màu xanh trên người cô. Cô vừa chạy vừa hoảng loạn.

Mưa bên ngoài ngày một lớn, trong lòng ai kia cũng có một màn mưa.

Giọt mưa rơi xuống va vào những chiếc lát làm chúng rung lắc một hồi rồi mới đáp xuống đất, thời gian chậm rãi trượt qua.

Cô chạy về phía trước, một sự quật cường. Dù té ngã bao nhiêu lần cô vẫn đứng dậy.

Nước mưa thấm vào da lạnh khiến cô run rẩy, gió thổi qua rung rinh nhánh cây, mang đến cảm giác u uất đến rợn người. Trong đáy lòng cô gọi lên một chút sợ hãi.

Đột ngột ánh đèn xe chói mắt khiến cô đột ngột đứng lại, bàn tay che mắt lại theo phản xạ, không kịp nhìn thấy chiếc xe trước mắt.

Một người đàn ông mở cửa xe, trên tay cầm ô, đi tiến về phía cô. Cô không nhìn rõ được mặt hắn.

Hắn ta nói:

“Kha kha, em còn nhớ tôi không?”

Cô không kịp ngược lên nhìn hắn thì đã nghe tiếng động cơ xoay vào màn đêm lao vọt tới.

Lúc này Trường Tư Mộ mới xuất hiện; bước xuống xe trên tay cầm một chiếc ô màu đen ngang nhiên bước tới phía cô. Vạt áo hắn tung bay theo mỗi đợt gió thổi qua, chiếc áo khoát dài màu đen dài xuống tận đầu gối càng khiến cho hình bóng hắn ngày một trở nên tà mị và nguy hiểm.

Cô vừa nhận ra hắn đã hoảng hốt không biết nên làm gì.

Hắn nhìn cô bằng ánh mắt uy hiếp tận cùng.

Bàn tay bóp chặt eo cô quay đi về hướng chiếc xe đang đỗ cách đó không xa.

Trường Tư Mộ chợt quay đầu nhìn kẻ đang đứng ở đó, đôi mắt như không có chút bận tâm gì nhưng trong lòng không ngừng dậy sóng, kẻ đó là ai? Vì sao ngay trong lúc Mạch Kha Kha chạy trốn lại đứng lúc bắt gặp như vậy.

Cô bị đẩy lên xe một cách vô thức. Trường Tư Mộ điên cuồng lái xe lao về hướng biệt thự.

Cô choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, mở mắt nhìn khung cửa, đêm tối bao trùm, mưa rơi ướt khung cửa sổ đơn độc. Trường Tư Mộ ngủ quên trên ghế dựa trong phòng, lúc này đây, hắn chính là tâm điểm, như một vòng xoay khó ai có thể thoát ra.

20. Chương 20: Anh Là Cầm Thú

“Em là thể thân, không có quyền mạng tôi cầm thú.”

Thương Thanh Cầm dậy sớm, ra khỏi cửa đã gặp quản gia Ngô. Quản gia Ngô hình thấy cô thì lo lắng nói:

“Sao cô chủ không ngủ thêm một chút?”

“Tôi đã không sao rồi! Cảm ơn!”

Cô chỉ nhanh nhẹn đi xuống cầu thang, Ngô quản gia vội chạy theo, nhắc nhở:

“Cô chủ đi chậm một chút! Cô đang mang thai cơ mà.”

Mạch Kha Kha giật mình nhìn quản gia hỏi:

“Có...thai? Khi nào...con...”

Quản gia bật cười:

“Cô chủ cũng thật may mắn, cô đã có thai hơn hai tháng, cũng may lần ngã vừa tôi để không quá ảnh hưởng tới cái thai!”

Cô khó hiểu nhìn quản gia, nhưng quản gia không nói gì thêm nữa.

Đi xuống lầu, cô đã nhìn thấy một đồng quần áo, đồ chơi trẻ em nằm la liệt.

Đi xuống, cầm những thứ đồ nhỏ bé ấy lên, cô chợt thấy trong lòng vô cùng vui vẻ.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập từ chiếc điện thoại trên bàn, không khó để nhận ra, chiếc điện thoại đó là của Trương Tư Mộ.

Cô nhìn thấy trên màn hình hiện lên Dương Uy Vũ, cô nhấn trả lời.

Còn với kịp nói hi cô đã nghe bên kia nói:

“Ông chủ, người nhà của cô Mạch đã chết cả rồi, phải làm thế nào đây?”

Cô như không nghe rõ được Dương Uy Vũ đang nói gì, run tấy mà hỏi lại:

“Anh nói...gia đình tôi chết cả rồi.”

Đúng lúc ấy, Trương Tư Mộ vừa hay nghe hết mọi chuyện, chốc lát hần đã sa sầm, vội giật lấy điện thoại khỏi tay của Mạch Kha Kha, ném sang một bên.

Mạch Kha Kha nhìn Trương Tư Mộ mà oán hận nói:

“Chẳng phải, anh nói...sẽ ở phía sau luôn bảo vệ gia đình tôi, chẳng phải anh nói...”

Hần chợt nhận thức được, đôi mắt trong gắt cùng cánh môi run rẩy kia đang trách hần, trách hần bội tín, hay đang oán hần, oán hần đã để chuyện tới nước này?

Cô lùi lại, chạm phải những giàn đồi sơ sinh làm cả chúng đều ngạc xuống đất, thành một đồng đồ đặc hỗn độn.

“Em bình tĩnh lại, không phải như em đang nghĩ đâu!”

Cô lắc đầu, đôi mắt lúc nào đã ầng ậng nước, một tầng sương mờ như phủ lên khuôn mặt thanh thuần của cô, tạo nên một kết giới bằng sự đau đớn.

Hần vội tiến tới:

“Thanh Cẩm!”

Cô như ngọn lửa bị thổi thêm gió, bùng lên:

“Tôi không phải Thương Thanh Cẩm, tôi là Mạch Kha Kha, cô gái bị anh bắt đi khi còn quá trẻ, sống bằng cái tên và cuộc sống của một cô gái khác. Anh đối với tôi, tới giờ phút này, không là gì cả!”

Đôi mày hần nhíu lại, đôi bàn cứng nhắc nắm chặt lấy khuỷu tay cô, trầm mặc mà hăm dọa:

“Tôi không muốn em nói lại chuyện này nữa!”

Cô nghiêng rằng nghiệm lợi đối nghịch với hần:

“Gia đình tôi, mất cả rồi. Tôi không muốn ở đây nữa. Anh... Không khác gì kẻ điên, tôi giống cô ta chỗ nào, bắt tôi ở đây, chắc hẳn anh rất vui vẻ?”

Cô trừng mắt nhìn hần, điều mà trước nay cô chưa từng nghĩ mình sẽ có gan làm như thế.

Hần giận đến run người, đôi mắt như lửa thiêu đốt cô, đôi tay mạnh mẽ cố trụ cô, một tay nắm chặt lấy cổ cô, bóp chặt mà nâng lên:

“Vậy em nghĩ ở trong lòng tôi quan trọng lắm sao? Đối với tôi, em chỉ là một thể thân!”

“Anh là cầm thú!”

Cô nắm cổ tay hần an cố thoát khỏi bàn tay hữu lực kia, như sư tử chống trả mặc dù mảnh liệt vẫn không phải là người đối đầu được với hần.

Giọng hần như khàn hơn, ghé sát tai cô mà nói:

“Em là thể thân, không có quyền mắng tôi cầm thú!”

Cô khóc, nhưng nước mắt như chảy ngược vào trong, lòng cũng đau đớn hoá vô tình, hét trong tuyệt vọng:

“Thế thân? Anh tự cho mình cái quyền bắt người khác làm thế thân, biến tôi ra như hôm nay...um.”

Không để cô nói hết câu, Trường Tư Mộ đã dùng đôi bạc kia khiến cô im lặng, dùng sức cắn môi cô đến bật máu, mùi vị đó, tanh tươi, đau đớn, chính là không có cách nào trút giận được.

Cô đập mạnh tay lên ngực hần, nhưng ngoài tự làm đau mình ra, cô không làm được gì, trong lòng tự giấu mình, cô ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có.

Hần buông cô ra, đây mắt như xoẹt qua tia huyễn hoặc.

Cô rốt cuộc là đang nghĩ thứ quái quỷ gì.

Cô có thai rồi, đợi đến khi sinh đứa bé ra, cả ba sẽ trở thành một gia đình hạnh phúc, bất kể chuyện gì xảy ra, cô vẫn mơ như vậy, cô hi vọng quá nhiều rồi chẳng, hay cô yêu hần rồi?

Nhưng từ trước đến giờ, vốn không có chuyện gì hoàn hảo.

Cô quý người xuống đất, không còn chút sức lực nào, cô mệt rồi, dây dưa không dứt, mà cũng không thể buông tay.

Khẽ chạm tay lên bụng, đứa trẻ trong bụng này, vì sao sớm không đến, muộn không đến, lại đến ngay lúc này, cô thật sự bế tắc rồi.

Hần yên tĩnh nhìn cô gái đang suy sụp trước mặt, dường như trên khuôn mặt hần không có chút sắc thái cảm xúc nào, chỉ cúi người bế cô lên lầu.

Từng bậc, từng bậc cầu thang, hần đi rất chậm rãi, khiến cho cô như cảm nhận được thời gian trôi qua trước mắt.

Cô vẫn nhớ, trong giấc mơ, cô bỏ chạy, chạy rất xa, sợ hãi bị bắt lại như một nỗi ám ảnh, khiến cô không rét mà run. Cô cô độc trong cơn mưa đó, khung cảnh mờ昧, cô không biết mình nên đi về đâu, tưởng chừng đã cùng đường rồi.

Đôi bàn tay cô buông thõng, vô lực, trong buổi sớm hôm ấy, tất cả như sụp đổ.

Ngô quản gia lại mở cánh cửa ra, trời tối om, đã là bốn ngày kể từ hôm đó, Mạch Kha Kha năm lần bảy lượt trốn tránh Trường Tư Mộ, cô không nói gì, nhưng cách cô im lặng khiến cho cả toà thành như ngưng đọng lại, còn Trường Tư Mộ vẫn không về toà thành, có hôm về thì đêm đã khuya, hần vẫn một mình đi dạo trong Thanh Cẩm viên.

Một đêm hi hữu, trời chuyển sắc xuân, trăng chiếu rọi mọi góc ngách, cô ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra bầu trời rộng lớn, cô như con chim bị nhốt trong lồng, chỉ biết giương đôi mắt cuồng say nhìn bầu trời tự do kia, đúng vậy, cô phải đi rồi, không nên tiếp tục ở đây nữa.

Mở tủ quần áo, cô khoác một chiếc áo vào người rồi đi xuống lầu.

Không có ai canh giữ, cô vội vã đi vào hầm xe, nơi cô để chiếc xe của mình. Mạch Kha Kha lái xe ra khỏi nhà, không rõ người trong biệt thự có biết cô đã đi đâu không nhưng ngay cả cổng toà thành cũng mở rộng.

Thả cửa kính xe xuống, cô để chế độ tự lái, chiếc xe chạy chậm chậm trượt qua con đường dài vắng người, khu này đều là của Trường Tư Mộ, không hề có một chiếc xe qua lại. Khung cảnh đêm đầy ánh đèn của khu vực tách biệt này được thấp đều theo một đường thẳng, không có nhiều cây cao. Phía bên phải là một đường quốc lộ lớn, xe cộ chạy qua nhiều và nhanh vô cùng rộn rịp. Đêm phủ lên sự trái ngược của hai con đường khác nhau.

Là một con đường của nhân thế và một con đường vào địa ngục.

Con quỷ như Trường Tư Mộ vẫn hằng ngày ra vào địa ngục.

Ở phía xa, mặt trăng treo trên nền trời như viên ngọc. Cô bất chợt nhìn vô lăng, trong đầu cô chớp lên ý nghĩ điên rồ nhất. Cũng dễ dàng nhìn thấu, cô cảm thấy mình sống trên đời này không có mục đích, cũng

không có ý nghĩa. Hơn nữa, cô không muốn làm bản sao của người khác. Cô biết, nếu lúc này cô hoà vào dòng xe cộ ngoài kia, hẳn rồi sẽ bắt cô trở lại, giống như năm đó vậy.

Nên cô xem xem, cô chết rồi, hẳn bắt cô bằng cách nào.

21. Chương 21: Vứt Bỏ

“Diên rô trong đám lửa của anh đi! Mùi của kí ức đang cháy, cháy cả người tôi nữa.”

Cô phóng xe nhanh về phía trước, tiếng động cơ sắc xé trong không gian, nhắm mắt, thả tâm khảm nhẹ như lông hồng.

Bỗng một tiếng “ầm” của kim loại va vào nhau, tiếng vỡ vụn của kim loại lạo xạo, cô chỉ kịp mở mắt nhìn về phía trước.

Một giây trước lúc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cô vẫn cứ tưởng mình đã đâm xe vào cột đèn, âm thanh kia là do va đập mà thành.

Không ngờ, trước mặt cô là chiếc xe Ferrari của Trường Tư Mộ. Với đôi mắt tức giận của hắn cùng sự khiếp đảm của cô, không khí đã trở nên vô cùng căng thẳng.

Hắn đá tung cánh cửa xe, đúp về phía cô, mở cửa xe ra liền nắm lấy cánh tay cô kéo ra bên ngoài.

Đôi mắt tức giận của hắn trừng lớn như sắp nuốt chửng cô:

“Em làm cái quái gì vậy? Lái xep như vậy em không biết là rất nguy hiểm sao?”

Cô vẫn không đáp được lời nào.

Hắn chờ câu trả lời của cô, nhưng không đợi được nữa, cô đạp ga nhưng không nắm tay lái, hơn nữa còn nhắm nghiền mắt, không phải là tự vẫn thì là gì?

Bất giác tim hắn như bị thiêu đốt, hắn vội hỏi cô:

“Ngày hôm đó, vào đêm hoả hoạn, đáng nhẽ em đã có thể thoát ra khỏi căn nhà đó, nhưng em lại quay lại, chính là muốn tìm lại con cá heo nhồi bông có đúng không?”

Cô không nhìn vào mắt hắn, dường như có chút lảng tránh.

Hắn như không giữ được bình tĩnh, lửa giận ngút trời bầu chặt tay cô, hỏi lại một lần nữa:

“Có đúng là như thế không?”

Cô bị hắn làm đau cho nhăn mày, hắn học nói:

“Buông tôi ra. Chẳng phải anh thích nó lắm sao, thế thì giữ nó đi!”

Chẳng phải cô cũng vừa nhìn thấy con cá heo được đặt đi trên xe của hắn sao? Còn được đặt ở vị trí dễ nhìn nhất?

“Trả lời tôi có phải như vậy...”

“Đúng như vậy!” Cô hét.

“Thì sao? Anh là đang có ta muốn nói tôi hèn mọn, trong hoàn cảnh như thế này lại có thể yêu anh, tôi bị điên rồi.”

Bất chợt phía hai chiếc xe nồng nặc mùi xăng, mà dường như hắn cũng phát hiện ra điều đó.

Hắn quay người cô về hướng hai chiếc xe đang bắt đầu bốc cháy, rồi nói với giọng nói trầm dày sát tai cô:

“Em phải nhìn thật kĩ, tất cả những gì trong quá khứ đều là thứ đang bị đốt trong ngọn lửa.”

Lửa? Cháy ngọt ngọt.

“Điên rồ trong đám lửa của anh đi! Mùi của kí ức đang cháy, cháy cả người tôi nữa.” Cô hét.

Hắn nhìn cột lửa, đôi mắt màu hổ phách cháy sáng, lạnh lùng, tàn nhẫn đến run rẩy, hắn...quá vô tình.

Con thú nhồi bông đó là thứ trước giờ chưa bao giờ rời xa hắn giây nào, nhưng lúc này đây, hắn đang đứng nhìn nó cháy, cháy một cách dứt khoát, tàn tro cũng không còn.

Cột khói cao ngút đen đặc.

Một tiếng nổ như khiến tim cô tách khỏi lồng ngực.

Vỡ tan là tất cả những gì xuất hiện trước mắt cô.

Hắn trong sự tang tóc ấy giống như thiên thần bóng tối xuất hiện.

Cô không nhìn thấy gì nữa, trước mắt chỉ có một màn đen.

Cô thức dậy khi mặt trời đã sáng.

Ra khỏi giường, cô vẫn còn nhớ như in chuyện tối hôm qua.

Xuống lầu, đập vào mắt cô là hình dáng của Trường Tư Mộ và một cô gái vô cùng đáng yêu, mà họ còn đang rất vui vẻ nói chuyện với nhau. Đã lâu rồi cô chưa bắt gặp nụ cười đó của hắn, dịu dàng, ấm áp.

Trong lòng cô như trào lên một dòng chua xót, bởi lẽ nụ cười đó trước nay chưa bao giờ dành cho cô.

Như một loại trực giác, cô gái kia nhìn lên cầu thang với đôi mắt ngỡ ngàng, cười một nụ cười ranh mãnh, sau đó quay sang phía Trường Tư Mộ, cất một giọng trong vắt ngọt lịm mà hỏi:

“Chị ấy là ai vậy anh Tư Mộ?”

Hắn liếc nhìn cô rồi như không như có đáp:

“Không là gì cả!”

Mà vô tình câu nói của hắn như đập một phát thật mạnh lên người cô, gây ra một loại áp lực rất lớn, khiến cô như nghẹt thở.

Cô gái kia tỏ ra rất hoà đồng, tự đứng lên giới thiệu:

“Em là Chung Ngự Thuỷ, là bạn gái của anh Tư Mộ!”

Cô gái rất tự nhiên, chính sự tự nhiên ấy khiến cho cô như bị rút hết sức lực, không thể nói một câu nào khác.

Bạn gái?

Bạn gái!

Trên ngón áp út của cô, chiếc nhẫn đính đá hổ phách phát sáng, sao cô thấy lòng mình đau đến thế?

Chỉ vì người đàn ông đang vô tình ngồi trên ghế kia, chút vì cô gái xinh đẹp kia, phút chốc cô trở hành kẻ dư thừa nhất trên Trái Đất này.

Chung Ngự Thuỷ liếc mắt nhìn qua bụng nhỏ của Mạch Kha Kha. Hình như có chút khác thường, nhô cao hơn một chút, trong lòng Ngự Thuỷ cũng hiểu ra được một số chuyện.

Trong cái không khí thừa thãi ấy, Mạch Kha Kha đã rời đi trong im lặng.

Cuối tuần, một nữ bác sĩ sản khoa tới đưa Mạch Kha Kha đi khám thai. Đứa trẻ đã bốn tháng, nhưng khi cấp bác sĩ hỏi cô có muốn biết giới tính đứa trẻ không thì cô lại không muốn, là con trai hay con gái, đều là con của Trường Tư Mộ, cô chỉ là người hắn xem như thể thân.

Cô không biết vì sao cha mẹ và em trai cô lại mất, nhưng cô hứa, một ngày cô nhất định phải làm cho hung thủ phải trả giá.

Trở về nhà cũng đã là lúc tối muộn, bước vào cửa đã nhìn thấy Chung Ngự Thủy đang đánh đàn piano. Cá tính của Kha Kha xưa nay chính là mọi thứ của cô cô không thích bị ai động vào, nhưng thấy Chung Ngự Thủy vô tư chạm vào khiến cô vô cùng tức giận.

Đi về phía Chung Ngự Thủy, lần đầu tiên cô giận dữ hất bàn tay xinh đẹp của Chung Ngự Thủy ra khỏi chiếc đàn piano của cô rồi nói:

“Cô có biết đây là đàn cô ai không? Nếu như đồ của tôi không sử dụng nữa, tôi sẽ ném nó đi, tuyệt đối không để ai khác được chạm vào!”

Chung Ngự Thủy cả kinh nhưng hành động của Mạch Kha Kha, như có như không run rẩy nói:

“Em xin lỗi! Sẽ không như thế nữa...!”

Mạch Kha Kha nhăn nhó đi lên lầu.

Ở một góc trong nhà, Trường Tư Mộ nhìn tất cả mọi chuyện vừa diễn ra, cô gái này, thực sự rất sắt đá.

Dương Uy Vũ đứng bên cạnh cùng cô bác sĩ, trên tay cầm một tập giấy, nói:

“Thời gian: mười bảy tuần. Chỉ số sức khỏe 5/10. Giới tính thai nhi:...”

Trường Tư Mộ giật lấy tập tài liệu gì đó ném xuống đất, hung hăng nói:

“Suốt ngày chỉ đọc đi đọc lại, tôi muốn biết sức khỏe của cô ấy và đứa bé. ”

Cô bác sĩ cúi mặt có chút kìm nén sự run rẩy, đáp:

“Phu nhân...không ăn được những món bổ dưỡng, hơn nữa...vì thể trạng, tâm trạng không tốt nên...!”

Hắn buông thông tay, nói:

“Đi đi! Tôi biết rồi!”

Cô bỏ bữa chiều.

Đến tối cô vẫn không thấy đói.

Nằm trong phòng mà không cách nào ngủ được, cô quyết định đi dạo trong Thanh Cầm viên một lát. Buổi tối, trong vườn đèn điện chập chùng.

Cô vừa đi dạo vừa tĩnh tâm lại.

Gần đây cô hay cáu gắt, dù biết như vậy nhưng không hiểu sao cô luôn không thể kìm chế.

Khi hai chiếc xe hơi cháy, cá heo nhồi bông trong biển lửa đó cũng cháy rụi, hắn cũng từng nói, tất cả những chuyện trước kia đều bị lãng quên. Thế mà hắn vẫn chưa cho cô một câu trả lời về cha mẹ cô.

Bất chợt nhìn thấy Chung Ngự Thủy đứng trước mặt, cô khựng lại.

Chung Ngự Thủy quả thật rất xinh đẹp, mà nét đẹp của cô ta không phải hoa lệ, trông rất thanh thuần, đôi mắt to tròn đôi khi khiến cho người đối diện kinh ngạc vì sự ngây thơ. Nhưng người đứng trước mặt cô lúc này lại bỗng như hoá quỷ dị, nhìn cô bằng ánh mắt lang sói.

Nhưng đôi mắt kia thay đổi ngay, lại trở về với sự ngây thơ ban đầu.

Chung Ngự Thủy sau sự im lặng hỏi cô:

“Lúc chiều chị không ăn gì cả!”

Cô ngạc nhiên:

“Tôi không muốn ăn thôi!”

Không nói gì, Chung Ngự Thủy đi theo hướng ngược lại. Để Mạch Kha Kha nhìn theo, trong lòng không thể hiểu được rốt cuộc cô gái đơn thuần này đang nghĩ thứ quái gì.

Trở về phòng, vừa nằm xuống giường cô đã nhắm mắt ngủ ngay.

Chỉ một lát sau, Trường Tư Mộ đã đi vào phòng, không gian tối tăm quỉ dị vì phong thái của hắn mà càng trở nên mờ ám.

Nhìn nữ nhân nằm trên giường, ngay cả chần cũng không chịu kéo lại, vấy ngủ dài chấm đầu gối phủ lên người mỏng manh. Trong đáy lòng hắn như một chút gì đó rung động, khẽ vươn tay chạm lên khuôn mặt tựa hoa của Mạch Kha Kha. Hắn nhớ Thương Thanh Cầm, mà Mạch Kha Kha từng chút từng chút đều rất giống cô. Không những giống nhau ở gương mặt, dáng người mà còn giống nhau cả tính cách, giống sự cố chấp luôn đối nghịch với hắn, là người duy nhất trên đời này hắn chưa thể nào khiến cô gái đó vạn kiếp bất phục, cũng chẳng thể quên.

Năm đó, Thương Thanh Cầm có thai, sức khỏe rất tệ, còn tệ hơn Kha Kha bây giờ, bỏ qua sự khuyên nhủ của hắn, cô nhất quyết không phá thai. Cho đứa trẻ là con của Thường Tiểu, hắn thực sự không muốn cô mang thai con người khác.

Qua bao nhiêu lần vật, cũng chỉ còn lại kí ức đau thương cho người ở lại mà thôi. Bao nhiêu lâu cũng chỉ làm đau nhau, vậy mà hắn vẫn cố chấp.

Cô khẽ trở mình.

“Đã rất lâu, không nhìn thấy em cười!”

Giọng nói hắn âm trầm, như hơi thở, bị gió cuốn đi.

22. Chương 22: Tịch

“Mỗi bước đi cũng giống như một quyết định, cần chuẩn xác và nhanh nhẹn.”

Dương Uy Vũ ngồi trên ghế, có lúc lại quay sang nhìn Chung Ngự Thủy đang ăn sáng.

Cô gái này sớm đã quen biết với Trường Tư Mộ, nhưng chưa bao giờ mối quan hệ này lại trở nên thân mật quá đối thể này.

Chung Ngự Thủy dường như phát giác được ánh nhìn tra xét của Dương Uy Vũ, dừng ăn, nhìn hắn hỏi:

“Tôi có vấn đề gì sao? Anh cứ mãi nhìn tôi thế!”

Dương Uy Vũ không nói gì, chỉ đứng lên rời khỏi đó.

Vừa đi khỏi thì tiếng động cơ xe liền dội lại, chiếc ô tô màu đỏ của Đông Khanh đã đậu sát cổng. Đông Khanh mở cửa xe bước xuống, trên tay xách theo hai ba túi đồ, vội vàng đi vào trong.

Đi ngang qua phòng ăn, Đông Khanh chỉ liếc qua Chung Ngự Thủy rồi đi lên lầu.

Gõ cửa phòng Mạch Kha Kha, thấy không động tĩnh Đông Khanh mới gõ thêm hai ba lần nữa, vẫn không có động tĩnh, nhưng lần này thì Mạch Kha Kha nói một câu với giọng rất nhỏ:

“Vào đi!”

Đông Khanh đẩy cửa, nhìn thấy Mạch Kha Kha đang ngồi trên giường, đôi bàn tay đang xoa bóp chính đôi chân của mình.

Đông Khanh hốt hoảng đặt mấy túi đồ sang một bên, đi nhanh về hướng Kha Kha vội hỏi:

“Cô sao vậy? Chân cô...”

Mạch Kha Kha bị đau nhưng vẫn gượng lắc đầu:

“Chỉ đau một chút thôi!”

Đông Khanh không nói gì nhưng vẫn rất để ý xem Mạch Kha Kha như thế nào, cô lấy mấy túi đồ đưa cho Mạch Kha Kha, giọng lạnh nhạt nói:

“Nghe nói cô rất thích đồ liên quan tới trà đạo, bên trong tôi có mua một bộ ấm rất đẹp!”

Mạch Kha Kha nghe xong liền mở túi ra, bên trong là một chiếc hộp gọn nhỏ. Mở chiếc hộp ra, một chiếc ấm trà, tách trà nhỏ xíu, một chiếc rách lớn cùng đồ để lọc trà,...tất cả đều được làm từ một loại chất liệu như mềm mại mà như cứng rắn, màu sắc giống như màu gỗ sưa vậy, trông vô cùng thanh lịch và trầm mặc.

“Cảm ơn cô! Nhưng nó quý quá, tôi thật không dám nhận!”

Đông Khanh dù hiểu được ý của cô, nhưng vẫn hồ hởi đáp:

“Xem như tôi cảm ơn cô, cảm ơn cô vì đã xuất hiện bên cạnh Trường Tư Mộ, giúp anh ấy sống lại.”

Lặng người hồi lâu, Mạch Kha Kha ngẩng đầu nhìn Đông Khanh rồi nói:

“Cô giúp tôi tìm hiểu xem vì sao cha mẹ tôi cùng em trai tôi... chết không?”

Đông Khanh nhìn cô nhạc nhiên:

“Chẳng phải họ vẫn đang sống rất tốt ở Canada sao? Làm sao có thể...”

“Có một lần tôi nghe điện thoại của Trường Tư Mộ, Dương Uy Vũ báo rằng cha mẹ và em trai tôi đã chết.”

Đông Khanh sắc sảo hỏi lại cô:

“Cô có khi nào cô nghĩ rằng vì bản thân không thuận theo ý của Trường Tư Mộ nên hấn mới trút giận lên gia đình cô?”

Mạch Kha Kha lảng tránh đôi mắt dò xét của Đông Khanh, cũng rất lâu không đáp. Trong lòng Đông Khanh một phần hình dung ra được một số chuyện, chủ là không tiện hỏi thẳng.

Tiện thể Đông Khanh mới hỏi Mạch Kha Kha về Chung Ngự Thủy:

“Cô biết cô gái dưới nhà đúng không? Chung Ngự Thủy cuối cùng cũng trở lại.”

Mạch Kha Kha nhíu mày:

“Trở lại? Vậy trước đây cô ra từng sống ở đây?”

Đông Khanh lắc đầu:

“Không hẳn thế. Chung Ngự Thủy là một cô gái giống như cô, là một loại thể thân mà Trường Tư Mộ dùng để quên Thương Thanh Cầm. Nhưng cô ta rất đặc biệt thông minh, đặc biệt có sở thích giống hết Thanh Cầm, mặc dù về ngoài không giống, nhưng phải nói cô ta hành xử chẳng khác Thanh Cầm là bao. Trước đây, cô ta ra nước ngoài chữa bệnh, bây giờ trở về.”

Mạch Kha Kha gật đầu: “Vậy sao?”

Cuộc nói chuyện của Kha Kha và Đông Khanh vô tình lọt vào tai của một kẻ rình mò ngoài cửa, trên môi thoáng hiện một nụ cười yêu mị.

Hoắc Lam Tư tới địa điểm đã giao hẹn với Trường Tư Mộ. Hiếm có một cuộc. Gặp gỡ của hai kẻ đứng đầu như thế, hơn nữa đây còn là một cuộc đàm phán kinh doanh vô cùng quan trọng.

.....

Mạch Kha Kha nhận được một bức. Thư bên kệ cửa sổ, bên trong ghi: “Muốn biết hung thủ, tối nay, chín giờ, đến bãi đất trống trên quốc lộ.”

Kha Kha giật mình nhìn xung quanh, không có lấy ai khả nghi.

Cô bán tính bán nghi tới tối, cuối cùng cũng quyết định đi.

Cô đi khá đúng giờ, tới nơi vẫn chưa thấy ai.

Đợi rất lâu, sương xuống lạnh ngắt khiến đôi bàn tay cô như tê dại.

Cô không để ý đến không gian xung quanh, chỉ sốt ruột xem đồng hồ.

Thời gian trôi qua, một người đi tới, nhưng cô không biết là ai cả, người này ăn mặc kín đáo, kín như cổ tình không để người khác nhìn thấy mình vậy. Kha Kha hít một hơi thật sâu, cố kiềm hãm sự lo lắng của bản thân, hỏi:

“Cô...là người gửi thư nhắn kia cho tôi?”

Cô ta im lặng, nói bằng thứ giọng giả dễ dàng nhận ra:

“Cô muốn biết hung thủ giết cha mẹ mình? Tôi nói, người giết cha mẹ cô chính là Trường Tư Mộ, người đang ở bên cạnh cô.”

Như một tiếng sét đánh thật mạnh lên người cô, thể nhưng cô vẫn bình tĩnh hỏi:

“Làm sao cô có thể khẳng định như thế?”

Cô gái kia dường như không quan tâm đến câu hỏi của cô, cười bất cần, nói khê:

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ một phát súng bắn chết hần!”

“Tôi đang hỏi cô, làm sao cô khẳng định như vậy?”

“Cô không biết Trường Tư Mộ mắc chứng cuồng sát ư? Khi gặp áp lực, hần đã từng giết rất nhiều thuộc hạ. Tôi cũng là một trong số họ.”

Kha Kha như hô hấp không đều, từng câu chữ của cô gái kia như ngày một trở thành áp lực đè lên người cô. Cho dù như thế, cô vẫn chưa thực sự tin được, đến khi...

“Đoàng!”

“Kha Kha, xin em, đừng khóc, vì chỉ có tôi mới có thể cho em hạnh phúc, hiểu không?”

Âm thanh xuyên toạc cả màn đêm, cô chỉ kịp thấy cô gái kia ngã xuống, cùng lúc máy tưới phun ra dính đầy lên người Mạch Kha Kha.

Một phản xạ vô điều kiện, cô quay đầu nhìn người đã bắn phát súng đó, người đàn ông trước mặt cô, không ai chính là Trường Tư Mộ. Trên đầu súng làn khói như mờ ảo, mùi thuốc súng tản ra.

Cô run rẩy không nói được lời nào, hần thật sự, thật sự đã bắn chết một người. Mà sự lạnh nhạt đến mức khiến cô hải ấy cứ như lãnh vô thường, bình thản đến mức khó tin.

“Tại sao? Có thể...”

Cô nhìn hần, lắp bắp nói như nín thở.

Đáp lại cô chỉ là tiếng “hừ” lạnh của hần.

Cô thực sự, tin cô gái đó, tin tất cả những gì cô ta nói.

“Thương Thanh Cẩm, em làm gì ở đây?”

Cô chợt cười lạnh, đối diện với người mà không bằng cảm thú như hần, cô thực sự không thể nào hít thở được.

“Anh, là người giết chết cha mẹ và em trai tôi. Ngay cả cô này, anh chỉ cần bóp cò, mọi thứ đều như trở thành đồng rác không còn tác dụng gì nữa. Một người, sao lại có thể tàn nhẫn đến như vậy?”

Phía chân trời vạch ngang tia chớp, mưa như trút đổ xuống lòng đường trống trải, mưa làm ướt tóc của Trường Tư Mộ, thấm vào chiếc áo sơ mi đen tuyền càng thêm quỷ dị, sự im lặng đến chết người của hần càng làm màn đêm trở nên u tối.

“Em đang nói...gì vậy?”

Giọng nói trầm đến lạnh lẽo của hắn hoà vào màn đêm, như gần như xa.

Cô như kẻ điên lao vào hắn, dốc lực giật lấy khẩu súng trên tay hắn, nhưng mọi thứ đều bị lún át. Hắn một tay nắm tới hai tay cô, một tay vẫn nắm chặt khẩu súng kia, cao cao tại thượng nhìn xuống cô mà chất vấn:

“Từ khi nào em được cho phép tự ý ra ngoài?”

Cô thực sự không thể hiểu được rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì, mà tay hắn nhiều luyện võ cứng rắn khiến cô không tài nào thoát được.

Ánh mắt như trong chờ của hắn ghé sát vào tai cô. Mưa vẫn rơi nặng hạt lòng cô đau đớn từng cơn, người mà cô yêu lại là người tàn nhẫn đến thế. Sai lầm, tất cả đều là sai lầm.

Cô vẫn chưa từng tin được hắn lại làm như vậy.

“Nếu ngay từ đầu, cô không đi theo hắn, có lẽ mọi chuyện sẽ khác, nếu ngay từ đầu, cô không yếu đuối thì mọi chuyện sẽ khác. Giá như...giá như!”

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, hoà vào nước mưa rơi xuống mặt, lấn dài.

Câu nói kia như muốn sát vào lỗ hổng trong tim hắn, trên đời nà người làm hắn đau khổ trước sau đều vậy, mạnh mẽ đến thương tâm, yêu nhiều đến đau lòng.

Giá như

Giá như

Chỉ có thể thốt lên như thế, bất lực.

Cô đang đau khổ ư?

Mà lòng hắn cũng như muôn vàn vết kim đâm vào nhức nhối mỗi khi cô khóc.

“Em..không được khóc!”

Hắn ra lệnh.

Nhưng cô vẫn khóc, vì trong lúc này, cô không biết mình nên làm gì. Phía trước cô hoàn toàn mờ mịt.

Hắn như không kìm chế được sự khó chịu mà một mạch kéo cô theo lên xe.

Như một loại sức mạnh, cô chạy thật nhanh.

Cô biết, chỉ có thoát khỏi hắn, cô mới có thể sống tiếp, sống một cách mạnh mẽ mà cô muốn. Vì cô không phải Thương Thanh Cẩm, nặng tình với người vô tình. Cô quên mất, hắn từng là kẻ ép Thương Thanh Cẩm uống thuốc phá thai, là kẻ tàn nhẫn chỉ muốn chiếm đoạt thứ mà mình muốn.

Tự dưng cô thấy kinh sợ hắn, kinh sợ sự máu lạnh của hắn, rồi một ngày nào đó cô sẽ phải chết trong tay hắn. Cô rất sợ.

Cứ thế, cô dốc toàn lực để chạy, dường như bụng cô đau ê ẩm. Nhưng đứa trẻ của cô, chắc chắn sẽ cũng mạnh mẽ như cô. Đứa trẻ này, thật tội nghiệp.

Cô chạy mà không để ta sau lưng có ai đuổi theo không, cơn đau ở chân đột ngột xuất hiện như nghiền nát lực phủ ngục tạng của cô, nỗi đau như hấn vào xương tủy.

Hắn đã đuổi kịp cô.

Tuyệt vọng, cô quỵ ngã xuống đất, người ướt nhẹp, chân đau đến mức phát run. Cô bị hắn kéo lên, ném trở lại xe một cách thảm hại.

Cô chớp mắt đã nhìn thấy căn phòng tối đen đó, căn phòng của Trường Tư Mộ, lần nào cô vào đó cũng là bị ép. Sự sợ hãi như tột cùng, cô ghì tay hắn lại nhưng đáp lại có chút là sự siết mạnh mẽ hơn.

Tột cùng đau đớn là gì? Thứ cuối cùng cô có thể làm chính là thuận theo hắn. Không bật điện, căn phòng ấy như chôn u linh tĩnh mịch, rồi hắn kéo cô vào một nơi nào đó, cô chợt nghe tiếng nước chảy, từ trên đầu chảy xuống người cô.

Cô không nhìn thấy gì cả, chỉ một vài động tác, y phục trên người yêu đã bị kéo xuống rất thấp, da thịt bị bàn tay nóng rực của hắn chạm qua đều trở nên nhạy cảm, làn nước lạnh ngắt khiến cô như co rúm lại, nhạy cảm hơn bao giờ hết.

Không gian bao trùm dục vọng sâu thẳm, một lần hắn cúi xuống hôn lên xương quai xanh thì y như rằng liền để lại một vết hằn đỏ.

Mà khi ấy, sự cuồng dã của hắn càng khiến cô chưa xót, là khi hắn luôn miệng gọi tên một người khác:

“Thương Thanh Cầm!”

Cô biết, cả đời này, thiên biến vạn hoá, vật đổi sao dời, cô vẫn là Thương Thanh Cầm trong mắt của hắn, nước mắt ở đâu lại như thác trào ra, từ lúc nào cô lại yếu đuối đến như vậy.

Cho dù vật đổi sao dời, đều là như vậy, một quy luật của kẻ thế thân chính là phải chấp nhận làm một người khác, không những đóng giả đến cuối cùng mà còn quên chính bản chất của bản thân mình.

Trong bóng tối đen đặc, hắn như dã thú chiếm lấy con mồi, mà cũng như phát tiết, hành hạ con mồi, trên đũa chữ không thực sự, sau đó lại nghiêm túc đến mức khiến cho cô như không tin.

Cơ thể tiếp xúc thân mật, tốt cùng cũng chỉ là cần nhau, là dựa vào nhau, mà khi hắn đi vào bên trong cô, cô mới giật mình. Cô đang mang thai!

Vô số lần mở miệng nhưng đều bị hắn nuốt mất. Va chạm càng ngày càng mạnh mẽ, ham muốn của hắn đối với cơ thể cô là vô hạn, giống như đầm lầy, càng giầy giụa thì càng không thể thoát ra, như khiến hắn phát điên lên được.

Cô càng cố đánh đẩy gấn ra lại như châm ngòi khiến hắn càng cuồng nhiệt, thay đổi vô số tư thế khác nhau, ngày một sâu hơn, cô sợ hãi, chỉ sợ ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng, chống trả hắn quyết liệt, sự uất ức như cũng hiện rõ trên trán.

Hắn cúi xuống hôn cô, mùi hương nam tính quen thuộc như quấn quanh chớp mũi cô, nhưng tuyệt nhiên không cho cô nói một câu nói nào cả.

Cô giống người bị chết đuối cố hết sức cầu cứu người trên bờ, níu lấy cánh tay. Mà người đàn ông ác ma trước mặt không hề hay biết.

Mưa bên ngoài vẫn u uất, nỗi tuyệt vọng với cơn đau như cắt da cắt thịt khiến cô như không còn sức phản kháng. Mỗi một lần như thế cơ thể cô lại như bị xé rách, cũng là lần đầu tiên của năm năm đó, cô gái ngây thơ trong lòng bàn tay lang sói bị chà đạp đến thảm hại.

Sức mạnh của hắn khiến cô như bất lực đau đớn mà không ngừng run rẩy, lại càng khiến hắn cuồng si.

Hắn nhận ra biểu hiện là của cô, rõ ràng cô đang nhìn hắn, không phải ánh mắt bình thường. Mà hình như là đau đớn, đau đến tột cùng tuyệt vọng.

Giữa cô và hắn, vẫn luôn có rào cản.

Nhưng hắn lại hiểu đôi mắt đó là loại chán ghét cô dành cho hắn. Hắn vẫn tưởng cô hận hắn, cô hận hắn cướp đi cuộc đời cô, hắn tức giận vì cuối cùng người cô tin không phải hắn, rào cản này, là thứ khiến hắn đau lòng nhất.

Cho dù phát tiết thì đã sao?

Người hắn cần sau cùng chỉ có cô mà thôi.

Cô khóc, cho đường trong bóng tối như thế, hắn cũng có thể cảm nhận được, nhưng hắn lại thiết tha cầu xin cô:

“Kha Kha, xin em, đừng khóc, vì chỉ có tôi mới có thể cho em hạnh phúc, hiểu không?”

23. Chương 23: Đi Thật Xa

Đông Khanh liếc nhìn Chung Ngự Thuỷ nheo mắt nói:

“Đã lâu không gặp? Cô ngày càng xinh đẹp!”

Chung Ngự Thuỷ cười nhẹ, đáp:

“Chị Đông Khanh đúng là người trọng tình trọng nghĩa, đã lâu như vậy, vẫn nhớ em!”

Đông Khanh trước nay thẳng thắn, ăn một nói một, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, thái độ của Đông Khanh bây giờ chính là chẳng ưa gì Chung Ngự Thuỷ.

Đông Khanh chẳng qua vì có việc cần gặp Trường Tư Mộ nên mới chờ ở đây, gặp Chung Ngự Thuỷ ở đây cũng khách sáo nói một câu tiếp:

“Vậy cô cứ làm việc cô, tôi có việc cần bàn với Trường Tư Mộ!”

Đúng lúc đó Ngô quản gia từ bên trong đi ra, trên tay bưng một tách trà, cười hiền nói:

“Hai cô đều ở đây sao?”

Đông Khanh lễ phép đáp:

“Vâng! Hôm trước cháu có tới nhưng không thấy dì Ngô, lại vội đi mà không thăm hỏi sức khoẻ của dì, dạo này bệnh đau lưng của dì đã đỡ nhiều chứ dì?”

Ngô quản gia đặt tách trà xuống bàn rồi nói:

“Đã đỡ nhiều, đã đỡ nhiều!”

Từ trên cầu thang, Trường Tư Mộ chậm rãi đi xuống, giọng lạnh nhạt nói:

“Đông Khanh! Lên phòng làm việc đi.”

Đông Khanh liền đi ngay.

Mở túi ra, Đông Khanh lấy ra một chiếc laptop, nhanh nhẹn mở lên một màn hình đầy sơ đồ trực biểu thị lên xuống của cổ phiếu, nói:

“Cổ phiếu Trình Thị đang rớt giá, Thánh Trạch không thể gánh vác hết. Hoắc thị thì không ngừng thu tóm những dự án của chúng ta. Chúng ta cần một cú hích đưa một dự án lớn dựng lên.”

Hắn chỉ im lặng hồi lâu, nhìn những ngón tay của chính mình trên bàn đang không ngừng nhịp lên nhịp xuống, nói:

“Đặt vé máy bay đi Pháp.”

Đông Khanh gật đầu.

Nhìn màn hình laptop, hắn hít một hơi, xoay ghế nhìn ra cửa sổ.

Từ cánh cổng nhìn vào toà thành đó thiết kế đậm chất phương Tây, khiến người ra cứ tưởng tượng ra những toà thành nước Anh, tông màu tối làm chủ đạo, những chiếc cột cao cùng hành lang thẳng tắp, qua từng ngã rẽ lại là một hành lang khác, nét uy nghiêm bao trùm. Lại là một nơi đối diện, nơi làm việc của Trường Tư Mộ, lọt thỏm vào một góc, âm u. Bên phải cầu toà nhà chính là Thanh Cầm viên. Đứng ở góc độ nơi hắn đang ngồi tất cả mọi thứ đều trong tầm mắt hắn.

Gió đêm thổi qua, mang theo một sự mát mẻ, nhẹ nhàng thổi chiếc rèm cửa gọn sóng lăn tăn, căn phòng tĩnh lặng, những bức tranh tối màu treo trên tường như đeo bám vô số âm u, vào quanh con người hắn có phần trở nên tà mị.

Mạch Kha Kha đi dạo trong Thanh Cầm viên cùng Ngô quản gia. Ngô quản gia nhìn cô rồi nói:

“Tôi thấy cô rất tiêu tụy, cô mang thai đã năm tháng rồi, nhưng dường như rất ít nghén.”

Kha Kha cười nhẹ:

“Phải nói là thật may mắn, nếu như còn ghen nữa thì tôi sẽ thảm lắm đây!”

Gió rì rào thổi qua đám hoa anh túc, làm cho cây nghiêng ngã, màn đêm buông xuống nhanh đến khó tin.

Chung Ngự Thuỷ bưng một tách trà vào phòng của Trường Tư Mộ, vì phòng cách xa nhà chính nên phải đi qua một hành lang dài. Giữa đường cô gặp Dương Uy Vũ, anh ta có vẻ gấp gáp, đi qua cô rất vội. Cũng không nói lời nào, cô đi tiếp. Vừa lên phòng cô liền gõ cửa, bên trong đã vang giọng nói trầm thấp của Trường Tư Mộ:

“Vào đi!”

Trong phòng tối đen như mực, chỉ có ánh sáng mờ ảo từ cửa sổ sát đất chiếu vào mờ ảo. Trong phòng mùi rượu nồng nặc, mà cách nói chuyện của hắn chứng tỏ hắn rất không tỉnh táo.

Quay đầu nhìn cô, Chung Ngự Thuỷ đột nhiên hoá thành Thương Thanh Cầm rặng rờ, hắn bất giác cười:

“Thanh Cầm, đã muộn rồi sao em chưa ngủ?”

Chung Ngự Thuỷ ngạc nhiên, hắn đang nhìn nhầm ư? Thương Thanh Cầm thực chất đã chết rồi. Vậy...

Chợt nhớ đến lời của Hoắc Lam Tư, điểm yếu lớn nhất của Trường Tư Mộ chính là Thương Thanh Cầm, đánh vào điểm này hắn thua chắc, chỉ là Mạch Kha Kha đang làm vật cản của cô, nên không thể ra tay, bây giờ đã thuận tiện rồi, Chung Ngự Thuỷ sẽ là thay thế đá Mạch Kha Kha ra khỏi tòa thành này.

Giọng điệu cô ta cũng trở nên mềm mỏng hẳn:

“Anh Tư Mộ!”

Trường Tư Mộ kéo Chung Ngự Thuỷ vào lòng, thì thầm bằng chất giọng dịu dàng nhất từ trước tới giờ:

“Đáng yêu thật! Vì sao đã muộn như vậy lại đến đây?”

Chung Ngự Thuỷ có chút không hề thích nghi được, vì trước giờ đối diện với hắn chút có một thái độ chính là không có biểu cảm nào, lúc này mới phát hiện hắn cũng có mặt dịu dàng như vậy, khó trách hắn si tình đến thế, Thương Thanh Cầm trong lòng hắn quá quan trọng, thật sự quan trọng.

Cô cứ ngỡ hắn sẽ thực sự làm những chuyện kia, nhưng hắn dường như uống say tới mức chỉ dựa vào người cô.

Tôn trọng, hắn tôn trọng cô, mà không, chính xác là tôn trọng Thương Thanh Cầm.

Chung Ngự Thuỷ suy nghĩ hồi lâu, đỡ hắn lên chiếc giường trong phòng. Cô biết, hắn xem cô là em gái, cũng là một lần nhất được ở Tam Giác vàng, không hiểu vì sao hắn không giết cô mà xem cô như gái đem nuôi dưỡng.

Biết làm sao được, cô yêu Hoắc Lam Tư.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Chung Ngự Thuỷ thức dậy thì không thấy Trường Tư Mộ đâu, trên bàn chỉ nhìn thấy một bì thư, mở ra nên trong là một xấp tiền. Cô hiểu cách đưa tiền này của Trường Tư Mộ. Đi theo hắn cũng được hơn ba năm, hiểu biết của cô về hắn không ít, hắn đối với những người phụ nữ qua đường sẽ ném tiền vào mặt người đó ngay, còn hành động này, hắn chỉ đang cảm thấy có lỗi mà thôi, nhưng hắn không muốn phải xin lỗi, chỉ để lại tiền như vậy, đó là những gì Chung Ngự Thuỷ nghĩ.

Đêm qua, vốn không có chuyện gì xảy ra, cô thực đâu có ngờ đến vậy, chỉ cần để hắn nghĩ cô và hắn xảy ra chuyện, tự khắc sẽ đối xử khác với cô.

Ra khỏi phòng làm việc của hắn, vội trở về phòng mình, cô đặc ý suy nghĩ cho kế hoạch tiếp theo, làm thế nào khiến cho Mạch Kha Kha biến khỏi đây, lại một vấn đề khác.

Buổi sáng trời mưa, Mạch Kha Kha cũng sầu não ngồi chống cằm bên cửa sổ, bàn tay lạnh xoa xoa chiếc bụng đã nhô ra hẳn, trong lòng dịu dàng nghĩ tới đứa bé trong bụng cô. Không biết đứa trẻ có hình dáng đáng yêu như thế nào, không biết nó sẽ nặng bao nhiêu cân, cô lần đầu tiên làm mẹ, cảm giác lạ lẫm vô cùng. Trải qua vô số chuyện, cuối cùng chỉ cần nghĩ đến đứa bé, hoà bình thế giới sẽ lập lại.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Trường Tư Mộ nhìn cô gái thanh thuần như nước đang tự cười một mình. Cô có chuyện gì vui? Trước nay gặp hẳn đều là nước mắt của cô, không thì là lảng tránh, cô ghét hẳn nhiều đến thế ư?

Cô vẫn không hiểu được, hẳn si tình một người thì không nói, điều không ai biết chính là từ lúc nào, việc rời xa cô một khoảng thời gian dài lại trở nên khó khăn với hẳn như vậy. Hẳn muốn ôm chặt cô, hít lấy mùi hương của cô, mùi hương như hoa anh túc, dịu dàng, ấm áp và mềm mại.

Đi gửi hương cô, hẳn như không thể làm chủ mình, nắm tay cô kéo lên khiến cô đứng dậy. Mưa bên ngoài tầm tã rơi, hẳn ôm chặt cô đến ngộp thở, giọng nói điềm đạm như quấn quanh tai cô:

“Tôi phải đi nước ngoài một thời gian, em nhất định phải chăm sóc con tôi thật tốt, hiểu chưa?”

Cô lấy làm lạ với thái độ kì lạ của hẳn, hẳn cần phải ra nước ngoài, đó là bình thường, mọi lần hẳn đi khoảng một tuần rồi lại về, nhưng không bao giờ nói gì với cô, cô biết được cũng chỉ qua lời nói của của Ngõ quán gia. Vậy vì sao lần này hẳn lại nói với cô?

Nhưng lần này, có lẽ hẳn sẽ đi lâu, mà lòng cô chợt thấy bất an vô hạn, cô cảm thấy vô cùng bất an.

“Tôi biết tự chăm sóc cho con mình!”

Cô lạnh nhạt đẩy hẳn, thoát khỏi cánh tay hữu lực của hẳn, đi về hướng khác.

Đôi mắt màu hổ phách của hẳn dõi theo cô, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, hẳn chỉ lo cho sức khỏe của cô, cô đang mang thai, đi xa như vậy thật không tốt, dù sao ở lại đây thì vẫn tốt hơn.

Hắn hít một hơi, nói:

“Đi thôi. Đi ăn sáng!”

Mạch Kha Kha ngồi xuống giường, nói:

“Tôi không muốn ăn!”

Hắn như không biểu hiện gì ngồi xuống trước mặt cô, đôi bàn tay ấm áp chạm lên bụng cô làm cô giật mình:

“Chăm sóc tốt cho con tôi, nếu không đừng trách tôi vì sao lại tàn nhẫn với em!”

Cô ngẩng đầu, đôi mắt thoáng qua nét hời hợt, cô biết, những gì hẳn nói hẳn đều có thể làm được.

24. Chương 24: Kha Kha

“Trong giây phút lần đầu tiên hẳn chân thành ôm lấy cô, cô đã nghĩ, cả đời này, cô chỉ yêu mỗi anh, dù anh làm nghề gì, đối xử với cô ra sao.”

Mạch Kha Kha tỉnh giấc, mở mắt nhìn trần nhà, tim đập mạnh, cô vừa mơ thấy một cơn ác mộng, cô ngã ở đâu đó, bụng cô rất đau, máu dính trên sàn, cô bò trên nền một cách tuyệt vọng, cô gọi tên Trường Tư Mộ một cách vô vọng, ngoài màn đêm lạnh lẽo, không ai đáp lời cô.

Khẽ lau đi mồ hôi, cô sờ lên bụng đã nhô ra, tự trấn an mình sẽ không sao.

Cô xuống lầu đi uống nước.

Đồng hồ đã điểm một giờ tối, không gian chìm trong yên tĩnh, người giúp việc trong toà thành cũng đã đi nghỉ.

Rót một ly nước ấm, Kha Kha cảm nhận sự tĩnh lặng hiếm có của toà thành, đầu hè không khí mát mẻ, nhưng cô cũng không muốn đứng lại quá lâu liền chậm rãi trở lại phòng.

Bỗng tiếng dương cầm vang lên làm cô giật mình, có lẽ vì âm thanh trầm và quá rõ ràng trong đêm yên tĩnh khiến âm thanh trở nên kinh dị.

Cô bước lên nơi phát ra tiếng đàn.

Chung Ngự Thuỷ đang ngồi đó, đôi bàn tay như ngọc rơi xuống từng phím đàn, rõ là cô ta biết sự hiện diện của Mạch Kha Kha nhưng lại vờ như không thấy, vẫn tiếp tục đàn.

Thấy hành động của Chung Ngự Thuỷ rất lạ, trong lòng Mạch Kha Kha cũng không ngừng dao động.

Trường Tư Mộ nhìn đồng hồ trên tay, đã hơn một giờ sáng, hắn vẫn đang trên đường về nhà. Có chút gấp gáp, hắn đạp chân ga, xe hơi gầm lên âm thanh gay tai.

Chung Ngự Thuỷ đẩy Mạch Kha Kha xuống cầu thang, mà cầu thang vừa dốc vừa cao, không những tính mạng đứa trẻ không giữ được, mà tính mạng của Mạch Kha Kha cũng không còn, nếu đứa bé không còn thì Trường Tư Mộ cũng không có lí do gì mà giữ Mạch Kha Kha ở lại Thanh Cầm thành. Đó là suy nghĩ của Chung Ngự Thuỷ.

Bất ngờ ngã xuống khiến cho Mạch Kha Kha lăn nhiều vòng. Cầu thang cao càng khiến cô không dừng lại được, đến chân cầu thang thì ngã xuống đất, bụng cô truyền tới cơn đau, nước mắt rỉ ra, lúc này, Chung Ngự Thuỷ nói với cô, Trường Tư Mộ đã nói với cô ta, Trường Tư Mộ giữ cô lại chẳng qua vì đứa trẻ này. Cô biết, hắn cho cô là Thương Thanh Cầm, nhưng ít nhất, người hắn yêu cũng là Thương Thanh Cầm.

Chung Ngự Thuỷ nói chân thật tới mức, cô đã xuýt mất bình tĩnh. Nhưng rồi cô nhận trong giây phút ngã xuống bậc thang này, cô đã tự mình đa tình thôi.

Cô vẫn hi vọng, bản thân trong chính vai diễn Thương Thanh Cầm được hắn thực sự trân trọng, nhưng hình như hắn không đủ yêu Thương Thanh Cầm và cũng không đủ chân thực để cô có thể cảm nhận được tình cảm ấy.

Cô bị đau đến bật khóc, run rẩy gọi ai đó, đôi tay theo phản xạ ôm lấy bụng trong khi Chung Ngự Thuỷ như kẻ điên cười man rợ. Vì ai, Chung Ngự Thuỷ phải làm như vậy. Chẳng phải là vì Hoắc Lam Tư hay sao? Mà Hoắc Lam Tư lại yêu say đắm người phụ nữ trước mắt, Mạch Kha Kha. Đời này, Mạch Kha Kha và cô mãi không đội trời chung. Cô nhất định phải Mạch Kha Kha thực sự biến mất., lúc ấy Hoắc Lam Tư mới thực sự là của cô.

Tất cả đều làm vì một người, nhưng kết quả mà Chung Ngự Thuỷ nhận được có lẽ còn nằm ngoài suy đoán của cô.

Ngoảnh mặt quay đi, cô để mặc Mạch Kha Kha nằm trên nền nhà lạnh lẽo. Máu đã nhuộm đỏ chiếc váy ngủ trắng tinh của Mạch Kha Kha, loang lổ trên sàn nhà.

Cả một không gian tĩnh mịch, chỉ còn Mạch Kha Kha, cô thật sự sợ mất đứa bé, rất sợ, nhưng phải làm sao, cơn đau này được hình dung như cả khoang bụng bị xé rách, chất dịch ấm nóng giữa hai chân chảy ngày một nhiều. Cô chạm vào chiếc váy, máu đã nhuộm đỏ tay, trong giây phút đó, cô chợt run tấy, cái run rẩy dường như làm cô rối trí, không biết gọi cho ai, cũng không biết nên làm gì, cơn đau khiến cô nằm gục trên nền đất.

Không biết Trường Tư Mộ về lúc nào, nhưng cô chỉ lơ mơ nhìn thấy dáng hắn cuối xuống bế cô lên, giọng nói của hắn không có chút vỗ về nào mà nói:

“Tôi đã dặn phải tự chăm sóc con tôi, vậy mà em thành cái bộ dạng gì rồi?”

Hắn đi rất nhanh, rất khẩn trương, nhưng giọng điệu và biểu cảm của hắn lại vô cùng lạnh nhạt, cô thực không nhìn ra được con người hắn.

Ngồi vào ghế sau, tài xế lái một mạch tới bệnh viện.

Cô bị đưa vào phòng cấp cứu.

Cánh cửa phòng đóng sập, cũng là lúc hần như phát run, máu vẫn còn bết trên người hần, màu đỏ tươi chói mắt.

Rất lâu sau cũng không có động tĩnh gì cả.

Đêm khuya tĩnh mịch, bệnh viện thấp đèn sáng trưng, gió bên ngoài thổi lạnh lạnh.

Đông Khanh gọi cho Trường Tư Mộ, chờ rất lâu mới thấy hần bắt máy:

“Anh không quên chuyển bay vào sáng mai chứ?”

Trường Tư Mộ đáp:

“Kha Kha, cô ấy bị ngã!”

Đông Khanh giật mình, chẳng phai cô gái đang mang thai, vậy...

Cô chợt bác bỏ ý nghĩ trong đầu ngay tức khắc, hạ giọng:

“Nhưng đi Pháp không thể hoãn được, anh giao chuyện đó lại cho quản gia Ngô, bà ấy sẽ lo liệu!”

Đông Khanh hiểu rằng, hần không chỉ đơn thuần là lo lắng cho đứa trẻ kia mà hần còn là đang lo lắng cho chính Mạch Kha Kha đó nữa.

Đầu đây bên kia im lặng.

Trong sự im lặng đó, cô như lạc lối, chìm trong mớ hỗn độn những suy nghĩ, vừa định mở miệng nói gì đó thì bên kia đầu dây đã đáp:

“Ngày mai sẽ đi đúng giờ!”

Tắt điện thoại, Đông Khanh gọi cho Ngô quản gia. Hình như bà ấy cũng biết chuyện Kha Kha bị ngã.

Cô hỏi Ngô quản gia về lí do Kha Kha bị ngã thì Ngô quản gia cũng không rõ.

Sau khi Đông Khanh kết thúc cuộc gọi, Ngô quản gia mới nhớ ra, ở chỗ cầu thang có camera. Đi vào phòng an ninh, Ngô quản gia chứng kiến toàn bộ câu chuyện mà không ngừng dừng sọt, người đẩy cô chủ xuống cầu thang lại chính là Chung Ngự Thuỷ.

Ngô quản chợt im lặng hồi lâu, Chung Ngự Thuỷ, cô ta từ khi nào lại trở nên độc sặc và cay nghiệt như thế.

Trong lòng Ngô quản gia lạnh lẽo vô cùng. Vội gọi cho Trường Tư Mộ, nhưng hần không bắt máy, bà không còn cách nào khác là gửi tin nhắn cho hần để hỏi thăm sức khỏe của Mạch Kha Kha.

Đêm đó không ai có thể chợp mắt.

Mạch Kha Kha nằm mơ thấy mình bị lạc giữa một vườn hoa anh túc màu trắng, nhưng mỗi bước cô đi qua thì các bông hoa đột ngột chuyển thành màu đỏ như máu, chúng như đuổi theo cô vậy, cô chạy trong tuyệt vọng, bỗng như có một bàn tay vừa ấm áp vừa to lớn nắm chặt lấy tay cô, cứu cô khỏi cuộc chạy trốn đó, đến một nơi cô thấy vô cùng quen thuộc. Nhưng nơi này không giống như toà thành Thanh Cẩm, kiến trúc Tây Ban Nha độc đáo. Cô vào một căn phòng rất tối, duy nhất một tia sáng le lói chiếu vào một ly rượu vang đỏ trên bàn, khung cảnh quỷ dị khiến cô phát run. Cô nghe tiếng nói chuyện, của Trường Tư Mộ và một cô gái - Chung Ngự Thuỷ:

“Đứa trẻ đó, không sống lâu nữa!”

Cô giật mình hét toáng lên:

“Không!!!”

Mở mắt nhìn trần nhà, tiếng máy móc chạy liên hồi, cô rối bời chạm tay vào chiếc bụng của mình, ở đó vẫn nhô lên tròn tròn, cô thở phào nhẹ nhõm.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, nhưng người cô hi vọng không xuất hiện, thay vào đó là Ngô quản gia, trên tay bưng một khay trên có một tô cháo vẫn còn nghi ngút hơi nóng, nhìn cô mắt vui vẻ nói:

“Cô cuối cùng cũng tỉnh, cô hôn mê suốt mấy ngày liền làm tôi lo lắng quá!”

“Cảm ơn di! Nhưng đứa bé, đúng là không sao chứ?”

Ngô quân gia cười hiền:

“Đúng vậy. Đứa trẻ này phúc lớn mạng lớn, không có ảnh hưởng gì cả, cô đừng lo lắng.”

Dù như thứ nào, cô cũng chỉ còn một mình mà thôi.

Người mà cô muốn gặp, đến bây giờ đã không còn có thể gặp được nữa.

25. Chương 25: Đáng Đời

“Thời gian khiến cho người trong cuộc đắm chìm trong vũng lầy vô vọng, chỉ có cách đốt cháy thời gian mới có thể vùng vẫy thoát khỏi tăm tối đó.”

Bốn năm sau.

Thành phố Marseille đứng thứ hai của Pháp.

Trung tâm thể thao, nơi có các đội bóng hàng đầu.

Khí hậu ôn hoà, giáp địa trung hải, thuận lợi cho các loài hoa đua sắc.

“Chị Kha Kha, tặng chị cuốn sách của Jack Lon Don này, chị nói rất thích nó đúng không?”

Kha Kha nhận lấy cuốn sách “Tiếng gọi nơi hoang dã”, liền cười:

“Emily, làm sao...chị muốn có cuốn này lâu lắm rồi!”

Emily là một cô gái tóc vàng đáng yêu, chủ của một cửa hàng hoa, nơi Mạch Kha Kha đang làm việc.

Hôm nay là sinh nhật của cô, đã rất lâu không có ai tặng quà sinh nhật cho cô.

Bất chợt trong lòng rất cảm động.

Cửa vang lên tiếng chuông, một cô gái nước vào, mua một bó hoa oải hương rồi trở ra.

Ánh sáng hi vọng chiếu rọi xuống khắp con đường. Mạch Kha Kha có một đơn hàng giao hoa, cô lái xe đạp điện băng băng trên đường. Hàng cây ven đường trôi qua như một dòng nước êm dịu, nhìn hai bên đường để tìm địa chỉ cần giao hoa, Mạch Kha Kha mới để ý thấy một khu nhà tách biệt hoàn toàn, có đôi nét giống với Thanh Cẩm thành.

Bất giác lắc lắc đầu, cũng chỉ là hơi giống, cô tự trấn an mình như thế, bởi lẽ, quá khứ ngủ yên, cô chưa từng muốn khơi dậy chút nào cả.

Hết giờ làm việc, Mạch Kha Kha tới bệnh viện để khám lại khớp chân, cô bị đau chân đã khá lâu, bác sĩ nói vì đã từng bị thương ở chân nhiều lần, cô phải chịu di chứng nặng dần về sau, sau này, rất có thể cô sẽ không thể đi đứng gì được nữa. Vậy nên, bây giờ cô chỉ đang cầm cự điều trị, việc chân khỏi đã là điều không thể.

Cầm tờ giấy chẩn đoán đi khỏi bệnh viện, Mạch Kha Kha về nhà lúc gần bảy giờ tối, trên giỏ xe có một ít nhành hoa oải hương.

Rẽ vào vô số con đường, cuối cùng cô mới nhìn thấy nhà của mình, nhưng lúc này cô mới phát hiện ra, xung quanh đây bỗng xuất hiện một vào người đàn ông mặc áo đen, trong rất bí hiểm. Mặc dù hành tung có vẻ không mấy bí ẩn nhưng cô chưa từng gặp những này ở khi này, bất giác cô chợt run rẩy một hồi.

Vội đóng cửa nhà lại, cô khoá lại ngay cửa vào, chạy một mạch vào nhà tìm kiếm sự an toàn.

Trong bóng tối sắc sảo, dáng người đàn ông trong bộ sau phục màu đen quyền quý, ngồi oai vệ trên ghế, sau lưng cô từ lúc nào.

Mà cô cũng đã phát hiện ra điều đó, chính từ mùi nước hoa đặc biệt quen thuộc kia.

—
Ác mộng đã trở lại...

Cô đến hít thở cũng khó khăn mà từng bước từng bước quay lại hướng người đàn ông quỷ dị trước mặt.

Phong thái cao ngạo của hắn càng khiến cho không khí thêm vài phần căng thẳng.

Điều thuốc vẫn tỏa khói trắng lượn lờ trên đôi ngón tay thon dài vùng đôi bàn tay gân guốc mà quyến rũ đến kì lạ.

Cô sợ đến mức chỉ có thể lắp bắp trong miệng vài chữ:

“Trường... Trường... Tư... Mộ!”

Hắn ngồi chễm chệ mà cao quý lạ thường, mái tóc đen bóng có chút rối cùng cà vạt nới lỏng có chút buông thả.

Trong không gian tĩnh lặng đến rợn người, hắn mở miệng khác ra hai chữ mà như khiến tim của mạch Kha Kha như ngừng đập:

“Lại đây.”

Cô lùi lại, lúc này, chạy trốn là thứ mà cô có thể nghĩ tới đầu tiên, nhưng cô cũng kịp nhớ ra, những người đang ở ngoài kia đều là người của hắn, cô có mọc cánh cũng chẳng thoát được.

Trong ánh sáng lập loè, cô nhìn thấy đôi mắt như mắt đại bàng của hắn nhìn mình chằm chằm, chính là thứ ánh mắt không mấy lần cô có thể thấy được, khó hiểu cùng cực.

Cô đứng lặng ở đó.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng sự nhức nhối ở chân. Bác sĩ bảo cô về đến nhà ngâm chân bằng thuốc thảo dược càng sớm càng tốt, để tránh bị đau đến không ngủ được. Cô biết, bác sĩ không đùa.

Mà trong lúc này, cô mới thực sự thấy được thết nào là đau đến thấu tận xương tủy, cùng thêm cái lạnh lẽo của sàn nhà kia khiến bàn chân cô tê dại đi, đứng không vững được nữa.

Đột nhiên Trường Tư Mộ đứng lên, đi về phía cô, tiếng đôi giày thủ công và chạm lên sàn nhà đặc biệt rõ ràng, thu hút sự chú ý của cô, rồi một cánh tay vòng qua người cô. Hắn khẽ cầm xuống vai cô, đôi môi như thì thầm:

“Em đang run rẩy! Đang bị làm sao hay đang sợ điều gì?”

Trong căn nhà nhỏ xíu, gió thổi lạnh ngắt, bàn tay của Mạch Kha kha cũng lạnh lẽo, nhưng hơi ấm kì lạ của hắn như sưởi ấm tất cả mọi thứ cho dù về ngoài có lạnh lùng đến thế nào.

Cô không nói gì cả.

Bàn tay đẩy cánh tay của hắn ra, không dám nhìn thẳng người trước mặt mà nói:

“Tôi và anh đã không còn liên hệ gì nữa rồi!”

Tối quá, cô không nhìn thấy rõ biểu cảm của hắn, nhưng cánh tay trên eo cô đột nhiên siết mạnh trút giận khiến cô giật mình.

Cô như đang chờ đón cơn thịnh nộ từ hắn.

Nhưng hắn im lặng.

Rất lâu, khi cô không thể đứng vững được nữa, cô ngồi quỵ xuống đất, đôi tay ôm lấy mắt cá chân.

“Đứa bé đâu rồi?”

Cô nghe câu hỏi của hắn, tim thót lên một cái, những chuyện trong quá khứ cô muốn quên đi, đã bốn năm rồi, mọi chuyện cô xem như đã lãng quên. Vậy mà khi hắn nhắc lại, cảm giác đau đớn vẫn như mới vừa trải qua.

Cô bặm môi, tránh sang một bên khác, chưa kịp tránh đi đã bị hắn áp chế vào một góc, giống như uy hiếp, hỏi lại một lần nữa:

“Đứa bé...đâu?”

Nói rồi hắn vội nắm lấy cổ tay cô bóp mạnh, gần giọng nhưng thanh âm lớn hơn, nói:

“Em làm gì đứa bé rồi?”

Cô nhìn hắn, vai không ngừng run rẩy, cô không muốn nhắc về quãng thời gian đau đớn đó, nhưng câu hỏi của hắn khiến cô khó chịu mà đáp:

“Nó là con của tôi, không liên quan đến anh!”

Cô giương đôi mắt cương quyết nhìn hắn, đôi mắt trong veo, so với đôi mắt tức giận của hắn chẳng khác một viên kim cương, xinh đẹp lấp lánh nhưng cứng nhắc.

“Tôi đã từng nói với em, tôi phải đi một thời gian, em phải chăm sóc đứa bé, cũng chính là chờ đến khi tôi trở về. Nếu không, đừng trách tôi tại sao...”

Cô bất chợt đứng lên, xô cửa chạy ra ngoài, chân trần đạp trên mặt đất lạnh, mặc cho đôi chân đau thấu xương tủy.

Những người vệ sĩ bên ngoài nhìn thấy cô xô cửa chạy ra liền chắn ngang không để cô tiếp tục chạy nữa. Cô như mất phương hướng chạy rất nhiều con đường khác nhau, nhưng nơi nào cũng bị những vệ sĩ cản lại.

Trong giây phút hoảng loạn đó, cô quay đầu nhìn thấy hắn đã ở sau lưng mình lúc nào.

“Em định chạy đi đâu? Trốn bốn năm, em muốn đi đâu nữa!”

26. Chương 26: Đứa Bé, Mất Rồi

“Em giống như thức ăn thanh đạm, không sống sánh như vang đỏ, nhưng lại gây nghiện hơn cả ma túy.”

Trong chiếc xe limo đang băng băng trên đường, Trường Tư Mộ trên tay cầm một ly rượu vang đỏ, chất dịch sẫm sẫm trên đôi bàn tay dài, Mạch Kha Kha ngồi trong một góc ghế, thu đôi bàn chân cuộn người lại.

Nhìn đôi bàn chân đau nhói, chân trần như run rẩy dưới ánh đèn mờ ảo.

Trong tầm mắt của hắn hoá thành sự lo lắng cùng cực, rốt cuộc cô đã làm gì đứa trẻ, vì sao từ đầu đến cuối cô chưa một lần nhắc đến.

Tính đến nay, đứa trẻ chỉ vừa gần bốn tuổi mà thôi.

Hắn nhìn cô một cách dò xét, cũng không hề ý nhị vì sự ngại ngùng tránh đi của cô.

Đến khi chiếc xe thực sự dừng lại, hắn ung dung đi xuống khỏi xe, không nói một lời nào.

Cô nhìn theo cánh cửa hắn đã mở ra, một nơi kì vĩ gấp mấy lần toà thành Thanh Cẩm trước đây. Rồi một vệ sĩ đứng chắn ngang tầm nhìn cô, nói bằng chất giọng cứng rắn:

“Mời!”

Cô không còn cách nào là đi theo anh ta.

Đi theo con đường đầy cỏ xanh, khuôn viên rộng lớn trồng rất nhiều loại hoa, nhưng cô vẫn thấy, hoa anh túc màu trắng và đỏ, hương hoa dội đến khiến cô thần thờ một lúc mới đi tiếp.

Đây...có phải là toà thành Chân Ái, Ngô quân gia từng kể cô, được hấn xây dựng ở Pháp?

Bất chợt trong lòng cô có một thứ cảm xúc không thể gọi tên trào dâng, cô vẫn nhớ rất rõ, cách mà hấn gọi cô bằng cái tên Thanh Cầm ám áp đến lạ thường. Hoá ra, “Chân Ái” mới thực sự là ở đây.

Người vệ sĩ dẫn cô đi một vòng sau đó dừng lại ở phòng khách. Nơi đây dường như sang trọng gấp mấy lần toà thành Thanh Cầm, mà hình thức còn độc đáo hơn. Nhưng trong óc này, đầu óc cô căng như dây đàn, cô thực không còn tâm trạng gì để ngắm nghía nội thất nơi này.

Trong lịch sử, Ramesses đại đế cũng từng xây vô số công trình, trong đó có một ngôi đền tên là Abu Simbel, nơi đó là nơi đặt ba bức tượng 3 vị thần quan trọng bảo hộ nhà nước Ai Cập, Amun-Re, Ptah và Re-Horakhty và với chính bản thân Ramesses II cùng thời cũng được xem như một vị thần sống. Một ngôi đền đẽo từ đá nhỏ hơn, cùng thời và cách đền lớn 120 m về hướng Đông Bắc, để thờ nữ thần Hathor và chính phi Nefertari của vua Ramesses II. Nefertari trở thành vị hoàng hậu duy nhất trong lịch sử được thờ chung với pharaoh và các vị thần.

Đó là những kiến thức mà Mạch Kha Kha từng đọc được trên mạng, là một chi tiết khiến cô rất chú ý.

Đi theo người vệ sĩ lên lầu, cô chăm chú đi theo, cô biết, đã hai năm rồi, có thể nhiều thứ sẽ thay đổi, và hấn, có thể còn tàn nhẫn hơn trước đây rất nhiều.

Cô, thực sự đã gây ra một tội lỗi không thể dung thứ.

Cánh cửa phòng mở ra, vẫn là màu xám đặc trưng, hấn vẫn ngồi trên một chiếc ghế sang trọng, màu sắc ảm đạm u tối.

“Ra ngoài đi!”

Giọng nói của hấn lại vang lên.

Ngữ ý đó, làm sao cô có thể lại không hiểu.

Thoáng chốc, trong căn phòng u tịch đó chỉ còn lại Trường Tư Mộ và cô.

Tất cả như chìm vào trong im lặng.

Qua tấm rèm cửa treo rũ kín đáo che đi cửa sổ sát đất, cô đứng sững ở gần cửa một hồi lâu. Đến khi cô nhìn thấy vẫy tay gọi cô.

Cô đánh bạo đi tới, đứng trước mặt hấn.

Bên ngoài gió lạnh đêm muộn thổi rì rào, không gian như lạnh lẽo và u tối hơn, đôi bàn tay lạnh lẽo, năm ngón tay nhỏ mềm mại đan vào nhau, mãi miết xiết lấy nhau, tâm trạng cô rối bời cùng lo lắng.

Hấn đột ngột như người kéo cô ngồi xuống đùi mình, còn đối diện với hấn.

Khoảnh khắc gần nhau rõ ràng đến thế khiến cô vừa xấu hổ vừa e nhãi có lẽ, cô chưa từng gần hấn trong tư thế ám muội như thế.

Đã hai năm rồi, thời gian tuy không dài nhưng cô đã từng nghĩ mình đã cho qua hết mọi thứ trong quá khứ, không ngờ, cô vẫn nhớ như in tất cả, không hề quên một việc nào.

Hấn đặt tay trên eo cô, mà từ lúc nào, đôi môi đã kề sát cổ cô, thổi ra luồng hơi nóng khiến cô giật mình hơi lùi ra sau nhưng cánh tay hấn đã kịp ghì chặt lại, khiến cô không tránh được thứ tiếp xúc không gần không xa này.

Trong đêm tối, hấn lại gặng hỏi cô một lần nữa:

“Con của tôi. Em đem giấu nó ở đâu rồi?”

Cô không dám nhìn vào mắt hấn vội cuối đầu, những ngón tay lại đan xen vào nhau, dày vò nhau.

Hấn vẫn như thế, sự im lặng của hấn như một loại áp lực gây cho cô cảm giác ngột ngạt đến kì lạ.

Cô vẫn còn nhớ như in, chuyện của bốn năm trước.

Nhưng đối mặt với hắn, cô thực sự không muốn nhắc đến nữa.

Đứa trẻ đó, đã từng là linh hồn, là thể xác, là mục đích siêng. Là năng lực của cô, nhưng nó đã không đọc được, từ lúc cô sinh nó ra, coi chưa từng nghĩ một ngày mình sẽ nhắc về đứa trẻ, về những ngày cô sống như đã chết, nếu không phải có...

“Nếu có thể, hãy cho tôi biết...vì sao em không thể cho tôi nhìn thấy con của chúng ta?”

Hắn trầm mặc nhìn cô nói ta một câu nhẹ nhàng.

Cô nhớ về những ngày ác mộng cơ thể bất giác run lên, cô đẩy đôi bàn tay hắn đang cố định trên eo mình, lùi ra sau mấy bước.

Quay lưng về phía hắn, cô nhìn qua lỗ hổng trên cửa sổ sát đất, gió lạnh rì rào thổi, làm cho thân anh tức nghiêng ngả.

Đột nhiên trên chiếc giường này đen, một bóng dáng nhỏ nhắn ngồi dậy, tiến dần về phía cô.

Lúc này cô mới để ý thấy, đó là một đứa trẻ, trạc chừng ba bốn tuổi, một cô bé đang mặc chiếc đầm ngủ dài chấm đầu gối, trên tay ôm một con rùa nhồi bông, đứng nhìn cô.

Trường Tư Mộ nhìn cô bé, giọng nói dịu dàng nuông chiều gọi:

“Duệ Kha, con lại đây!”

Cô bé liền đi về phía hắn, ngồi xuống trong lòng hắn, nũng nịu:

“Hôm nay vú nuôi không ở đây, con không ngủ được.”

“Vậy sao? Hôm nay, ta đưa một cô rất xinh đẹp tới, con có muốn làm quen với cô ấy không?”

Lúc này, Mạch Kha Kha đã quay sang nhìn đứa cô bé khả ái đang ngồi đó, nhìn cô bằng đôi mắt ngây ngốc.

Cô bé lanh lợi đứng lên đi về phía cô, hỏi Trường Tư Mộ:

“Cô ấy là mẹ mới của con sao?”

Mạch Kha Kha ngay lập tức phản bác:

“Không phải...!”

Đứa bé lại hỏi cô:

“Vậy cô thay thế chỗ của vú hay sao?”

“Cũng không phải...”

“Cứ xem như thế!” Hắn cắt lời cô.

Duệ Kha cười rất tươi, nói:

“Hay quá, con lại có bạn mới rồi!”

Trường Tư Mộ dựa người vào ghế, nói khẽ:

“Được rồi, Duệ Kha. Con về phòng mình đi. Một lát nữa cô Kha Kha sẽ đến!”

Duệ Kha ngoan ngoãn gật đầu, ra khỏi phòng.

Cô nhìn theo cô bé đó, trong lòng chợt nhói, nếu bảo bối của cô còn sống, có lẽ tuổi của nó cũng giống như cô bé này.

“Duệ Kha là con gái anh và Chung Ngự Thủy?” Cô thương tâm hỏi.

Trường Tư Mộ đặt đôi bàn tay lên hai trụ ghế, dựa người thoải mái, đáp:

“Không sai!”

Cô chợt cười, tức cười, tức cười vì hấn hành động quá mức kì lạ, chẳng hay là gần đang muốn cô về đây chỉ để đem hấn bây giờ thành đạt đến mức nào, vợ đẹp con ngoan không thua kém ai?

Hấn vẫn im lặng, như đang chờ đợi điều gì đó.

Cô chợt im lặng một lúc lâu rồi nói:

“Đứa bé mất rồi!”

Hấn nhìn cô bằng đôi mắt hổ phách như dã thú, ánh mắt tưởng chừng chỉ là cái liếc nhìn nhưng mang theo âm lãnh đáng sợ:

“Em nói gì cơ?”

Hấn đứng bật dậy, đi về phía cô.

Ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào người hấn như một tia băng lãnh bao lấy cô, cô nẫu chặt tay vào vật áo đến nhàu nát, cắn môi dưới đến bật máu, kiên cường đáp:

“Đứa bé đã mất rồi, mất thật rồi!”

Cô vừa nói, giọng nói như run rẩy, nước mắt trong tâm thức cũng vừa chảy xuống. Đã bốn năm rồi, cô đã lâu lắm chưa dám nhớ về kí ức đau khổ đó. Khi cô vẫn còn ở Trung Quốc, người đó vẫn chưa xuất hiện giúp cô. Cô trốn khỏi Thanh Cẩm thành và ẩn trốn ở vô số nơi khác nhau, khi ấy bụng cô đã lớn, dù khó khăn đến đâu cô vẫn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ quay về toà thành.

Cô nhập viện vì bị trượt ngã trong một căn nhà trọ nhỏ nhắn, lúc ấy số tiền trong tài khoản ngân hàng của cô đã không còn bao nhiêu nữa.

Cảm giác ấy, nằm giữa căn trọ nhỏ, cô nhìn trần nhà, nước mắt tuôn rơi, đôi bàn tay gầy ôm lấy bụng đang đau đớn, cô không có người để gọi giúp, tuyệt vọng, cô chỉ thấy mình rơi vào bế tắc, cô cảm thấy rất hận Trường Tư Mộ, vì sao hấn lại đưa cô đến đó, tại sao lại lấy đi phần kí ức của cô, biến cô trở thành một Thương Thanh Cẩm thứ hai, đứng nhìn con mình rời khỏi thế gian trong từng chút từng chút quãng thời gian trôi qua mà xung quanh chỉ còn lại tuyệt vọng cùng lạc lõng.

27. Chương 27: Quá Khứ Rạn Nứt

“Trong thế giới của tôi, em cũng giống như một khẩu súng, dù giết bao nhiêu người, trong tay tôi, em vẫn có giá trị không đổi.”

Bốn năm trước.

Thành phố Y.

“Thai phụ bị xuất huyết nặng, được đưa đến đây quá muộn!”

Cô y tá nói với Hoắc Lam Tư, vẻ mặt lo lắng rõ thấy:

“Hơn nữa cô ấy có dấu hiệu sinh non tháng. Chúng tôi không chắc giữ được tính mạng của đứa bé.”

Hoắc Lam Tư trầm ngâm hồi lâu:

“Chỉ cần cứu mẹ đứa bé, không cần đứa bé!”

Cô y tá chỉ một phút ngỡ ngàng rồi sau đó chạy nhanh vào phòng cấp cứu.

Hoắc Lam Tư đứng lúc này lại bị réo buộc phải trở về, hấn vẫn cứ đinh ninh sẽ quay lại sớm nhất. Nhưng cũng phải tới hơn một ngày sau hấn mới có thể trở lại bệnh viện.

Mạch Kha Kha nhìn thấy ánh đèn phòng mổ, ngoài ra không còn thấy gì khác, cô vẫn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ bị ngã, sẽ để đứa trẻ ra đời sớm đến như vậy.

Lúc này đây, điều cô sợ nhất chính là đứa bé sẽ không sống được nữa.

.....

Mở mắt nhìn trần nhà, Mạch Kha Kha nhìn thấy một màu trắng tinh, đột ngột ngồi bật dậy, cô chợt đau đớn mãnh liệt ở bụng dưới, nhưng còn hơn thế nữa, con của cô, đang ở đâu?

Đi ra khỏi phòng, cô từng bước hoảng loạn tìm đứa bé, nhìn thấy cô, cô y tá vốn vã đỡ Mạch Kha Kha, hỏi han:

“Cô có sao không?”

“Con của tôi...?”

Cô y tá đột nhiên cứng đờ, nhìn cô mà không thể nói gì khác.

Mạch Kha Kha như người điên nắm siết lấy vai cô y tá, hỏi:

“Có phải...có phải...con của tôi đã chết rồi không?”

Nhưng cô y tá chưa kịp trả lời thì cô đã chạy đi, chạy về hướng một người phụ nữ đang đẩy xa đẩy em bé.

Cô như không làm chủ được bản thân mình, hấp tấp hỏi cô gái kia:

“Đây là con của tôi... Đúng không? Là con của tôi!”

Nhưng đáp lại cô chỉ là cú đẩy của người phụ nữ cay nghiệt làm Mạch Kha Kha ngã nhào, tuôn những lời cay độc như sát muối vào vết thương của cô vậy:

“Người điên này, sao lại chạm vào con người khác một cách tự tiện như vậy? Bệnh viện vốn không có có người trông coi gì hay sao? Sao lại để bệnh nhân tâm thần chạy vào khoa sản, không biết như vậy là nguy hiểm lắm hay sao?”

Người phụ nữ bản tính vốn chẳng thể nào nhân nhượng hay để người khác chạm vào con mình, đó là bản năng.

Cô thấy mắt mình cay xè như bị chìm vào trong một đám khói, không những cay mắt mà còn khiến cô cảm thấy ngạt thở vô cùng.

Cô y tá nhìn thấy dáng vẻ cô như vậy thì thật đau lòng, đi về phía cô, đỡ cô lên. Nhưng Mạch Kha Kha dường như đã hết sức lực mất rồi, cô ngã quỵ xuống nền nhà, máu đã nhuộm đỏ cả phần áo trước bụng dưới.

...

Cô đã lâu không nhớ về những mũi khâu năm đó, đó không hẳn là mũi khâu trên da, mà đó còn là những mũi khâu trong tim cô, đến bây giờ khi mọi thứ đã quá lâu để đau khổ thì chính câu hỏi của hân khiến cô đau lòng buộc mình phải nhớ lại những kí ức đau thương ấy.

Hân nhìn cô đứng sững người, rồi bất giác đứng lên, nắm lấy cổ tay cô, tìm kiếm chiếc nhẫn đá hổ phách năm đó.

Khi cô rời đi, cô đã mang theo nó.

Hân nhận được sự biến mất của cô, trong lòng vừa tức giận vừa lo lắng. Hân cho người tìm kiếm cô suốt hàng năm liền. Nhưng ngay cả một chút tung tích của cô cũng không có. Cứ như thể cô bốc hơi rồi vậy.

Đến bây giờ, hân vẫn chưa thể tin được, người trước mặt hân là Mạch Kha Kha bằng xương bằng thịt chứ không phải dáng dấp trong tấm ảnh, trong từng chức mộng của hân.

Hân thuận thế kéo cô ôm vào lòng.

Bốn năm qua, hân thực sự rất nhớ, rất nhớ cô.

Cảm giác áp trong lồng ngực hân khiến cô như vỡ oà, nước mắt bỗng chốc thấm ướt áo sơ mi trên người hân.

Nhưng cho dù cái ôm có ấm áp đến thế nào đi chăng nữa, cô cũng đã từng rất hận hắn.

Mỗi lần hắn chiếm lấy cô, cảm giác đau đớn vẫn còn đọng lại, hắn lạnh lùng bắt ép cô, ngay cả khi cô chống trả.

Bất giác đẩy hắn ra, cô nhìn gần bằng đôi mắt đắm lệ nhòa nhưng đầy phần uất:

“Có phải anh lại muốn bắt tôi trở thành Thương Thanh Cầm một lần nữa?”

“Tôi...”

“Chẳng phải anh luôn yêu thương Thương Thanh Cầm, vẫn luôn muốn chiếm giữ lấy tất cả mọi thứ, tước đoạt tự do của tôi. Tôi sẽ không tiếp tục để chuyện đó xảy ra! Anh dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, vẫn là kẻ cầm thú như vậy!”

Hắn đứng yên, từ lúc nào nhịp thở đã trở nên gấp gáp, bàn tay run rẩy nắm lại thành nắm đấm, tia máu dưới bàn tay nổi lên cuộn cuộn:

“Không sai, tôi là muốn tra tấn em, ép em trở thành Thanh Cầm. Thậm chí nếu như em chạy trốn, tôi sẵn sàng xích em lại, để em trả giá cho sai lầm của mình, dám rời bỏ tôi!”

Hắn siết lấy cánh tay cô, hắn lên da vệt đỏ rất đậm. Cho dù rất đau nhưng cô không hề biểu cảm ra ngoài.

Hắn trừng mắt nhìn cô, sự giận dữ như đã rất lâu không thể bộc phát, hơi thở hắn dường như gấp gáp rất nhiều:

“Bốn năm, làm sao em có thể trốn khỏi sự tìm kiếm của tôi, lại còn có thể đến Pháp. Có phải, em đã nhờ Hoắc Lam Tư?”

Cô chỉ tập trung gỡ tay tránh khỏi lực tay hắn, đến khi nghe câu hỏi của hắn mới sững người, trong lòng rung động, một cổ run rẩy từ chân dội ngược lên. Hắn đang nói...A.

Hắn đẩy cô ngã xuống chiếc giường màu đen.

Bên ngoài cửa sổ gió lay động, cành cây khảng khiu đập vào cửa, vang lên tiếng cộp cộp.

Hai tay cô bị cố trụ trên đỉnh đầu, hắn nắm chặt nắm tay, vội vã giật phăng chiếc váy cô đang mặc.

Cái lạnh đột ngột xâm nhập khiến cô co rúm người, nhưng giọng vẫn bình tĩnh:

“Cuối cùng, anh chỉ yêu mỗi Thương Thanh Cầm mà thôi. Còn tôi chỉ là thể thân?”

Hắn dường như có chút khựng lại, hắn chỉ yêu mỗi Thương Thanh Cầm, chưa từng yêu Mạch Kha Kha, có lẽ thế, nhưng lúc này đây, hắn thực sự muốn cô, muốn Mạch Kha Kha.

“A”.

Hắn cúi người, đột ngột đi vào trong cô.

“Em vẫn tự hiểu được mình là thể thân của Thương Thanh Cầm sao?”

Cô mím môi, từng lần hắn động thân, cô lại nghiêng đầu vùi mình vào trong gối. Hành động ấy càng khiến hắn khó chịu hơn, hắn càng mạnh mẽ xâm chiếm cô.

Trước đến giờ, chỉ trong cơn say, hắn mới dịu dàng với cô, nhưng cô chỉ nghe hắn gọi đi gọi lại một cái tên “Thương Thanh Cầm”.

Mà không chỉ lòng cô đau, lòng hắn cũng như vỡ tan khi không nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay cô.

Đối với hắn, không đơn thuần chỉ là dây dưa thể xác, mà hắn dường như thực sự không thể chịu được việc không có cô, từng buổi tối, khi cô yên giấc, hắn nhìn thấy cô ngủ rồi mới đi ngủ, từng buổi sáng, khi cô thức dậy và chơi một bài piano hắn mới thức dậy. Cô rất giỏi, giỏi vì khiến hắn như kẻ điên, điên cuồng kiếm tìm cô rong rã hàng năm trời, gặp lại cô, gần thực sự không thể không thể để cô dễ dàng đi một lần nữa.

Ánh sáng lập loè rơi vào căn phòng, màn hoan ái kịch liệt nóng bỏng. Nhưng hắn không để ý thấy được, chiếc nhẫn trên cổ cô, đến khi cúi xuống hôn lên cổ cô, hắn mới nhìn thấy nó.

Chiếc nhẫn được xâu vào sợi dây chuyền đơn giản, đeo trên chiếc cổ trắng mảnh khảnh của cô. Trong lòng hẳn như có một chút thoả mãn, một chút hài lòng mà cứng chiều cô, dịu dàng cuối xuống hôn cô, ghé vào tai cô:

“Kha Kha, ngoan, đừng khóc, vì người đàn ông duy nhất của cuộc đời em chỉ có thể là tôi.”

Nửa đêm.

Cô gái nằm yên trên giường, nước máy vẫn cong đọng lại trên khoé mi. Trường Tư Mộ ngồi phủ phục trên chiếc ghế bành đối diện với cô.

Khung cảnh yên ắng cũng ánh sáng mờ ảo rơi vào nửa trên cơ thể cường tráng của hắn, từng đường nét như được điêu khắc tỉ mỉ, sắc vóc như một vị thần Hi Lạp. Nhưng so với dáng vóc, từng cử chỉ của hắn cũng đều toát lên vẻ lãnh ngạo cùng quyền lực, con người ấy, lẫn lộn trong thương trường, trong thế giới ngầm hơn mười mấy năm, đã luyện cho mình thứ tinh thần cứng như gang thép, một cách chiếm hữu không ai có thể đối nghịch, giống như không có cảm xúc cùng dự dịu dàng.

Hắn ưu tư hút một điếu thuốc, làn khói trắng lượn lơ bao phút lấy tầm nhìn của hắn, dưới ánh đèn mờ nhạt bóng đen cùng lập loè một màn khói càng khiến không gian như tà mị vô cùng. Hắn chỉ vừa hút thuốc cách đây đúng bốn năm thôi, mỗi lần hút thuốc, hắn như nhìn thấy hình bóng cô, nhưng không hiểu vì sao, bây giờ cô đang ở cạnh hắn nhưng hắn vẫn cô đơn như vậy.

Mạch Kha Kha.

Mạch Kha Kha, hắn đã bị gì thế này.

Sợi dây chuyền mỏng như bám víu vào ngón tay hắn, mong manh như giấy.

Nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh của cô, vì sao hắn lại đau lòng như thế?

28. Chương 28: Duệ Kha

“Cô bé tên là Trường Mạch Duệ Kha.”

Tầm nhìn từ phòng của Duệ Kha rất tốt, cô bé thường nhìn ra vườn hoa anh túc, nói với Kha Kha:

“Cháu muốn đi biển quá!”

Không hiểu sao, từ lần đầu tiên gặp cô bé này cô lại thấy rất thân thuộc, rất thương yêu cô bé.

Cô buộc phải sống ở đây đã hơn hai tuần. Mà trong hai tuần đó, Trường Tư Mộ không trở về lần nào, còn cô bé Duệ Kha ngoài có người tới dạy đàn và tiếng Trung cơ bản thì cô bé cũng chẳng được đi đâu.

Cô bé còn nhỏ, luôn nói với cô về mong muốn được đi nơi này nơi khác, cô cũng nghĩ rằng, nên để vô bé được vui chơi một chút.

Vú nuôi của cô bé cũng chính là quản gia của toà thành này, bà ấy cũng trạc tuổi Ngô quản gia lúc trước, điều này làm cô nhớ đến Ngô quản gia.

Năm ấy, lúc Ngô quản gia về quê, cô đã trốn đi.

Ban đầu cô không biết mình nên đi đâu, có lúc lại muốn quay về nhà cũ, nhưng lại nghĩ, nếu quay về đó, hẳn thế nào cũng tìm ra cô. Thế là cô đi đến một thành phố khác, ít tập nập hơn, cô thuê một căn phòng trị nhỏ, luôn đầu nguyện cho tiểu bảo bối ra đời mạnh khoẻ.

Rồi một hôm khi cô đi chợ về, cô đã nhìn thấy Hoắc Lam Tư ở đó.

Hắn muốn chăm sóc cô, nhưng cô cho rằng mình có thể tự chăm sóc bản thân được.

Nhưng không đơn giản như thế. Cô phải thay đổi chỗ ở nhiều lần để Trường Tư Mộ không tìm ra cô.

Rồi đến ngày định mệnh đó.

Cô thất thần mấy tháng liền sau sinh, hơn nữa còn trầm cảm rất nặng.

Cô quyết định đi Pháp sau đó cả nửa năm. Hiện tại, cô vẫn chưa thể định cư ở đây.

“Cô Kha Kha!”

Cô cúi đầu nhìn cô bé trước mặt, hỏi:

“Có chuyện gì thế?”

Duệ Kha nghiêng đầu:

“Cô làm bánh táo cho cháu được không? Bỗng dưng cháu muốn ăn quá!”

Cô cười gật đầu:

“Tất nhiên là được rồi!”

Rồi cô đi nhanh xuống bếp. Lúc này đã qua giờ ăn trưa, người giúp việc cũng đã đi đâu đó hết, trong bếp không còn đông đúc nữa.

Cô nhanh chóng chuẩn bị nguyên liệu.

Duệ Kha ngồi trên ghế nhìn cô chăm chú, cười khúc khích rồi nói:

“Cô Kha Kha nấu ăn thật là ngon, sau này Duệ Kha cũng sẽ nấu ngon như cô vậy.”

Kha Kha cười hiền cắt nhỏ miếng táo, rồi ngược lên nhìn cô bé:

“Đây là món bánh mẹ hay làm cho cô ăn lúc bé!”

Cô bé hồn nhiên hỏi lại:

“Vậy bà ấy có sống với cô Kha Kha không?”

Kha Kha đột nhiên dừng tay. Ba mẹ cô cùng em trai đều đã mất ở Canada rồi, cô thực sự cô đơn quá, cô chợt thấy sống mũi cay cay, má nóng bừng, nhưng hít sâu một hơi:

“Bà ấy vẫn dõi theo cô như những ngôi sao sáng trên trời vậy!”

Cô bé gật gật đầu.

Bên ngoài, cánh cổng mở ra, chủ nhân của toà thành sau hai tuần không về bây giờ đã đứng ở bên ngoài nói chuyện với Thanh Trạch và Dương Uy Vũ.

Duệ Kha nhìn thấy ba đang đứng bên ngoài thì vui mừng chạy ra đón ba.

Hắn nhìn thấy có con gái đáng yêu luôn bỏ đi khuôn mặt lạnh nhạt kia cười với cô bé một cái:

“Hai tuần qua Duệ Kha của ta có vui vẻ không?”

Hắn bế cô bé đi vào nhà, cử chỉ hết sức cưng chiều. Vào trong nhà cô bé kéo tay hắn chỉ xuống phòng bếp.

Hắn cũng chiều theo cô bé mà đi cùng. Cô bé phấn khích giới thiệu với hắn:

“Cô Kha Kha đang nướng bánh táo cho con ăn đấy, ba nhất định phải nếm thử cùng con.”

Hắn chỉ đứng yên nhưng Mạch Kha Kha mặt tèm nhem bột mì đang cho caramen táo vào vỏ bánh làm từ bột mì.

Ngồi xuống ghế, hắn chỉ im lặng không nói câu nào mà nhìn Duệ Kha đang vui vẻ cùng thích thú nhìn cách làm của Kha Kha.

Cô bé bỗng nhìn hắn, nói:

“Ba, con muốn đi biển. Hôm trước, khi xem tivi con nhìn thấy biển đẹp lắm ấy, màu xanh thật đẹp. Con muốn đi biển lắm lắm luôn.”

Hắn cười ôn nhu:

“Bây giờ chưa thích hợp, ta không muốn con bị tổn thương!”

Kha Kha đột nhiên ngược đầu nhìn bọn họ, cô bé Duệ Kha này cũng thật thông minh cô bé nhìn sang hướng cô, nói:

“Cháu sẽ cùng đi với cô Kha Kha, được không ạ? Đi cùng cô ấy sẽ không sao!”

Bất chợt Trường Tư Mộ nhíu mày hỏi:

“Làm sao con dám chắc người phụ nữ này sẽ luôn bảo vệ con? Nếu như cô ra có ý định không tốt với con thì sao? Con chỉ vừa gặp Mạch Kha Kha một thời gian ngắn!”

Nhưng câu hỏi của hắn quá mức lớn lao khiến cho cô bé dường như rụt cả người lại, cũng không biết trả lời thế nào. Còn Mạch Kha Kha đứng đó, trong lòng không biết đã có bao nhiêu suy nghĩ vụt qua.

“Con đi lên lầu đi!” Hắn nói.

Trong lòng Mạch Kha Kha cũng hiểu rõ, từng câu nói của hắn đối với tiểu Duệ Kha cũng giống như một mệnh lệnh vậy. Mà cô càng rõ, thực ra, cô bé không biết mẹ mình là ai. Điều này cũng khiến cô trăn trở, mẹ đứa bé rốt cuộc là ai, làm sao có thể sinh con cho hắn.

Chỉ trong bốn năm, hắn đã có một đứa con gái.

Còn cô, năm đó lại đánh mất con mình.

“Mạch Kha Kha!”

Cô giật mình khi Trường Tư Mộ bất chợt gọi tên cô.

“Có phải đứa bé đó, lúc này đã bốn tuổi?”

Cô gật đầu.

“Em có nhớ ngày tháng sinh của đứa bé không?”

Cô khẽ đáp:

“Là ngày 5 tháng 5.”

Hắn gật đầu.

Nhìn những ngón tay đan vào nhau của hắn, không gian yên tĩnh khiến cô có chút ngọt ngào.

Bất chợt hắn lại hỏi:

“Là bé gái hay bé trai?”

“Là bé trai!”

Hắn dường như đang suy ngẫm điều gì đó rồi không hỏi gì nữa.

Khi lò nướng bật tiếng “tìng”, cô lấy bánh ra khỏi lò.

Người quản gia từ đâu nói vọng tới:

“Cô Mạch!”

Cũng lúc ấy Mạch Kha Kha lấy bánh ra khỏi lò, không ngờ vì cười gọi kia của quản gia mà Kha Kha giật mình, nhưng nay nản là đã kịp đặt chiếc bánh vào khay? Nhưng tay cô thì bị bỏng một mảng lớn.

Tiếng hét vì đau của cô vô tình thu hút sự chú ý của hắn, nhìn thấy cô bị bỏng hắn liền khẩn trương nói với quản gia:

“Đem thuốc trị bỏng đến đi!”

Quản gia nhanh chóng đi ngay.

Hắn nắm lấy bàn tay bị biếng của cô mạnh bạo chìm vào vò nước đang mở, cô bị đau đến nhú này cả lại. Hắn lại nghiêm khắc mà mắng:

“Làm không tốt thì đừng làm, gây tổn thương cho bản thân không có tác dụng gì cả!”

Cô âm ức đến muốn khóc, nhưng nghiêng rằng nghiêng lợi không để mình kêu đau nữa.

Nhìn thấy khuôn mặt quật cường của cô, trong lòng hắn như có một vết dao trí mạng chém thật mạnh. Cô quật cường đến vậy, thời gian qua, có bao nhiêu chuyện khiến cô cũng phải nghiêng rằng chịu đựng như vậy?

Hắn thực sự muốn biết tất cả.

Bôi thuốc xong, Mạch Kha Kha đem một phần bánh lên cho Duệ Kha. Cô bé đang học đàn. Nhìn ngón tay bé xiu lút trên phím đàn, cô lại nhớ về trước đây của mình, cô rất thích đàn bài River Flowers in you. Là một tác phẩm của nghệ sĩ nổi tiếng người Hàn Yiruma, cô thực sự thấy được dòng sông hoa trong chính tác phẩm ấy.

Mang bánh vào cho cô bé, cô cố gắng đi thật nhẹ để không làm gián đoạn giờ học rồi đi khỏi phòng.

29. Chương 29: Chuyện Đã Qua

4 năm về trước...

Chung Ngự Thuỷ nhìn Ngô quản gia, đây mắt như lộ ra tia cay nghiệt:

“Bà không phải đuổi, tôi cũng tự đi được.”

Chung Ngự Thuỷ bước lên lầu. Lúc này Trường Tư Mộ đang ở bệnh viện, cả căn nhà này, cô cũng chẳng cần ai nữa.

Thông tin mật của Trường Tư Mộ cô cũng giao cho Hoắc Lam Tư, cô cũng không còn nhiệm vụ gì nữa. Bao năm qua, người cứu giúp cô, Trường Tư Mộ lại bị chính cô phản bội, cho dù việc ấy là sai đạo lý, Chung Ngự Thuỷ vẫn chấp nhận.

Kéo hành lí ra khỏi Thanh Cầm thành, cô bất chợt ngoảnh đầu nhìn lại, trong lòng có chút chột dạ. Không biết vì sao cô lại thấy Hoắc Lam Tư thật giống Trường Tư Mộ làm sao.

Cô trở về Hoắc gia, trong lòng cô gái trẻ nhìn thấy nơi mà cho dù lúc nào đi chăng nữa cô cũng muốn trở về, đang vui mừng tưởng như sắp hoàn thành được ý muốn.

Nhưng Chung Ngự Thuỷ cũng thật đáng thương, kẻ vẫn yêu say đắm một người đàn ông mà hắn lại xem coi như một quân cờ. Ngay cả một lần được gặp hắn cũng không thể.

Người đó, dưới chiếc mặt nạ thần bí, một đôi mắt dừng dừng như soi vào cô, người lòng đau như cắt, người lạnh lùng vô tâm. Hoắc Lam Tư, cô không thể hiểu được, trái tim hắn làm bằng thứ gì.

“Đuổi cô ta đi đi. Cậu hiểu ý tôi chứ?”

Cô đau đớn ngoảnh mặt, hai hàng lệ rơi xuống, tất cả như sụp đổ, cô lại đại dột đến thế, dâng cả trái tim mình cho người đàn ông ấy.

Nhưng bóng hình kia vừa đi, người đàn ông mái tóc màu đỏ như đang chần chờ, có nên đuổi theo cô hay không?

Chần chờ hồi lâu, nhìn trên lầu cao, Hoắc Lam Tư nhìn hắn, mặt nạ bạc lạnh ngắt, nhưng che dấu tia hung ác khiếp người.

Hắn dừng lại, hắn biết, nếu như hắn đi theo Chung Ngự Thuỷ, cô ta sẽ không thể sống.

Thuộc hạ của Hoắc Lam Tư, nguyên tắc chính là không được yêu người phụ nữ đã từng của Hoắc Lam Tư.

Phạm phải lỗi ấy, ngay lập tức giết chết người phụ nữ.

...

Mưa như xối nước, làm ướt hết cả người Chung Ngự Thuỷ, cô lững thững đi giữa con đường vắng.

Gió thổi lạnh lẽo, một đám người bám sát cô, lúc đầu không để ý nhưng sau cô mới sợ hãi bước nhanh hơn. Nhưng mọi việc đều đã muộn.

Cô bị bọn họ cưỡng hiếp, còn bị đem bán vào bar để làm gái điếm, cuộc đời Chung Ngự Thuỷ chính thức rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

...

Một tuần sau khi Trường Tư Mộ đi nước ngoài. Ngô quản gia về quê.

Cũng là lúc Mạch Kha Kha quyết định bỏ trốn.

Cô đi ngay trong đêm, đón xe đi ngay đến một tỉnh nhỏ ở phía bắc. Kể từ đó, cô hạn chế xuất hiện bên ngoài, thay đổi nhà trọ liên tục. Cô biết. trường Tư Mộ sẽ không dám đăng tin tìm cô, vì cô là Mạch Kha, chứ không phải Thương Thanh Cẩm.

Hắn chỉ có thể âm thầm lùng sục khắp nơi tìm cô.

Toà thành Chân Ái.

Ánh đèn hoa lệ, đèn chùm pha lê rực rỡ, trên bàn bày la liệt những chai rượu đắt tiền, Trường Tư Mộ ngồi đó, bên cạnh là những cô gái xinh đẹp diễm lệ, xoay vòng cổ gắt làm vui lòng hắn.

Ai ở đây cũng hiểu, được ông chủ để mắt tới không chút là bình hạnh mà chính là cả tương lai sống trong vinh hoa phú quý.

Mùi rượu hoà cùng mùi thuốc lá gay mũi, mỹ phẩm rẻ tiền trên người những cô gái khiến hắn nhú mào. Một cô giọng ngọt ngào cổ đẩy bộ ngực căng tràn của mình tới trước mặt hắn, ngọt ngào:

“Ông chủ, hôm nay vui về..!”

“Ông chủ. Vẫn chưa thể tìm thấy cô chủ!” Thanh Trạch đứng trước mặt hắn, nghiêm giọng ngắt lời cô gái kia.

Cô gái nguyền một hơi, khó chịu tránh qua một bên. Trường Tư Mộ đã rất tiêu tụy, đôi môi lạnh ngắt rời khỏi thành ly rượu, thở hắt ra ném ngay chiếc ly vào tường vỡ toang. Tiếng đổ vỡ khiến cho những cô gái kia giật mình, rượu vang đổ tung toé trên nền trắng.

“Tìm cho bằng được. Khi nào tìm thấy mới có thể dừng lại.”

Thanh Trạch rời đi, những cô gái kia vây quanh hắn, nhưng trong lòng hắn trống rỗng khôn cùng. Bất ngờ phần nộ đẩy một cô gái xuống bàn, cuối người găm cán xương quai xanh như trút giận, rõ ràng rất đau nhưng cô gái kia cố gắng phát ra những âm thanh bại hoại. Âm thanh đó lọt vào tai hắn, bắt chợt hắn dừng lại.

Mạch Kha Kha không bao giờ kêu những âm thanh bại hoại như vậy, cô chỉ cắn chặt môi, cô cũng không bao giờ dám đăng hưởng ứng hắn.

Đẩy cô gái sang một bên, hắn đi lên lầu, để lại đằng sau cô gái đang chu môi khó chịu.

Hắn nhớ cô, thực sự rất nhớ cô.

Hắn cho lo lắng cho cô, vì cô đang mang thai, hắn lo cho cô, vì để trốn tránh hắn cô sẽ phải sống rất khó khăn. Lần cuối cùng cô rút tiền từ tai khoản đã cách đây gần một tháng, thế mà hắn một chút manh mối về cô hắn cũng không biết.

Chung Ngự Thuỷ bước vào căn phòng xanh xanh đỏ đỏ, người đàn ông duy nhất trong phòng khiến cô ngỡ ngàng. Hắn - Tôn Đông mái tóc màu đỏ rực rỡ.

“Tại sao em lại làm việc này?”

Chung Ngự Thuỷ thấy sống mũi mình cay cay, từng đã nói chuyện nhiều lần với nhau khi còn ở Hoắc gia, nhưng trong giây phút này, cô là gái điếm, hắn là khách, mọi thứ trở nên vượt quá chịu đựng của cô. Cô xoay người, định chạy đi thì cũng đúng lúc hắn nắm lấy cổ tay cô, hỏi một câu:

“Em có từng nghĩ đến tôi, vì tôi mà sống thật tốt?”

“Buông ra!”

Tôn Đông kéo chặt cánh tay cô, dường như dùng hết cả sự bình tĩnh để nói với cô:

“Đi cùng tôi, tôi đưa em đi khỏi đây!”

Cô cười khẩy:

“Vậy tại sao ngay từ đầu không giữ tôi lại Hoắc gia? Tôi yêu Hoắc Lam Tư, là sai lầm của tôi. Cuộc đời này, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho tất cả những người cướp đi tình yêu của tôi cho Hoắc Lam Tư, tôi hận anh đã để tôi rời đi, để ngày hôm nay tôi đến bước này. Bây giờ anh tới nói muốn đưa tôi đi, có phải tôi nên rối rít cảm ơn anh?”

“Tôi không có ý đó!”

Chung Ngự Thuỷ từ lúc nào đã rưng rức:

“Xem như tôi nợ anh, khoảng thời gian qua, tôi trả hết cho anh!”

Tôn Đông trong lòng như rỉ máu, người phụ nữ mà hắn yêu ra đến nóng nổi này, hắn đúng là một kẻ tệ hại. Chỉ có duy nhất một cách để cứu vãn, hắn sẽ đưa cô ra khỏi đây.

30. Chương 30: Chuyện Đã Qua (tt)

Sáng sớm, Mạch Kha Kha mở cửa sổ hít lấy không khí sáng, bụng cô nhô cao rõ rệt.

Chỉ còn hai tháng nữa cô sẽ sinh bảo bối này ra. Dù đã có thể biết giới tính thai nhi nhưng cô không muốn biết, tự để mình sinh ra rồi mới có thể biết được đứa bé là con trai hay con gái.

Ngày hôm đó, cô gặp được Hoắc Lam Tư.

Đối diện với người đã lâu chìm vào quá khứ, cô thấy có chút bất tiện nên tránh đi.

Không hẳn là không muốn gặp hắn, cô bây giờ muốn quên hết những chuyện đã xảy ra, về cha mẹ cô, em trai cô hay về người đàn ông đó, cô đều muốn quên sạch.

Nhưng cô bị ngã lần đó dường như làm cô tuyệt vọng đến cùng cực, khi còn ý thức chỉ có thể cầu xin bác sĩ cứu con của mình cho bằng được.

Nhưng cô y tá đó đã nói với cô, đứa con mà cô khổ cực mang nặng suốt hàng tháng qua đã thực sự không còn trên thế gian này nữa, cô thật sự như không thiết sống nữa. Cùng là lúc đó, Hoắc Lam Tư xuất hiện. Đưa cô sang Pháp làm lại cuộc đời.

Không ngờ, đến đây cô lại gặp Trường Tư Mộ.

Mọi thứ không ngừng lặp đi lặp lại, khiến cô như bị chai sạn đi, đối diện với những sự thật, cô mảy may chẳng buồn, chẳng chấp.

Đã từng mơ về những ngày tháng hạnh phúc, có một người đàn ông thực sự yêu thương, có một đứa bé hoạt bát đáng yêu, nhưng hiện thực lại như lời cô về một cách tàn nhẫn nhất.

Hôm ấy, cô vẫn nhớ, hắn đưa cô và Duệ Kha đi biển.

Lần đầu tiên cô bé đến nơi đẹp như thế, thích thú nhảy xung quanh bờ cát.

Đôi mắt màu hổ phách vẫn không ngừng dõi theo. Người phụ nữ đó, đối với hắn đã là tất cả từ lúc nào, nhưng vội cúi đầu nhìn đôi bàn tay mình, ngón trỏ bị chai sạn đi, hắn đã để đôi bàn tay này vậy máu không biết bao người.

Mạch Kha Kha là người duy nhất khiến hắn như điên cuồng trong cuộc yêu không lối thoát ấy, còn Duệ Kha là tia hi vọng lớn nhất cuộc đời hắn.

Sóng biển vỗ vào bờ cát, thổi mái tóc Mạch Kha Kha lơ lửng bay trước mặt, cô nhìn thấy những tháng ngày hạnh phúc như dòng nước chảy qua trước mắt mình. Đã có lúc, cô chỉ ước mình đừng nhớ lại. Vậy mà, những gì hắn tổn thương cô, rõ mồn một như vậy.

Hắn không ở đó mà trở về trước, chỉ để lại rất nhiều vết sẹo.

Chuyến bay riêng đưa cô một lần nữa trở về Trung Quốc.

Duệ Kha háo hức không biết khung cảnh quê hương mình thế nào.

Chiều thu lá xào xạc.

Cô trở về nơi cũ, nhiều năm như vậy, mọi thứ đều không đổi thay. Cô gặp lại người quản gia cũ, mà cũng không ai dám nói gì về cô cả.

Về Trung Quốc được hơn một tuần, Trường Tư Mộ vẫn chưa bao giờ về nhà.

Cô tự mình lái xe đến thành phố trước đây cô đã sống. Bây giờ, cô đối mặt với mất mát to lớn năm xưa, trái tim như bị bóp nghẹt.

Cô xuống xe đi dạo một vài vòng. Nhiều người trước đây đã dọn đi, thay vào đó là những con người xa lạ. Những cô không thể nhầm lẫn, đó chính là cô y tá năm xưa. Cô y tá đó không biết có nhận ra cô hay không nhưng cô ta đi thật nhanh, mặc cho Mạch Kha Kha kêu rất nhiều lần:

” Y tá Lưu, y tá Lưu...”

Mạch Kha Kha níu tay y tá Lưu lại, khuôn mặt kia qua bốn năm cũng chẳng thay đổi nhiều, cô hỏi:

“Cô không nhớ tôi sao? Tôi là Mạch Kha Kha!”

Y tá Lưu ngược lên nhìn cô, vẫn ánh mắt ấy nhìn cô:

“Cô Mạch!”

“Đi, tôi mời cô đến một quán cà phê! Chúng ta nói chuyện!”

Y tá Lưu đi cùng Mạch Kha Kha đến một quán cà phê.

Nhìn mặt bàn một lúc lâu, y tá Lưu mới khẽ nói:

“Đã lâu không gặp, cô vẫn khỏe chứ?”

Kha Kha đáp:

“Tôi vẫn khỏe! Đã bốn năm rồi, tôi vẫn nhớ như in những chuyện năm đó. Thật cảm ơn cô, nếu không có cô luôn ở bên cạnh tôi không biết mình có được ngày hôm nay hay không?”

Y tá Lưu uống một ngụm trà, ngập ngừng đôi câu, trong lòng có một chuyện khiến cô áy náy suốt mấy năm qua. Nhưng trước Mạch Kha Kha, cô không có đủ can đảm để nói ra:

“Thật ra...Tôi...”

Mạch Kha Kha chú tâm nghe lời của y tá Lưu, rồi lại nói:

“Tôi biết cô khách sáo, nhưng đối với tôi, cô không khác gì người chị đã chăm sóc cho tôi những ngày tôi tệ hại và đau khổ nhất.”

“Có một chuyện tôi phải nói với cô...”

Nhìn thấy sự nghiêm túc của y tá Lưu đồng thời cũng khiến Mạch Mạch Kha suy nghĩ, không biết chuyện gì lại khó nói đến vậy.

“Đứa bé năm đó...nó không chết khi sinh ra...”

Mạch Kha Kha hoảng hốt như không tin vào tai mình. Rồi y tá lại nói tiếp:

“Đứa bé bị một người mua chuộc bệnh viện rồi đưa đi. Năm ấy, con trai tôi cần tiền để phẫu thuật, tôi...tôi xin lỗi cô.”

Mạch Kha Kha sốc không nói được nên lời, cuống quýt hỏi:

“Người đó là ai? Xin cô, hãy cho tôi biết! Vì sao? Cô có thể nỡ chia cắt tôi và con tôi. vậy mà suốt bốn năm qua, tôi vẫn luôn xem cô là người ân nhân chưa kịp báo đáp.”

Từ lúc nào nước mắt đã làm ướt khuôn mặt tội nghiệp của y tá Lưu, cô quỳ gối xuống trước mặt Mạch Kha Kha, cầu xin sự tha thứ. Cô chính là người có tội. Chính tay chia rẽ mẫu tử người khác. Cô chỉ vì muốn chữa bệnh cho con trai mình, cô chia rẽ bao năm một người mẹ cứ ngỡ con mình đã chết, để đứa bé rơi vào tay một kẻ xa lạ. Cô có tội, nên suốt những năm qua, không đêm nào vô có thể bình yên ngủ ngon mà không nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ. Lúc này đây, trước mặt quỳ xuống nhận lỗi với Mạch Kha cũng là sự giải thoát cho cô.

Kha Kha sốc đến sững người, khi nhận thức mọi việc đang xảy ra mới giật mình hỏi y tá Lưu:

“Ai? Là ai đưa đứa bé đi?”

Y tá Lưu nói trong màn nước mắt:

“Đứa bé bị một cô gái trẻ đưa đi. Nhưng khi ấy tôi thực sự không nhớ cô ta trông như thế nào. Bây giờ, chuyện đã qua lâu rồi. Tôi đã không còn nhớ gì nữa. Thực sự xin lỗi cô, Kha Kha.”

Cô đột nhiên đứng lên, lững thững đi tra ngoài. Bên ngoài lá thu rơi xào xạc, y tá Lưu nhìn theo bóng lưng cô thơ thẩn.

“Đứa bé - Nó vẫn còn sống, bốn năm qua, nó lưu lạc ở đâu. Cô không biết, cô cũng không dám biết. Phải làm cách nào để tìm được cô bé đây?”

Cô suy nghĩ, bước đi giữa đường, đến khi trời đất như tối sầm, lao đảo, cô thấy đầu xoay tròn, ngã đi giữa đường.

31. Chương 31: Con Tim Anh Dành Nơi Em

Cô bị đưa vào bệnh viện. Một người đi đường mở điện thoại của cô, chỉ có tên hắt được lưu đặc biệt trong đầu danh sách.

Họ gọi cho Trường Tư Mộ, hắt liền dẹp tất cả mọi việc đến bệnh viện ở trung tâm thành phố.

Cô bị sốc nặng, lại bị suy nhược cơ thể nên mới ngất.

Khi cô vừa mắt nhưng Trần nhà, Trường Tư Mộ đã ở bên cạnh mà ôm chầm lấy cô:

“Kha Kha, con lỗi, xin lỗi vì làm tổn thương em.”

Nhưng vốn dĩ đây không phải là lỗi của hắt.

Nhưng giây phút ấy, cô không muốn đẩy hắt ra.

Đó là cái ôm chân thành nhất của hắt, cũng là cảm xúc đơn sơ cùng chân thật nhất mà cô đã cảm nhận được từ hắt, giống như tim hắt lại đập lên rộn ràng, vòng tay ấm áp ấy, cùng giọng nói ôn hoà vô cùng.

“Đứa bé...nó vẫn đang sống!”

“Em nói gì?”

Hắn nhìn cô, hỏi.

Cô nhìn xuống lòng bàn tay mình, đáp:

“Cô y tá trong bệnh viện năm đó nói với em, đứa bé bị một cô gái mang đi.”

Hắn chợt im lặng, trong tiếng thở chậm chạp ấy cô cảm nhận được có sự khẩn trương đè nén.

“Ý em là, muốn tôi tìm lại đứa bé!”

Cô gật đầu, nhìn hắn lạ lùng:

“Dù sao đi nữa nó cũng là con trai anh, anh lại từ bỏ sao? Tôi - được làm thế thân của Thương Thanh Cẩm, thế là đủ rồi.”

Bất chợt hắn đưa đôi bàn tay lớn nắm lấy khuôn mặt cô, giọng nói dịu hẳn, một lúc như thì thầm:

“Thay đổi nhiều đến thế, vậy mà Mạch Kha Kha vẫn là Mạch Kha Kha. Vẫn khiến...”

...Thực khiến hắn đau lòng.

Giờ phút này đây chỉ nghĩ đến một người khác, mà cũng chưa hẳn đó không phải là lời nói dối.

“Em nghĩ tôi chưa từng hi vọng đứa bé còn sống sao?”

“Anh...có ý gì?” Cô nhíu mày hỏi.

“Đứa bé vẫn còn sống hay đã chết, không chỉ nghe từ một hướng, tôi cần sự chắc chắn, sau đó là xác định.”

Một bản chất ăn sâu vào trong người hắn chính là cẩn thận, mọi việc đến cẩn thận chắc chắn, đến khi đã tốt rồi mới nhanh chóng thực hiện trong chớp mắt.

Cô im lặng, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cô về toà thành, Duệ Kha liền từ trong nhà chạy ra, nhìn cô quan tâm hỏi:

“Cô Kha Kha sao vậy? Hai ngày nay cô không ở đây?”

Cô mỉm cười nhẹ:

“Cô có chút việc bận nên không thể ở đây!”

Duệ Kha yên tâm nắm lấy tay cô kéo vào trong, chỉ cho cô giấy nhập học ở một học viện tư nhân nội trú.

Cô chợt thấy lạnh người, trong lòng nhộn nhạo.

Đột nhiên Duệ Kha tươi cười, nhưng đến sau lưng cô, nói:

“Mẹ!”

Cô ngoảnh đầu ra sau lưng, như không tin vào mắt mình, là Chung Ngự Thuỷ.

Chẳng phải Duệ Kha không biết mẹ mình là ai hay sao?

Chung Ngự Thuỷ liếc nhìn cô rồi quay đi.

“Chung Ngự Thuỷ. Đi cùng tôi!”

Cô ta đi theo hắn.

Để lại Mạch Kha Kha thẩn thờ nhìn theo bóng họ khuất ra dần phía cầu thang. Đôi bàn tay lạnh lẽo khẽ nắm chặt lấy nhau. Cô bất giác thấy trong lòng chua chát vô cùng, cô đang phí thời gian cho một mối quan hệ gì thế này? Không có gì ràng buộc, có sao cô lại vô điều kiện phục tùng?

Cô vừa bước ra cửa, từ trên ban công đối diện hắn đã nhìn thấy cô đi.

—
“Cô đột nhiên đến đây với mục đích gì?”

“Tôi...”

Đối diện với khuôn mặt quen thuộc đó, Chung Ngự Thuỷ không thể nói được nhiều lời.

“Cô cứ ở lại đây. Duệ Kha đã biết cô là mẹ nó, nên hãy chăm sóc con bé!”

Giây phút giọng nói hần như nhẹ dần, Chung Ngự Thuỷ càng hận Mạch Kha Kha hơn.

Trong quãng đời của Mạch Kha Kha đã gây ra đau thương cho hai người đàn ông mà đối với Chung Ngự Thuỷ mà nói, một người là người đàn ông cô yêu, một người là người mà cô xem như là anh trai.

Mặc đi đang nói chuyện với Chung Ngự Thuỷ nhưng hần vẫn không ngừng quan sát hành động của Mạch Kha Kha.

Cô đột nhiên có hành động lạ như vậy, thực khiến hần có chút lo lắng.

Vội quay đầu, Chung Ngự Thuỷ đi xuống dưới lầu, vào phòng của Duệ Kha.

Mạch Kha Kha đi ra đến cổng, bộ đàm trong túi của Trường Tư Mộ rung lên, bên kia đầu dây, Dương Uy Vũ cất tiếng hỏi:

“Cô chủ hình như có ý định đi đâu đó!”

“Cứ mặc cô ấy đi!” Trường Tư Mộ đáp, đôi mắt gần dõi theo từng cử chỉ của cô.

Hần biết, cô thực sự đang nghĩ gì.

Thân ảnh cao lớn quay người đi vào trong, ra lệnh:

“Đưa cô ấy đến đây!”

Trong thư phòng của hần, có một bức tranh rất lớn được treo ở chính giữa phòng, chính là bức tranh hoa anh túc trước đây. Màu sắc gay gắt càng khiến không khí trở nên nặng nề hơn.

Mở ngăn kéo bị khoá, hần lấy ra một tập giấy, trong lòng khẳng định, cũng đến lúc phải nói cho cô biết.

“Cốc cốc cốc”

Cánh cửa mở ra, cô lặng lẽ bước vào, không để hần kịp nói gì cô đã thẳng thắn nói một câu:

“Tôi phải rời khỏi đây!”

“Vậy em không muốn tìm con?”

Cô cười khổ:

“Tìm được thì tôi cũng không giành được đứa bé từ tay anh.”

“Vì sao em lại có suy nghĩ như vậy?”

Hần đưa cấp tài liệu cho cô, cô mở ra mà không thể không bàng hoàng.

Bên trong là giấy chứng nhận kết hôn của hần và cô, con dấu đỏ rõ ràng. Cô như không vào mắt mình, bốn năm rồi, cô vẫn nghĩ, cô và hần thực tế không có giấy tờ pháp lý ràng buộc, không thể ngờ, mọi thứ đều giấy trắng mực đen.

“Như thế...đủ lí do để em ở lại đây rồi chứ?”

Cô vẫn không tin vào mắt mình, đứng thờ người một hồi lâu.

“Chẳng lẽ, anh muốn dùng tờ giấy kết hôn này để...”

“Mong em đừng đi”...Hần ngắt lời cô:

“Tôi mong em đừng đi, tôi khó khăn lắm mới tìm lại thứ mình cần. Mong em đừng đi, vì tôi chưa thể quên. Em có biết, Trường Mạch Duệ Kha là tên tôi đặt cho Tiểu Kha không? Tôi biết, Tiểu Kha không phải đứa bé mà em sinh ra, nhưng nó giống em, tự lúc nào tôi đã xem nó là đứa trẻ năm đó em sinh ra, và một lí do gì đó, tôi mong em ở lại. Vì tôi...”

Cô sưng người.

Từng câu nói ầm áp ấy, là lần đầu tiên hắn nói với cô, suốt những năm ấy, cô ngỡ như cuộc đời chỉ có thể bị kèm cặp trong chính toà thanh này. Rồi một ngày nào đó, hắn lại muốn cô quên đi dùng chiếc máy khổng lồ đó, ép cô quên đi mọi thứ.

Nhưng cô không ngờ, hắn sự thực rằng vẫn có chút lưu luyến cô. Cảm giác hạnh phúc ngập tràn.

Còn gì hạnh phúc bằng người ta yêu cũng có tình cảm với ta?

Cô một bước ôm chầm lấy hắn, nụ cười rạng rỡ không u sầu:

“Em yêu anh.”

Vùi mặt vào lồng ngực hắn, chưa bao giờ như thế, cô chưa bao giờ cảm nhận một cảm giác hạnh phúc như thế.

32. Chương 32: Ánh Sáng

Bão tố trôi qua, tất cả đều bình lặng. Hắn vẫn cho người điều tra tung tích của đứa bé, tuy nhiên đến tận bây giờ, vẫn chỉ tìm được một chút tung tích nhưng lại bị cắt đứt. Chuyện đã trải qua tới hai năm, bây giờ quay lại, có người đã không còn nhớ. Hắn vẫn rất hi vọng có thể tìm được đứa bé, có thể sống hạnh phúc với Mạch Kha Kha.

Thanh Trạch lái xe rẽ về phía bên phải, đỗ vào khuôn viên toà thành, từ sau xe, Đông Khanh mở cửa bước ra, hồi một câu chắc nịch:

“Mạch Kha Kha thực sự đã về?”

“Chắc chắn!” Thanh Trạch đáp.

Đông Khanh có chút khấn trương đi vào trong, trên người cô khoát một bộ trang phục dạ hội lộng lẫy.

Đi vào trong, cô bé Duệ Kha nhìn thấy cô liền như vớ được tiền, chạy tới ôm chầm lấy, hỏi han:

“Cô Đông Khanh, sao cô lâu về vậy? Con mong cô mãi.”

Đông Khanh nhẹ nhàng đỡ dành cô bé:

“Tiểu Duệ Kha chơi đi nhé! Cô Đông Khanh còn một chút việc, không thể chơi cùng con được!”

Cô bé nhanh nhẹn hỏi:

“Cô Đông Khanh từng cô Kha Kha sao?”

Đông Khanh gật đầu:

“Đúng vậy!”

“Cô ấy đang ở trong phòng bếp ấy. Cô ấy đang nấu ăn! Cô ấy nấu ăn ngon lắm đấy, một lát cô Đông Khanh ở lại ăn cơm nhé.”

Đông Khanh cười, ngất mũi nhỏ của cô bé một cách nhí nhảnh:

“Chỉ được ham ăn thôi! Lát nữa cô sẽ ở lại!”

Vào phòng bếp, cô nhìn thấy Mạch Kha Kha đang tập trung nghiên cứu công thức nấu ăn liền nói một câu mỉa mai cho bỏ tức:

“Cô trốn hay thật đấy, anh ấy tìm cô suốt bốn năm, vậy mà một tung tích cũng không có. Bây giờ lại ngồi đây nghiên cứu công thức món ăn?”

Mạch Kha Kha ngẩng đầu lên nhìn, thấy Đông Khanh đang ngồi trên ghế bát chéo chân liếc nhanh một bên, trong lòng bồn thần một hồi:

“Đông Khanh!”

“Sao? Tôi tưởng cô quên luôn tên tôi rồi ấy chứ?”

“Không phải...”

Mạch Kha Kha liên tục xua tay.

Đông Khanh chợt bật cười, nói:

“Đúng là đầu đất, cô tưởng tôi trách cô thật sao? Tôi chút đùa thôi, cô về đây đã may mắn rồi. Năm đó cô biến mất như bốc hơi anh ấy thực sự không thể bình tĩnh một phút giây nào, bỏ mặc công việc ở công ty chỉ một mình tôi giải quyết mà đi tìm cô. Lần thứ ba sau khi cha nuôi và Thương Thanh Cầm mất anh ấy mới như vậy.”

“Tôi...”

Đông Khanh nhìn cuốn sách trên tay cô, rồi đôi mắt như có chút ury khuất:

“Bây giờ cô trở về rồi, anh ấy nhất định sẽ có lại các mục tiêu của mình. Còn nữa, đã lâu rồi, tôi vẫn chưa từng nói với cô: Chúc cô hạnh phúc!”

Mạch Kha Kha nhú mảy, cảm thấy vô cùng khó hiểu, tự dưng Đông Khanh lại nói một câu khó hiểu như vậy:

“Tự dưng cô lại nói như vậy?”

“Có lẽ tôi sẽ đi một chuyến Uganda, sẽ không về Trung Quốc nữa. Thế nên hôm nay xem như tôi đến chia tay cô và anh ấy.”

Mạch Kha Kha mới vỡ lẽ, hoá ra Đông Khanh không hẳn là kẻ si tình. Bởi lẽ, si tình sau cùng cũng tự làm khổ mình mà thôi. Như Đông Khanh cô vậy, từ bỏ sớm, không níu kéo gì cả, thế là nhẹ nhàng.

Ngày hôm đó, Đông Khanh ở lại ăn cơm cùng Mạch Kha Kha, nhưng rất lâu cũng không Trường Tư Mộ về nhà, Đông Khanh đành rời đi trước vì vé máy bay cô đặt vào sáng mai, cô còn phải chuẩn bị một số thứ lặt vặt.

Nói đến Uganda là y như rằng lại nhớ đến quốc gia với tập hợp nhiều tổ chức từ thiện tình nguyện lớn cấp thế giới. Sự cứu trợ trẻ em nghèo đói và người già bệnh tật cũng rất được chú trọng.

Có lẽ, khi đến đó, Đông Khanh sẽ cảm thấy bớt cô đơn.

Giờ mùa thu đã trở lạnh hơn, năm nay, mùa đông sẽ hứng chịu một trận tuyết lớn chưa từng có.

Đó là lần đầu tiên, Mạch Kha Kha lại sống lại những cảm xúc khi có gia đình hạnh phúc.

Trường Tư Mộ đưa cô và Duệ Kha đi mua quần áo mùa đông.

Sự ầm cúng mà khu trung tâm mang lại khiến cô cảm thấy mình thực sự đã trở về Ttrung Quốc.

“Tiểu Duệ Kha thấy cái mũ này thế nào, có thích không?”

Duệ Kha thử mũ rồi soi vào chiếc gương nhỏ, cất giọng non nớt:

“Đẹp quá! Ba mua cho con cái này nhé!”

“Được, tất nhiên là được rồi!”

Người bố trẻ nụ cười vẫn rạng rỡ trên môi, tự lúc nào đã dịu dàng hẳn, nét cương nghị cũng dần ra, hơn nữa còn ẩn hiện ý cười trong đôi mắt màu hổ phách.

Cô không biết bàn tay lạnh của mình từ lúc nào đã siết chặt lấy nhau nhưng trên môi thì vẫn giữ nụ cười. Những cô nhân viên tiếp thị vẫn tùm tùm nụ cười và đôi lúc nhìn lên người đàn ông trước mặt, ghé vào tai nhau những lời thì thầm to nhỏ:

“Thật đúng là người đàn ông vừa thành công vừa yêu gia đình, cô gái kia phải nói là vô cùng may mắn!”

...

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Mùa rất nhiều đồ đạc cho mùa đông, Duệ Kha cũng vui vẻ vì được hân dẫn đi chơi.

Buổi tối, Duệ Kha luôn muốn được ngủ cùng cô vừa Trường Tư Mộ, vì trời khá lạnh đôi khi việc ngủ chung như thế thực sự vô cùng ấm áp.

Cô bé Duệ Kha rất hoạt bát, hết chạy nhảy nơi này đến nơi khác.

Sáng sớm. Mạch Kha Kha đã thức dậy sớm nhất, rời khỏi giường, mở cửa sổ lầu hai.

Mưa thu rả rích, lá phong đỏ rụng đầy trước vườn, một ngày rất nhẹ.

33. Chương 33: Chung Ngự Thuỷ

“Bạc đế vương vẫn luôn cô độc.”

Duệ Kha là con của Chung Ngự Thuỷ cùng Trường Tư Mộ. Mạch Kha Kha cũng đã có lúc muốn hỏi hân vì sao, Chung Ngự Thuỷ sinh cho hân một đứa trẻ như thế, vì sao hân không cưới cô ta.

Không lẽ, hân không thể chấp nhận cô, hay vì tờ giấy kết hôn kia, lòng Mạch Kha Kha đột ngột rung rinh.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra. Duệ Kha bước vào, ôm con thú bông trên tay, dụi mắt, nói:

“Con ngủ cùng cô Kha Kha được không? Ở phòng chỉ có một mình, con không ngủ được!”

Cô cười khẽ, xem đồng hồ, đã điểm mười một giờ đêm, đến bây giờ, hân vẫn chưa về:

“Lại đây, cùng ngủ thôi nào, đã muộn quá rồi!”

Màn đêm tình lặng như tờ.

Chiếc xe ferari mới rẽ vào lối đường cũ, mua thú lá phong trong vườn rụng nhiều, làm đỏ rực cả một con đường. Toà thành trong mùa thi nhuộm một ửng đỏ tĩnh mịch lạ lùng. Thân ảnh cao tiến từ từ vào nhà, trong bóng đèn hoa đỏ dài trên mặt đất, hân từ từ tiến vào trong khoảng tối đó, người toát ra một cỗ lạnh ý khiếp người.

Ném áo khoát lên ghế, hân mệt mỏi ngồi tựa xuống ghế, thuận tay mới lỏng caravat, tháo hai cúc áo trên cùng lộ ra sắc vóc mê người.

Mới ngồi một lúc, hân liền đi về căn phòng của Mạch Kha Kha.

Ánh sáng bên ngoài đổ vào bóng dáng cao in dài trên mặt nền, mở cửa phòng. Cô gái trẻ và đứa bé gái ôm nhau vui mừng trong chăn ấm. Không gian im lặng như có thể lắng nghe được tiếng thở của cả hai người.

Trong lòng hân đang rất khó chịu, đứng bên giường, đôi bàn tay lớn như sắp bẻ gãy cái cổ mỏng manh của Mạch Kha Kha:

“Nếu như tờ kết quả vẫn mang lại kết quả như cũ, tôi không những sẽ giết chết em, mà còn khiến em sống không bằng chết!”

Giọng nói như ma quỷ thì thầm bên cạnh cô, khiến cô trở mình một cái, cánh tay kia cũng đột ngột rút lại, hấn sợ, nếu như kết quả kia là sai, hấn lại làm tổn hại đến cô, cô sẽ hận hấn cả đời, cũng sẽ khiến hấn cả đời hối hận.

Trước khi tất cả rõ ràng, sẽ không để mình làm thương tổn cô, lặng lẽ, hấn đi ra khỏi phòng.

Sự cô độc kia như một con dao sắc bén, đang dần cắt đi sự tin tưởng cuối cùng.

Trong cuốn sổ tay của cô, trong chuyến đi Ai Cập năm ấy, cô đã ghi chép lại một câu:

“Bạc đưa vương là kẻ cô độc nhất trên đời này, ném trái một cách đắng cay thất khổ trong đời. Giống như một người mà tôi không còn nhớ, anh ấy lạnh lùng không nhiệt độ, cô độc và nguy hiểm. Lúc cười lúc nói, nhưng cũng có thể sẵn sàng rút súng bắn thẳng vào trái tim người đối diện, thực ra, tốc độ đạn bay còn nhanh hơn tốc độ suy nghĩ rất nhiều. Tôi vẫn luôn tìm kiếm dáng hình ấy trong từng trang sách, đáng buồn thay, ai trong mắt tôi đều là anh. Một cách không rõ ràng, tôi biết, mình đã quên một thứ vô cùng quan trọng.”

Những cảm xúc ban sơ nhất của cô, năm cô mười tám tuổi, người đàn ông xuất hiện trong cuộc đời cô một cách bất thành kinh, đem cô lăn qua lăn lại, nắn cô thành một con người khác, đáp ứng nỗi đau lòng của hấn.

Cô khi ấy ngây thơ mà ngỗ, việc đó thực ra không có gì ảnh hưởng đến cô cả, có thể sống một đời bình an là được, nhưng hoá ra, hấn hận Thương Thanh Cẩm, mà nỗi hận ấy xuất phát từ một tình yêu sâu sắc. Hấn đem tất cả trút lên người cô, khi hẹn ước một tương lai tốt đẹp, khi lại vùi dập hi vọng của cô như một cách vô tình, khiến cô trầm luân không dứt.

Ánh sáng buổi sớm chiếu vào căn phòng lớn.

Mạch Kha Kha khẽ xuống giường, sợ đánh thức Tiểu Kha.

Vươn vai, cô đi vệ sinh cá nhân xong liền xuống lầu.

Xuống đến dưới thì đã nhìn thấy Chung Ngự Thuỷ cùng hai chiếc va li lớn:

“Duệ Kha vẫn chưa thức dậy sao?”

Mạch Kha Kha đáp:

“Cô bé vẫn còn đang ngủ! Vì tối hôm qua không có cô ngủ cùng nên cô bé đã sang ngủ cùng tôi!”

Chung Ngự Thuỷ lảng tránh ánh mắt của Mạch Kha Kha, đáp:

“Tôi biết rồi!”

Trong thư phòng

Trường Tư Mộ nhắc điện thoại, ấn một dãy số xa lạ, bên kia ngay lập tức nhắc máy:

“Là tôi, Tôn Đông!”

“Cậu nhận giúp tôi kết quả từ ông Smith ở bệnh viện Florida, sau đó gửi về đây, thật nhanh!”

“Tôi đã hiểu!”

Đặt điện thoại xuống bàn, hai bàn tay đan vào nhau, mi tâm hấn lộ rõ nỗi ưu tư.

Thời gian rất nhanh nữa sẽ biết được chắc chắn một kết quả. Nắm chắc trong tay, bác súc Trương cũng đã xác định, năm đó Mạch Kha Kha có thai song sinh một trai một gái, nhưng bệnh viện nơi Mạch Kha Kha sinh lại chỉ ghi cô sinh một đứa bé trai, còn đứa bé gái kia đang ở đâu?

Cánh cửa phòng đóng chặt, suốt một buổi sáng hấn chỉ chờ thông tin được gửi về. Hấn đã rất tin tưởng Tôn Đông, nếu được gửi thông qua người của hấn, thông tin sẽ chính xác hơn.

“Cốc cốc cốc”

“Mời vào!”

Mạch Kha Kha mở cách cửa, nhen nhàng đi vào trong, trước đi mắt hình thấy nhân thể của Trường Tư Mộ, hẳn hiểu được lần này cô sẽ hỏi điều gì từ hẳn.

“Em muốn biết, vì sao năm ấy gia đình em bị giết chết?”

Trường Tư Mộ rất bất ngờ, nhưng vẻ mặt vẫn giữ sự bình thản.

“Tôi không biết phải nói từ đâu nữa. Em phải biết, tôi sống đến từng tuổi này, chưa bao giờ hết kẻ thù. Nhưng suốt những năm qua, vì đi tìm kiếm em, tôi đã thực sự không điều tra rõ mọi việc.”

Mạch Kha Kha hơi liếc mắt về nơi mà cánh cửa đang rộng mở:

“Chuyện đó...em đã không muốn truy cứu nữa. Có lẽ nên cho qua mọi chuyện.”

Laptop trên bàn vang lên một tiếng “ting”. Trường Tư Mộ thuận mắt liếc nhưng một cái, quát nhiên là file được gửi từ Mĩ. Nhưng hẳn không vội xem, hẳn nghĩ, bản báo cáo ở Trung Quốc vẫn chưa hẳn đánh tin tưởng, Mạchh Kha Kha sẽ không lừa hẳn, chần chẫn như vậy.

Đứng lên rời khỏi chiếc ghế xoay, hẳn một mạch kéo cổ tay côm đi xuống lầu. Trong lòng hẳn chợt thoang qua cảm giác lần lần khó tả. Hẳn hi vọng rằng, đứa trẻ đó thực sự là con trai của hẳn.

Dương Uy Vũ đã thực sự đứng ở đó, nên cạnh là một cậu bé, đừng nói là đôi mươi mà hỏi phách giống hẳn, cả cái miệng, cánh mũi đều như được đúc ra cùng một khuôn với Trường Tư Mộ.

Có ngay người không hiểu chuyện gì hết thì Trường Tư Mộ đã lên tiếng:

“Tôi đã tìm được đứa bé năm đó, nó được nhận nuôi, người ra tìm thấy nó bị vứt bỏ.”

Mạch Kha Kha trong lòng chực trào nước mắt như một đợt sóng. Đứa bé này, ngây thơ đến thế, nhìn cô bằng cặp mắt đáng yêu, cô sao có thể không yêu được. Mà nó, là đứa trẻ cô mang thai đuổi tám tháng sinh ra, lúc ấy khó khăn đến thế nào. Bốn năm, cô vẫn ngỡ nó đã chết, cô như chết lặng đứng nhìn đứa trẻ rồi vội quay sang nhìn Trường Tư Mộ, hỏi một câu:

“Thật ư?”

Hẳn gật đầu.

Cô liền mỉm cười, nụ cười còn ẩn hiện cả nước mắt trên khoé mi, ôm chặt khát đứa trẻ một cách đầy nhưng nhớ. Mà đứa trẻ như nhận ra sự gần gũi của chính người mẹ mình mà không hề khóc một tiếng, cũng đáp lại cái ôm bằng câu nói:

“Cô đừng ôm cháu chặt thế!”

“Cô là mẹ con, là mẹ con. Mẹ xin lỗi, bốn năm qua đã không chăm sóc con!”

Cậu bé ngay ngô nhìn cô đôi mắt ngây thơ bé bỏng, đôi môi nhỏ nhắn hỏi:

“Con không biết cô là ai?”

Cô cuối đầu không đáp. Cô chỉ thấy mình thật có lỗi, người mẹ thiên chức thiên bẩm ai cũng có khao khát được ôm đứa con mà mình sinh ra ngay từ lúc lọt lòng. Vậy mà, bốn năm nay, cô ngay cả một chút gì về con trai mình cũng không có.

“Con tên gì?”

“Con tên Thái Vũ Ninh!”

“Vậy từ nay về sau, con sẽ tên Trường Mạch Vũ Ninh!”

34. Chương 34: Không Ngờ

Cậu bé thực sự sống ở toà thành một thời gian. Mạch Kha Kha lâu lắm mới hạnh phúc như vậy. Niềm vui ấy như cũng lan ra khiến cho Trường Tư Mộ dường như không còn bận tâm đến tờ báo cáo ở Mĩ kia nữa.

Mùa đông tới bằng cách báo hiệu vô số như cơn mưa cùng không khí lạnh từ phía Bắc tràn về. Mấy ngày liền trời rét căm căm, cô và Vũ Ninh không ra ngoài, hai người đã gần gũi hơn so với trước kia. Ninh Ninh còn quá nhỏ để nhận thức được cha mẹ trước kia là cha mẹ nuôi, cô vẫn kiên nhẫn, nhưng cậu bé vẫn không gọi cô là mẹ.

Ngô quản gia đổ bệnh, bà ấy trở về quê, toà thành có người quản gia mới, Thiếu Mai. Cô gái này lớn tuổi hơn Mạch Kha Kha, trước đây đã làm việc ở toà thành rất lâu. Thiếu Mai đặc biệt rất nhạy bén, những sở thích của cậu chút nhỏ đã được cô nhanh chóng ghi nhớ. Hơn nữa, hai người rất hợp nhau, Thiếu Mai rất hay nói chuyện vùng Ninh Ninh khi Mạch Kha Kha đọc sách.

Bọn bề giải quyết xong công việc trường Tư Mộ lần nữa mở hộp thư ra. Bản báo cáo vẫn còn đó, click chuột mở hộp thư. Kết quát bản báo cáo rành rành trước mắt:

“Trường Tư Mộ - Thái Vũ Ninh: không có quan hệ huyết thống.”

Tất cả mọi thứ đều sụp đổ.

Chiếc Ferrari phóng vun vút trên đường, dừng lại rất nhanh trước sảnh toà thành.

Hắn đi nhanh vào trong, Thiếu Mai đang chơi đồ chơi cùng Ninh Ninh, bên cạnh, Mạch Kha Kha cùng đang quan sát.

Sự vội vã của Trường Tư Mộ khiến Mạch Kha Kha giật mình dừng phắt dây, hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Trường Tư Mộ liền bắt lấy cổ tay cô nắm chặt, đôi con người màu hổ phách trừng trừng nhìn cô, hắn gần giọng từng chữ khạc ra, hỏi:

“Ninh Ninh...rất cuộc là con của ai?”

Ninh Ninh nghe thấy hắn như vậy đã sợ hãi rút người lại núp sang sau lưng Thiếu Mai.

Mạch Kha Kha chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì hắn đã quay sang hét với Thiếu Mai:

“Mang Ninh Ninh lên phòng!”

Thiếu Mai vội các dắt Ninh Ninh lên lầu, nhưng cô ấy chợt ngoảnh đầu nhìn lại Mạch Kha Kha, đôi mắt nhẹ băng khuôn.

Hắn liếc mắt nhìn cô, đôi mắt ấy hừng hực tia lửa nóng, dường như không thể bình tĩnh:

“Ninh Ninh...là con ai?”

Mạch Kha Kha giật mình, đáp:

“Là con anh!”

Hắn nhíu mày, bóp chặt cổ tay cô hắn lên vô số vết đỏ:

“Em đừng hòng cấm sừng lên đầu tôi! Ninh Ninh không phải con trai tôi. Nói! Năm ấy là em đang mang thai con của ai?”

Cô vội lắc đầu quây quây:

“Không có! Tôi không phản bội anh. Ninh Ninh thật sự là con anh mà!”

Hắn khó chịu nhíu môi:

“Chuyện đã rõ như thế, em còn lừa tôi cái gì?”

Cô nhìn hấn, đôi mắt kiên định hơn bao giờ hết:

“Trừ phi Ninh Ninh không phải con tôi, còn đứa trẻ năm đó tôi sinh ra, chắc chắn là con anh.”

Hấn tức giận ném xấp giấy xuống nền nhà:

“Vậy đây là gì?”

Cô vội nhặt đồng giấy tờ lên, đập vào mắt cô là kết quả rõ mồn một, sao có thể thế được, cô...chưa từng phát sinh mối quan hệ nào với người khác, tại sao. Ninh Ninh chính là con trai cô, nhưng lại không phải là con của Trường Tư Mộ?

Cô không thể hiểu được, vì sao?

Hấn cúi người xuống, nắm lấy hai vai cô, từng câu từng chữ đều vô cùng nặng nề:

“Em còn gì để dối tôi nữa? Rốt cuộc, Ninh Ninh là con ai? Em lại dám cắm vào đầu tôi cái sừng to lớn đến vậy, gan em cũng thật lớn.”

“Không có...không phải vậy. Anh đi kiểm tra lại đi. Tôi không có!”

Hấn giật phăng đồng giấy từ tay cô:

“Đây là kết quả kiểm tra lần thứ hai ở Mĩ, bác sĩ giỏi nhất đã tự tay làm kiểm tra này, em nghĩ, có sai không?”

Cô khóc không thành tiếng, tại sao mọi chuyện lại nghiệt ngã như vậy? Cô không thể tin vào ai nữa.

Bất giác cô đã không kịp nhận ra, nòng súng trên tay hấn tự lúc nào đã đặt trước trán cô:

“Mau nói cho tôi, rốt cuộc em đã cùng ai sinh ra đứa bé nghiệt chủng đó?”

Bỗng dưng cô có dũng khí vô cùng, đáp với hấn:

“Nghiệt chủng ư? Là của anh, nó là nghiệt chủng của anh đấy!”

Hấn tắt khoá tự động làm cô giật mình tưởng như hấn sẽ nổ súng ngay lập tức, nhưng không, hấn còn chần chờ, dùng đôi mắt hung tàn nhìn cô:

“Em nghĩ rằng tôi sẽ không dám bắn em sao?”

“Vậy anh bắn tôi đi, nếu như có thể dùng cái chết để chứng minh sự trong sạch của tôi, tôi sẵn sàng!”

“Em...”

Giây phút ấy thời gian như ngừng lại, trong cơn tức giận, hấn đã bóp cò. Nhưng hấn chợt hối hận, dùng lực tránh nòng súng đi để không bắn trúng cô. Nhưng thật sự là không kịp.

Viên đạn sượt qua eo cô, ngay lập tức máu nhuộm đỏ khoảng áo tiếng súng nổ khiến Dương Uy Vũ phát giác và cùng các vệ sĩ bên ngoài cũng chạy vào.

Mạch Kha Kha gục xuống sàn, trong khi khẩu súng trên tay của Trường Tư Mộ vẫn còn vương khói.

Tất cả đều bàng hoàng nhưng hấn vẫn bình tĩnh, cúi người bế Mạch Kha Kha lên, quay đầu nhìn Dương Uy Vũ, lạnh nhạt bỏ lại một câu:

“Gọi bác sĩ!”

Hấn đem cô lên trở lại căn phòng có rất nhiều thiết bị y tế.

Bốn năm cô chưa từng phải vào đây, ngày hôm nay, hấn bắn cô.

Bác sĩ Trương bận công việc nên điều một vị bác sĩ có tay nghề cao đến. Vị bác sĩ này vì cái nhìn của Trường Tư Mộ làm cho đổ mồ hôi hột, việc lấy viên đạn ra khỏi da thịt kia càng trở nên khó khăn.

Cuối cùng hấn mới nhỏ giọng đề nghị:

“Ngài Trường có thể ra ngoài không?”

Đáp câu nói đó chỉ là cái liếc nhìn lạnh lùng từ Trường Tư Mộ, hần nhẹ giọng:

“Làm tốt việc của mình đi!”

Vị bác sĩ co rúm người, tiếp tục.

Lấy được viên đạn ra thì trán của bác sĩ cũng ướt đầm mồ hôi.

Xong tiểu phẫu, bác sĩ chuyển cô sang một căn phòng do Trường Tư Mộ sắp xếp.

Hai ngày sau

Cô tỉnh dậy thực sự.

Mở mắt, vết thương ở eo đau nhói, cô lơ mơ nhìn thấy ánh đèn ở cửa. Cô gượng người ngồi dậy, rèm cửa treo kín phòng, bên trong chút có ánh sáng lơ mơ. Không rõ ngày hay đêm, cô cố hết sức xuống giường.

Mấy ngày nay tuyết rơi đột ngột, nhiều hơn những năm trước nữa.

Hoa tuyết bé bỏng rơi rất nhẹ, giống như đang lướt nhẹ vậy, cô nhìn đến ngây người.

Chấn trượt khỏi người cô, không khí lạnh áp vào người khiến cô chột run người.

Hình như trong phòng không bật lò sưởi.

Cô còn chưa kịp nhìn thấy mọi thứ thì đã bị một bàn tay đẩy ngã xuống giường.

Lòng ngực ấm áp quen thuộc, cô biết, người bên cạnh cô là ai.

35. Chương 35

“Anh...”

Cô cố nhìn không thể thấy hần nhưng cô có thể cảm nhận được hơi thở của hần ở bên cạnh, vòng tay rộng ôm lấy cô.

Cô nhào người về trước tránh khỏi vòng tay hần, nhưng hần kìm chặt:

“Ninh Ninh...có phải...của Hoắc Lam Tư không?”

Cô vội lắc đầu:

“Không phải!”

Giọng điệu hần dường như còn nhẹ nhàng hơn:

“Là của ai? Nếu em nói ra, tôi sẽ tha cho em!”

Đúng là mật ngọt chết ruồi!

Hai giây trước thôi, cô còn tưởng hần tin cô, không ngờ, hai giây sau, hần lại khiến cô giật mình. Cuối cùng, hần vẫn không tin cô.

“Ninh Ninh là của anh...!”

Đột nhiên hần ngồi dậy, trong một chút ánh sáng le lói, đôi mắt hần trong bóng tối loé lên tia hung ác:

“Em đúng là ngoan cố!”

Hần buông tay bóp chặt cổ cô.

Một tay khê nâng cằm cô lên, chiếc miệng nhỏ ấy không ngừng cãi lí, hạ cánh môi hôn cô, đôi mắt ướt khiến lòng hần chột xao động.

Đôi tay buông ra, cô ngay tức khắc hít một hơi dài.

“Tôi đã nói chỉ cần em nói thật, tôi sẽ tha cho em.”

Hai cánh tay bị ghì chặt lên đỉnh đầu, đôi bàn tay cường thế từng chút từng chút tháo bỏ quần áo trên người cô.

Hơi thở hắt cứ phả vào người cô, cô đẩy hắn, ôm lấy vết thương ở eo, vừa đặt chân xuống nền lạnh lẽo đã bị hắn kéo ngược trở lại.

“Tôi xin em, đừng ngoan cố nữa!”

“Tôi đã nói rồi, là con của anh!”

Trong bóng tối, đôi mày khẽ nhíu lại, cánh tay hữu lực xoay người cô lại đối diện với hắn.

“Vậy thì đừng trách tôi...vì sao tàn nhẫn với em!”

Nói rồi như không báo trước, tiến trong cô. Mặc vết thương trên eo cô đang sứt chỉ chảy máu, hắn vẫn thô bạo càng nắm chặt lấy miệng vết thương, khiến cô đau đến điếng người, thét lên thành tiếng.

Nước mắt trào trên mi mắt, đôi bàn tay nhỏ của cô chút có thể bấu lấy cánh tay hắn, để hắn không chạm vào vết thương của cô.

“Van cầu anh, tin tôi...Ninh Ninh thực sự là con...”

“Tôi đã cho em cơ hội được giải thích, em chỉ cần nói ra người đó, dù giá nào tôi cũng sẽ khiến hắn biến mất khỏi thế giới này.”

Chưa bao giờ hắn đối xử với cô như thế, cho dù trước kia, rất nhiều lần hắn ép cô, nhưng cũng không khiến cô vừa đau thể xác vừa đau lòng đến vậy.

“Vì sao anh lại... có thể tàn nhẫn đến vậy? Không thể tin tôi một...lần hay sao?”

Hắn vẫn kiên định:

“Không thể tin? Tôi tin em nên mới bị em cầm sừng như thế!”

Bàn tay lạnh bất chợt áp vào mặt cô, cô cảm nhận được vật nam tính cứng nhắc của hắn ở phía sau mình.

“Nơi này chắc là hắn ta vẫn chưa chạm tới..”

Cô hoảng hốt:

“Dùm...g!”

Câu còn chưa kịp nói hết, phía dưới như thể bị xé rách, cơn đau hơn gấp mấy lần lần đầu tiên của cô.

“Đúng là hắn vẫn chưa đụng tới nơi này!”

Cô thấy mình bị chà đạp một cách thảm hại, tồi tệ. Hắn không tin cô, tồi tệ. Hơn nữa, hắn còn đang nghĩ thân thể này bị cô làm cho vậy bần.

Tôi tệ!

Tôi tệ!

Hai chữ cứ không ngừng lặp lại trong đầu cô.

Máu chỗ vết may trên eo chảy ướt cả lòng bàn tay hắn, cảm giác ướt át càng khiến hắn điên cuồng hơn.

“Đau quá! Xin anh...dừng...lại... một chút!”

“Vậy em muốn tôi làm gì mới chịu nói ra? Trương Tư Mộ tôi chưa bao giờ bị người khác phản bội như thế! Em chính là người duy nhất làm như vậy với tôi, không đáng trả giá sao?”

Vật cứng kia còn nhanh hơn lúc đầu, chôn sâu vào bên trong cô, trút hết mọi tức giận lên người cô, vết cấn trên vai, trên xương quai xanh đều đỏ hết. Nếu như lúc này, chỉ cần có chút ánh sáng, cô sẽ nhìn thấy hết cơ thể thảm hại của mình, bị hấn dày vò đến không còn nhân hình nữa.

Tối mùa đông lạnh âm nhiệt độ, cô trên người không có thứ gì để giữ ấm, người đàn ông trước mặt không nhiệt độ, chỉ xem cô như công cụ phát tiết, trút hết cơn giận dữ.

Mặt tàn nhẫn đó, cô chưa từng nghĩ sẽ nhìn thấy từ hấn.

Hấn phạm pháp, cô không dám nói tới.

Hấn cường bạo cô, cô càng không thể trốn được.

Cả cuộc đời này, cô bị trói buộc bởi một người như hấn, vĩnh viễn không thoát ra được.

Trong mơ màng, cô nghe thấy tiếng nói chuyện:

“Cô Mạch đều bị sút chỉ hoàn toàn ở vết thương cũ. Chỉ mới được hai ngày, vậy mà...”

“Cô ấy bị mất rất nhiều máu, cần máu gấp, lại là nhóm máu hiếm, mau báo cho Ngài Trường...”

“Máu? Dừng của tôi!”

Giật mình tỉnh dậy, cô nghe thấy tiếng máy nhịp tim chạy cùng bình nước đang truyền vào người mình. Cả cơ thể cô vô lực cùng đau nhức. Cô cố tháo ống truyền nước ra khỏi tay, ở đó búng ra một ít máu.

Cô chấp choạng bước thấp bước cao đi đến cửa, mở ra, bên ngoài hanh lang yên ắng.

Cô từng bước đi ra khỏi phòng, bỗng nghe tiếng nói chuyện đang tiến lại gần, cô nhanh chóng lén vào một căn phòng gần đó.

Trong ánh đèn sáng trưng của căn phòng, chiếc giường lớn đập vào mắt cô, chăn và ga giường nhàu nhĩ khó coi, vết máu đã hoá khô loang lổ trên nền trắng càng thêm nổi bật.

Cô như không thể hít thở, chiếc giường đó, chính nơi đó, cô nhớ lại mỗi khi hấn dút chặt lấy cổ thương, cô chưa từng đau buốt đến thế, mà cô chưa từng biết, cô chảy nhiều máu như vậy.

Chiếc giường ky ca này hết như cảnh trong những bộ phim kinh dị. Máu loang cả một mặt giường, giống như vừa xảy ra một vụ thảm sát vậy.

Đột nhiên cánh cửa sau lưng cô mở ra, quay lưng lại đã bắt gặp đôi mắt sắc như đại bàng của Trường Tư Mộ đang nhìn cô.

Nỗi ám ảnh của đêm hôm đó lại dội về, cô sợ hãi lùi về một phía ngay tức khắc.

Hấn không nói gì, quay sang nhìn Thiếu Mai sau lưng, nói:

“Dọn dẹp, thay mới hết tất cả.”

Cô nhìn Thiếu Mai đi vào trong, chưa kịp phản ứng gì thì đã nhận ra Trường Tư Mộ từ lúc nào đã kề sát bên mình, đôi tay ấm áp đã chạm gương mặt cô.

Cô giật mình lùi lại đôi bước, sự sợ hãi của cô như khiến khoảng cách giữa hai người bị kéo dài ra thêm.

“Đã không sao rồi.”

Cô dù sao cũng có thể đứng ở đây, hấn đã thấy trong lòng nhẹ hơn rất nhiều.

“Em nghỉ ngơi đi!”

Cô chút vội đi ra khỏi căn phòng đó. Giây phút đi ngang qua hấn, cô như ngừng thở vậy.

Hô hấp gấp gáp, cô trở lại chiếc giường lúc đây, tĩnh lặng nằm xuống, tĩnh lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, một trận tuyết đang che phủ cả bầu trời, cây cối khẳng khiu.

Cô phát hiện, Ninh Ninh đã bị đưa đi đâu đó. Tranh thủ lúc Trường Tư Mộ đi làm, cô dò hỏi Thiếu Mai về tung tích của Ninh Ninh.

Tuy nhiên, Thiếu Mai chỉ cúi đầu mà không đáp. Cô cũng không có ý làm khó Thiếu Mai.

Mạch Kha Kha cuối cùng phát hiện ra, người cô cần cầu xin chính là hắn, người cho phép cô gặp Ninh Ninh cũng là hắn.

Cô chỉ ngồi thấy thần trong phòng một hồi lâu, chờ hắn trở về.

Nhưng hắn không về, chính các hình như hắn đi nguyên một đêm. Cô chờ quá lâu mà ngủ quên trên sofa.

Thiếu Mai nửa muốn gọi cô nửa không muốn gọi cô, sau đó cô quyết định không gọi, biết đâu, cậu chủ trở về, nhìn thấy cô Mạch chờ mình như thế, hắn sẽ có chút động lòng.

Giống như Thiếu Mai suy đoán.

Nửa đêm, hắn trở về, nhìn thấy Mạch Kha Kha nằm gục trên ghế liền ném cặp táp qua một bên, ngồi xuống bên cạnh. Cánh môi hắn chợt nhếch lên một chút, đôi bàn tay chạm khẽ lên cánh môi hồng nhuận của cô. Rồi hắn cúi người nhắc bổng cô lên, chậm chậm đi lên lầu.

Đi rất chậm, sự tĩnh lặng của ban đêm bao trùm, tuyết như đập vào cửa sổ những bông tuyết trắng xoá.

Đặt cô xuống chiếc giường màu đen trong phòng hắn, hắn khẽ quan sát vết thương ở eo cô, nó đã khít miệng.

Hắn hận cô, hận vì cô phản bội hắn, nhưng hắn cũng quan tâm, vì cô là người hắn yêu.

36. Chương 36: Ninh Ninh Ở Đâu?

Cô tỉnh giấc giữa đêm vì vừa trải qua một cơn ác mộng.

Trong mơ, cô thấy Ninh Ninh lạnh rét trong một góc, cô muốn ôm lấy nó, nhưng nó không chịu, nó hận cô, hận vì đã bỏ rơi nó, vì cô đã tước đoạt cuộc sống tương như sẽ đầy đủ tình yêu thương.

Khi cô thức dậy, Trường Tư Mộ trong căn phòng bên cạnh cách một lớp kính một chiều nhìn cô.

Cô vùi đầu mình vào hai đầu gối, dường như rưng rức khóc một cách tĩnh lặng.

Nhìn cô như vậy, hắn thật sự muốn đến bên cạnh cô như trước ôm lấy cô, nhưng bước chân đã không có cơ hội di chuyển. Cô phản bội hắn, khiến hắn cứ ảo tưởng về cô.

Nhưng không! Ninh Ninh không phải con của hắn, rốt cuộc, bốn năm trước, làm sao cô có thể có cơ hội phản bội hắn.

Đôi bàn tay hắn không biết đã vấy máu của bao nhiêu người, nhưng hắn chỉ sợ, đôi bàn tay này sẽ vấy máu của cô.

Cô cúi đầu, không phải quy phục trước hắn, cô muốn tìm Ninh Ninh. Nhưng cô biết tìm hắn ở đâu, trụ sở công ty, hay chính trong tòa thành này, ở vùng tam giác vàng hay trong chính tim cô?

Tự lúc nào nước mắt đã trào ra.

Phu thê tu bấy kiếp mới được chung thuyền, có lúc, cô đã tin rằng mình và hắn chỉ có thể là duyên phận gắn kết, vậy mà, duyên phận gì chứ? Ngay từ đầu, cô không nên quay về đây. Cô đã nhớ được gì? Có quan trọng không? Trước đây hắn từng hỏi cô, cô rồi sẽ hối hận chứ. Cô đáp mình sẽ không bao giờ hối hận. Vậy đấy! Bao năm trôi qua, cô không biết mình đã hối hận bao nhiêu lần.

Cô thật tệ hại.

Hắn ấn số gọi Thiếu Mai, nhờ cô đem một ly nước nóng lên phòng cho Mạch Kha Kha. Thiếu Mai nhanh nhẹn đem lên một ly nước ấm. Đúng như hắn đoán, bắt gặp ngay lúc Kha Kha đang hốt hoảng lau nước mắt, Thiếu Mai không quên nói một câu:

“Thiếu gia nhờ tôi bảo cô chủ đem ly nước này cho cậu chủ.”

Cô nhìn thấy ly nước ấm trước mặt, hỏi ngược lại Thiếu Mai:

“Vì sao cô không trực tiếp đem cho hắn!”

“Mong cô chủ đừng làm khó Thiếu Mai!” Thiếu Mai cúi đầu nói.

Mạch Kha Kha nhận lấy khay nâng ly nước trên tay của Thiếu Mai:

“Tôi hiểu! Hắn đang ở đâu?”

“Ở thư phòng thưa cô chủ!”

Mạch Kha Kha nhanh chóng đi ra khỏi phòng, bước nhanh đến thư phòng, hắn không chỉ đơn thuần nhờ người mang nước ấm cho mình uống, tại sao lại phải là cô đến mà không là ai khác?

Bước vào phòng, cô chợt nhìn thấy hắn đang ngồi trước bàn làm việc, đôi bàn tay vẫn đang gõ gõ gì đó trên bàn phím.

Đặt ly nước xuống bàn, cô nói:

“Nước của anh đây!”

Hắn ngược lên nhìn cô.

Sau lưng hắn là tấm màn che một thứ gì đó, cô cần chưa nhìn kĩ thì hắn đã hỏi:

“Em có muốn gặp Ninh Ninh?”

“Có!” Cô đáp lại ngay.

“Tôi cho em gặp Ninh Ninh một lần, đổi lại...”

“Đổi lại điều gì?”

Hắn đan những tay dài vào nhau, làm cột chống cằm của mình, nhìn cô bằng đôi mắt hoang dã:

“Đổi lại em làm tôi vừa ý!”

Cô giật mình, bóng dáng gầy rọi chiếc bóng nhỏ nhắn trên nền nhà lạnh lẽo. Cô hiểu mà, muốn đổi được thứ gì đó thù cũng cần phải cho đi một thứ gì đó, là một quy luật vậy.

Bóng tối bao trùm lấy cô, không dám nhìn người đàn ông trước mặt, cô quỳ xuống trước mặt hắn.

Là nhu nhược.

Là khẩn cầu.

Là thứ cảm giác tột hại tới mức nào?

“Cầu xin tôi ư? Chỉ cần em nói ra kẻ là cha của Ninh Ninh, tôi sẽ cho em gặp Ninh Ninh, không cần phải làm gì cả!” Giọng nói trầm thấp khàn khàn trong đêm càng khiến không gian trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết.

“Là con của anh..”

Giọng cô vẫn nhẹ như cũ, nhưng hoàn toàn cứng rắn, nói tiếp:

“Nếu như anh không tin tôi, anh hãy trả Ninh Ninh lại cho tôi, tôi và anh, ly hôn đi!”

Gió lùa vào cây khô đập vào khung cửa những âm thanh huyền hoặc, mùa đông lạnh lẽo bao trùm, dù trong phòng có máy sưởi vẫn không cảm thấy nhiệt độ cao hơn chút nào.

Ly hôn đi...

Cô chưa vào giờ nghỉ mình sẽ là người đề nghị. Nhưng cô cho rằng, đó là điều tốt nhất.

Hắn đi nhanh về phía cô, bàn tay nắm lấy vai cô:

“Em chắc không?”

“Chắc. Tôi muốn ly hôn!”

“Trên đời có nhiều chuyện, tôi chắc em cũng hiểu, muốn mà chưa chắc đã được! Với thể lực của tôi, chỉ có tôi ly hôn em, chứ em sẽ không bao giờ được phép ly hôn với tôi!”

“Nhưng mà...”

Cô chẳng còn biết mình sẽ nói gì nữa cả.

Cô đang quỳ gối trước mặt hắn, mà còn ở thế bị động, cô càng không thể tự làm theo ý muốn. Cô nói một câu trong tiếng thở dài của chính mình:

“Vậy tôi có thể gặp Ninh Ninh?”

Cô nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt trên môi hắn:

“Chưa chắc!”

Cô đã chưa thể hiểu rõ người trước mặt, giờ phút này cô càng không hiểu hắn đang có định gì.

Bất lực trước con người đó là điều cô đang cảm thấy lúc này.

Hắn để cô về phòng, nhưng cô không còn thấy tiêu cực nữa.

Sáng hôm sau, cô vẫn ủ rũ như những ngày bình thường khác. Dương Uy Vũ vẫn canh chừng cô ở ngoài sảnh. Cô biết, Trường Tư Mộ sẽ không dễ dàng buông tha cho cô.

Nhưng chỉ một lát, cô đã không nhìn thấy Dương Uy Vũ đâu cả.

Cô cho rằng đi chỉ là một cái bẫy, rằng có thể hắn đang ở nơi nào đó quan sát cô nên cô không thể hiện một chút động tĩnh nào.

Rất lâu sau, chính xác là hai giờ đồng hồ trôi qua, khi cô rời chỗ ngồi của mình, vờ như đi ra khỏi sảnh chính, cô đứng đó và ngỡ như Dương Uy Vũ sẽ xuất hiện. Nhưng không, hắn ta không xuất hiện, những tên vệ sĩ nhưng thấy cô chỉ cúi đầu chào, không hề ngăn cản cô đi tiếp.

Cô lại đi, đi ra tới cổng, những tên vệ sĩ vẫn không nói gì, cô đi khỏi cổng, vẫn không ai nói gì, thật là lạ!

Cô không biết, nhưng nếu đi được khỏi đây, cô sẽ không bị ràng buộc, còn Ninh Ninh cô sẽ đòi lại sau.

Chạy thật nhanh, thật nhanh. Cô nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen, cô xuyết nửa tưởng đó là xe của Trường Tư Mộ, nhưng cô cũng kịp nhận ra, chiếc xe đó hình như là của một người cô quen biết.

Nhưng tạm thời lúc này cô chưa thể nhớ ra.

Vừa chạy gần đến đó, vết thương trên eo cô có chút nhói lên, rồi chiếc xe kia đang dần di chuyển tới một chút, cửa xe mở ra, người đàn ông ngồi chiếc xe đó chính là Hoắc Lam Tư

37. Chương 37: Anh Túc

Mạch Kha Kha vội quay đầu nhìn phía sau, không ai đuổi theo cô cả. Hoắc Lam Tư khởi động xe, tiếng động cơ rít lên. Bỗng...Đoàng. Tiếng súng phát ra làm Mạch Kha Kha giật mình. Phía trước, chính là Trường Tư Mộ ngồi trong một chiếc xe mui trần, trên tay, khẩu súng vẫn còn bốc khói.

“Bắt họ lại cho tôi!”

Một đám người lao xuống, bắt cô và Hoắc Lam Tư lại.

Điều làm cô phải suy nghĩ chính là vì cô cũng hiểu đôi chút về Hoắc Lam Tư, hẳn có khả năng đấu tay không thắng hết những tên thuộc hạ ở đây, nhưng lúc này hẳn lạ để trên bị họ trói đi.

Cô bị đánh ngất đi.

Đến khi tỉnh lại, cô chỉ nhìn thấy một không gian tối tăm chỉ tồn tại đôi ba vệt sáng. Người cô bị trói vào một sợi dây buộc cô phải đứng thẳng. Bên cạnh cô, Hoắc Lam Tư bị trói vào một cái cột cao.

Cô nhìn quanh, không cách nào cô có thể tự cứu mình được.

Đột nhiên trong bóng tối, cô nghe thấy âm thanh của đế giày thù công cang lên chậm chậm, âm thanh đó, đối với cô thực sự vô cùng quen thuộc, đó là tiếng bước chân của Trường Tư Mộ, còn có giọng nói đầy từ tính của hắn phát ra:

“Tăng cường an ninh đi, người của hắn ta có thể sẽ đến đây!”

Bóng dáng ma quỷ kia xuất hiện trong bóng tối khiến cô không rét mà run.

Hoắc Lam Tư cũng tỉnh lại, lớp mặt nạ dày không biểu lộ thứ cảm giác hay biểu cảm gì. Nhưng sự yên lặng trong bóng tối đó, khiến cô nhận ra, cô là người sợ hãi nhất, hít thở không thông nhất.

Trường Tư Mộ nhìn Hoắc Lam Tư, trên môi nở một nụ cười quỷ quyệt:

“Cuối cùng tôi cũng chờ được tới ngày hôm nay!”

“Ý của anh chính là, anh cố tình thả tôi đi để bắt Hoắc Lam Tư sao?” Cô mắt bình tĩnh hỏi.

Hắn nhếch mép:

“Vậy em nghĩ, làm sao tôi có thể để em bước khỏi toà thành này?”

Nhưng Hoắc Lam Tư, cô chợt thấy có mình mà hẳn vị Trường Tư Mộ bắt giữ.

Ý định bỏ trống cô đã ngàn lần nghĩ đến, sau khi tìm ra được số điện thoại của Hoắc Lam Tư cô mới lên kế hoạch nhờ hắn đón cô. Cô lại không ngờ, ngày hôm nay, Trường Tư Mộ lại thật sự thả cô. Cô chớp lấy thời cơ, thật không ngờ.

Trường Tư Mộ chợt như hiện trong mắt cô như một con quỷ, hẳn với khuôn mặt quỷ dị không tưởng đang trừng trừng nhìn cô, đôi bàn tay chợt nâng lên chạm lấy khuôn mặt cô, một câu đau đớn thốt ra:

“Hắn có gì mà tôi không có?”

“Em năm lần bảy lượt làm những điều không có ích lợi gì cho tôi?”

“Thông tin về chuyến hàng của tôi, có phải cũng là do em tiết lộ cho hắn?”

Cô chỉ giương đôi mắt trong vắt nhìn hắn. Khắc nà, cô sẽ không nói gì cả, vì cô cho rằng người trước mặt không phải là Trường Tư Mộ. Nhưng rất cả đều vô cùng chân thật, chân thật đến quá rõ ràng.

Rốt cuộc, hắn có gì thua Hoắc Lam Tư?

Cô nhìn con người trước mặt, không nói gì cả.

Một đám người mà dẫn đầu chính là Dương Uy Vũ đi nhanh vào, kéo Hoắc Lam Tư đi ra. Cô chợt gọi với theo:

“Anh Lam Tư!”

Đó là cách mà cô gọi hắn từ khi hắn đưa cô sang Pháp. Trái lại, trong mắt Trường Tư Mộ, cách gọi đó lại trở thành cách gọi nhân tình.

Trong căn phòng tăm tối, chỉ còn nghe thấy tiếng thở của cả hai, nhưng tiếng thở mạnh của hắn dường như còn có khả năng áp chế cô, chỉ cần ngẩng đầu đã nhìn thấy hắn ở bên cạnh.

“Bây giờ, anh đã nghĩ tôi như vậy, thế thì tôi mặc anh giải quyết vậy!” Cô nói.

“Sao không giải thích, hay em không hề quan tâm tới việc tôi có hiểu lầm em hay không?”

“Mặc anh nghĩ gì, tôi không muốn biết!”

Hắn nhíu mày, cái nhíu này quen thuộc khiến cô nhớ tới trước kia, khi hắn nhíu mày, đôi mày nhíu chặt lại rất khó chịu, hắn chưa bao giờ dịu dàng với cô, chỉ toàn là lừa dối lọc lừa, mật ngọt chết ruồi.

Đến lúc này, từng hành động hay cử chỉ của hắn đều khiến cô đề phòng.

Hắn vén chiếc áo mỏng của cô lên, dưới lớp áo chính là vết thương lần trước, đã lành nhưng còn đỏ, có lẽ sẽ là một vết sẹo nhỏ. Mà còn hơn cả người gây ra chính là hắn. Bên dưới bàn tay lạnh lẽo của hắn lớp da mỏng còn trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết, cô giật mình tránh khỏi bàn tay của hắn.

Nhưng hắn nhanh nhẹn bắt lấy người cô kéo sát gần mình.

“Cho dù như thế nào em vẫn là vợ tôi, là nữ chủ nhân của toà thành Thanh Cẩm, là tù nhân cả đời của tôi!”

Từ lúc nào cô đã cắn răng mà đáp:

“Ly hôn đi, tôi không yêu anh, anh cũng không muốn giữ lại tôi, hà có gì cứ hành hạ tôi mãi. Người anh nên hành hạ nên chính là Thương Thanh Cẩm kia mới phải.”

Cánh tay hắn siết chặt lấy eo cô, cánh tay hắn lên gân xanh, nhưng hắn cô dần tay ra, bình tĩnh chậm chậm nói:

“Cả đời này, em cũng đừng mong được.”

Cô trừng mắt nhìn hắn, hắn không nhìn cô, đôi mắt vô hồn nhìn về một hướng khác. Hắn nhớ tới trước đây, Thương Thanh Cẩm từng nói rất thích Hoa anh túc, hắn đã tự tay trồng cả một vườn anh túc. Nhưng hắn chưa từng biết Mạch Kha Kha có thực sự thích hoa anh túc không.

Loài hoa đó, rất thơm, rất đẹp, rất mỏng manh, nhưng cũng rất độc, còn là một chất gây nghiện cường độ cao.

“Em có từng thích hoa anh túc chưa?”

“Chưa từng!” Cô đáp.

Hắn chợt nghe thấy tiếng gió thổi mạnh quanh tai.

“Vậy em thích gì?”

“Tất cả những thứ không liên quan tới anh và Thương Thanh Cẩm!”

Ý cười chợt xuất hiện trên môi hắn.

Cổ tránh né nhưng cô không thể tránh được, hắn nắm lấy đuôi tóc của cô kéo ngược về sau, cánh môi bạc nhếch lên:

“Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ vì em làm một điều điên rồ như thế này!”

Nói rồi hắn dùng con dao nhỏ dưới đất cắt đứt sợi dây nhưng không tháo nút trói cho cô.

Cô ngã đập xuống nền, chân vì phải đứng quá lâu mà không còn một chút cảm giác. Hắn cúi xuống, dang tay bế cô lên trước sự vô lực của cô, hướng về cánh cửa mở có chút ánh sáng le lói.

38. Chương 38: Tĩnh

Hoắc Lam Tư bị trói ngồi trong một căn phòng, khi ánh đèn bật sáng, cũng là lúc Trường Tư Mộ xuất hiện.

Hắn đeo bao tay màu đen, dáng người vững chãi trong bộ quần áo màu đen bạc, trên tay ngoài một sợi dây chuyền ra thì không còn gì khác.

“Anh trai!”

Hoắc Lam Tư trừng mắt nhìn Trường Tư Mộ:

“Muốn chém muốn giết, tùy!”

Giọng cười nhạo trầm thấp của Trường Tư Mộ lại cất lên:

“Anh trai, anh vẫn nghĩ, tôi không biết gì? Năm ấy, bà Dương Lệ đã sinh ra hai người con trai. Vì gia tộc, luật lệ không chấp nhận song sinh mà quyết định loại đi một đứa trẻ, là người em trai. Đứa trẻ đó may mắn được một bà vú giấu đi mà không đem đi chôn sống. Sau này đứa trẻ đó được nhận nuôi vào ngay nhà họ Trình, dòng họ luôn đối đầu với Hoắc gia. Đứa trẻ ấy ngay từ bé đã được đặt tên là Trường Tư Mộ. Hoắc gia lui bại, Hoắc thiếu lật đổ Thường Tiểu, chiếm lấy Hồng Bang, nhằm đối đầu với Trình gia, không ngờ, người kế thừa lại chính là đứa trẻ năm xưa. Có phải là một câu chuyện rất kịch tính?”

Gương mặt Hoắc Lam Tư dưới lớp mặt nạ kia biến đổi khó lường. Hoá ra gần đã biết hết tất cả, hoá ra Trường Tư Mộ đã sắp đặt mọi chuyện xảy ra. Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, cũng không ngoại lệ.

“Bây giờ, đến trả thù hay dành lại Hoắc gia?” Hoắc Lam Tư bật ra một câu.

“Đã biết mọi chuyện, tôi không hiểu vì sao, Hoắc Lam Tư...”

Trường Tư Mộ vợ cánh tủy, một động tác tháo bỏ chiếc mặt nạ da khuôn nặc của Hoắc Lam Tư, quả nhiên, hai khuôn mặt đối diện nhau giống như nhìn vào gương vậy, giống nhau đến từng chi tiết.

“Trường Tư Mộ, nhà họ Hoắc sẽ không vbao giờ tiếp nhận đứa trẻ thứ hai!”

“Im đi! Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ lúc này các người lại chấp nhận tôi, chỉ cần lật đổ Hoắc gia, mối thù trong lòng tôi mới được giải thoát.”

Hắn nắm chặt nắm tay, chìa súng về phía Hoắc Lam Tư. Trên thế giới này, người thân của hắn, cuối cùng cũng chỉ còn Hoắc Lam Tư. Nhưng người trước mặt giống hắn như đúc, năm ấy, hắn xuất bị đem chôn sống. Hắn hận nhà họ Hoắc, hận mẹ vì cuối cùng đã quyết định bỏ rơi hắn. Cho dù là song sinh thì đã sao? Tại sao không phải là Hoắc Lam Tư bị bỏ rơi?

Hắn phải dành lại tất cả, họ Hoắc, báo thù cho chính mình, báo thù cho cha nuôi.

Cánh tay cứng nhắc giữa không trung, hắn nói, từng câu chữ đều có sự tức giận cùng phần uất:

“Con dấu đâu?”

“Không có con dấu nào cả!” Hoắc Lam Tư giương đôi mắt sắc lẹm, màu mắt lại màu đen. Hoá ra, hắn có đôi mắt của cha, còn Trường Tư Mộ có đôi mắt của mẹ.

“Mẹ đã rất hối hận vì đã vứt bỏ cậu, trước khi chết, bà còn khóc, không thể gặp được đứa trẻ mà mình sinh ra, bà ấy nói, chưa từng vui về một ngày nào từ ngày và sinh ra hai đứa trẻ song sinh. Bà ấy muốn được gặp đứa bé bị bỏ rơi đó.”

Trường Tư Mộ lạnh nhạt như không có chút cảm giác gì cả:

“Tôi chưa bao giờ hi vọng bà ta nhớ đến tôi!”

“Mẹ rất thương...”

“Im đi!” Trường Tư Mộ hét lên tuyệt vọng:

“Ngay từ đầu và ta đã không nên bỏ rơi tôi!”

Rồi...đoàng!

Một phát súng viên đạn rơi xuống chân của Hoắc Lam Tư nhưng chỉ xượt qua một chút vì Trường Tư Mộ không nắm chắc tay bắn súng.

“Đừng!”

Giọng nói của Mạch Kha Kha làm cho Trường Tư Mộ quay đầu lại.

Người trước mắt, Tôn Đông với mái tóc quen thuộc ấy, mái tóc màu đỏ gay gắt. Một tay cố định Mạch Kha Kha không cho cô vùng vẫy, một tay cầm súng kề sát thái dương cô, giọng đe dọa:

“Thật Hoắc Lam Tư, nếu không Mạch Kha Kha sẽ chết ngay dưới nòng súng này.”

“Kha Kha!” Trường Tư Mộ quan tâm nhìn tay chân cô đang bị trói.

Hoắc Lam Tư nhếch miệng:

“Kịch hay vừa lúc bắt đầu!”

Bên ngoài vang kèn tiếng súng, ắt hẳn người của Hồng Bang đã tấn công vào đến nơi.

“Nếu muốn cô ta...”

“Được!”

Trường Tư Mộ dùng dao cắt đứt dây trói của Hoắc Lam Tư, chuẩn bị tư thế một phát đạn bắn thẳng vào đầu của Tôn Đông, kẻ phản bội.

Vừa tháo dây cho Hoắc Lam Tư, bắt gặp ánh mắt trong vắt đầy lo lắng của Mạch Kha Kha, hắn quay đi.

Hoắc Lam Tư đứng lên, vừa lúc Trường Tư Mộ rút súng, một phát bắn thẳng về hướng Tôn Đông. Tiếng súng lớn phát ra, một phút an tĩnh, một tia máu từ ngực của Tôn Đông phụt ra, chỉ một chút, nếu như viên đạn chệch sang bên phải một chút, người đau đớn lúc này sẽ chính là Mạch Kha Kha.

Ai cũng biết, khả năng nhắm bắn của Trường Tư Mộ là loại trước nay chưa từng có, hơn nữa đây lại là cự li gần như vậy, việc bắn trúng chỉ trong gang tấc như vậy cũng không phải việc quá khó khăn.

Tôn Đông buông tay, hắn ngã xuống, Kha Kha cũng không thể thăng bằng mà ngã theo.

Hoắc Lam Tư vội lao tới đỡ lấy Mạch Kha Kha, nhanh chóng tháo dây trói, rồi kéo tay Mạch Kha Kha chạy đi ngay trước mắt Trường Tư Mộ.

Chạy rất nhanh, trong lòng cô cũng trống rỗng, cô đang làm như vậy là đúng hay sai?

Trường Tư Mộ đứng một mình trong căn phòng tối, tất cả đều lạnh lẽo, ngồi thụp xuống sàn nhà, ném chiếc súng màu bạc sang một bên.

Kẻ mà hắn tin từng tin tưởng, Tôn Đông, đã phản bội hắn.

Còn Mạch Kha Kha, đã bỏ đi cùng Hoắc Lam Tư. Hắn cũng chưa kịp cản cô lại.

Chưa nào giờ hắn thấy bại đến vậy.

Trong màn đêm u tịch, chỉ có vóc người cô đơn.

Cả toà thành như chìm vào không khí u uất, nhiều vệ sĩ bị thương trong cuộc đổ súng cũng đã tự chữa trị cho nhau, người bị thương nặng đến mức phải nhập viện. Dương Uy Vũ cũng bị thương phải nhập viện, trật tự có chút hỗn loạn.

39. Chương 39: Quay Về

”Đôi chim nhận quay về chốn cũ

Bất giác nhìn bất giác dừng dừng.”

Mạch Kha Kha đi khỏi toà thành Thanh Cầm, không biết mình bên làm thế nào để tìm Ninh Ninh. Cô vẫn luôn tự hỏi, vì sao, vì sao, năm đó cô không có phản bội hắn. Hà cớ gì Ninh Ninh sinh ra là con cô mà không cùng huyết thống với Trường Tư Mộ?

Cô có ta muốn quay về trụ sở tạp chí trước đây, nhưng nhớ lại Tiểu Anh, cô từng nói, rất cả giao cho cô ấy. Bây giờ, cô chưa ly hôn, mà cô cũng chẳng phải nhà văn Thương Thanh Cầm, lấy tư cách gì muốn tranh quyền quản lý tạp chí.

Mặc dù Hoắc Lam Tư muốn cô đến sống ở Hoắc gia, nhưng cô cũng nghĩ được rằng, cô thực sự không nên... Đang suy nghĩ thì sau lưng cô vang lên tiếng còi xe.

Giữa đường vắng, một chiếc xe màu đen đậu lại, đèn rọi rất sáng, cô chẳng thể nhìn thấy người trong xe là ai.

Rồi hai ba người xuống xe, họ mặc quần áo màu đen thần bí, cô mới giật mình trốn chạy, nhưng không may, họ còn nhanh hơn cô tưởng, đem chụp một chiếc khăn có tấm thuốc mê, cô ngất đi trong sự kinh hãi.

“Cái gì? Cô ấy...song sinh?”

“Đúng vậy, thưa ngài Trường. Mạch Tiểu thư năm đó sinh ra hai đứa trẻ, một nam một nữ. Điều có chung huyết thống với...”

“Thanh Trạch..!” Trường Tư Mộ hét lớn ngắt lời bác sĩ Trương.

Thanh Trạch vội mở cửa, cuối đầu nhận mệnh lệnh.

“Dem Chung Ngự Thủy và Duệ Kha về, ngay lập tức...và cả Ninh Ninh nữa!”

Hắn đã nghĩ đúng, năm đó hắn đúng là không có làm gì Chung Ngự Thủy cả, Duệ Kha, là do Mạch Kha Kha sinh ra.

Trong một căn phòng tối...

Mạch Kha Kha mở đôi mắt nhìn mọi thứ, lại là buổi tối sao, tại sao lại tối thế này. Cô tự nhủ.

Miệng cô bị dán chặt bằng dán không có cách nào kêu cứu, chỉ có thể cố sức giãy giụa.

Trong bóng tối đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc:

“Không cần cố gắng thoát làm gì, chỉ cần anh bắt được hắn ta anh sẽ thật em ra ngay.”

Cô chỉ im lặng chứ chẳng đáp lại được gì, nhưng giọng nói đó, cách nói đó, chỉ có thể là một người.

Chung Ngự Thủy cùng Duệ Kha vào toà thành, trong khi đó Ninh Ninh đã ở sẵn trong phòng của Trường Tư Mộ.

Đôi mắt đại bàng sắc sảo khẽ liếc qua cậu bé đang run rẩy, khó nhọc mới hỏi được một câu:

“Còn run sợ ta sao?”

Ninh Ninh còn sợ hơn, lùi tận mấy bước chân.

Hắn lại nói:

“Mau đến đây với ta!”

Để xem, Ninh Ninh có gan dạ như hắn lúc còn nhỏ hay không.

Năm bảy tuổi, hắn được cha nuôi tặng cho Khổng Tinh, còn có một con hổ nữa. Hắn vì tò mò mới thử thọc tay vào chuồng vuốt lông cọp, lần đó hắn xuất bị nuốt chửng, cũng may mà có cha nuôi kéo ra, vết cào của con hổ vẫn còn trên cánh tay, khắc sâu đến như vậy, hắn vẫn còn nhớ rất kĩ, dù rất đau nhưng sự quyền lực của con hổ đó vẫn luôn thu hút hắn vô cùng.

Ninh Ninh chỉ do dự một lát rồi cứng rắn bước về chỗ của hắn, khuôn mặt rõ ràng là sợ đến tái đi nhưng vẫn bặm môi quyết tâm không dừng lại cũng không hề chân chừ một bước nào.

Đứng trước Trường Tư Mộ, đối với cậu bé bốn tuổi chưa trải đời này thực sự là một sự sợ hãi lớn.

Hắn chợt đưa tay lên, nâng lấy khuôn mặt cậu bé, quan sát một hồi mới chép miệng phun ra mấy câu:

“Chỉ có đôi mắt là giống ta, còn lại đều giống Kha Kha cả. Nhưng cũng khá lắm.”

Cậu bé vẫn đăm đăm nhìn hắn, cho đến khi Chung Ngự Thủy và Duệ Kha đi vào. Thiếu Mai ngay lập tức dẫn hai cô cậu bé ra khỏi phòng. Trong phòng chỉ còn mỗi hai người lớn.

Trường Tư Mộ không vòng vo, hỏi thẳng một câu:

“Chung Ngự Thủy, bốn năm trước cô đã gửi trò gì, cướp Duệ Kha và Ninh Ninh khỏi Kha Kha?”

Chung Ngự Thủy nhíu mày, tự hỏi không biết vì sao hắn lại hỏi như vậy, rồi chợt nhớ đến cậu bé kia, không lẽ...hắn biết hết mọi chuyện rồi hay sao?

“Tôi không hiểu anh nói gì!”

Hắn nhếch môi thành hình bán nguyệt, một câu tà ác chợt phun ra:

“Tôn Đông đã bị giết. Cô nghĩ mọi chuyện năm đó của cô, tôi không biết hay sao?”

Cô ngờ ngàng.

Tôn Đông chết?

Sao cô lại nghe thấy tim mình đau đến nạt vụn thế này?

Chẳng phải người cô yêu là Hoắc Lam Tư hay sao, sao bây giờ cô đau đến vậy?

“Ai giết Tôn Đông?” Cô hỏi.

“Cô đoán đi!”

“Là anh!” Chung Ngự Thủy trừng mắt.

Cô hút thở nặng nhọc, bệnh hen suyễn của cô lại tái phát. Nhưng nỗi đau lòng của cô...

“Đúng vậy, năm đó tôi và Tôn Đông bày ra mọi chuyện, đem bé gái làm con mình để có cơ hội tiếp cận anh, đứa bé trai chúng tôi đem cho một nhà nghèo nuôi dưỡng. Anh chưa bao giờ nghĩ đó là điều mà anh đánh phải trả giá sao? Với tất cả những điều ác mà anh đã làm, chia cắt như thế còn chưa đủ nữa cơ mà!”

“Im đi!” Hắn hét.

“Đó là trả giá mà thôi, một người như anh, ngay từ đầu đã không còn là con người nữa.”

“Ai là kẻ đã cứu cô khỏi nanh vuốt của thần chết. Tôi sớm đã biết, giữ cô bên mình chỉ mang lại hại chứ chẳng hề có lợi, nhưng không ngờ, đến ngày hôm nay, cô lại làm tổn thương hết lần này đến lần khác những người thân của tôi. Bản báo cáo đó, là cô giả mạo?”

Khi Chung Ngự Thủy vẫn là một cô bé sáu tuổi, cô nhớ khi đó, một người mặc áo đen trạc tuổi ngoại tứ tuần dẫn theo một thiếu niên mười mấy tuổi đốt trụ nơi cô ở, chém giết không ghê tay, cha mẹ của cô cũng chết dưới tay thiếu niên đó. Sau này, khi vô tình nhìn thấy ảnh chụp chung của hắn và cha nuôi của hắn, cô đã thề không bao giờ tha thứ cho hắn, một ngày nào đó cô sẽ giết chết hắn báo thù cho cha mẹ.

Cô lao về phía hắn với con dao gọt trái cây trên tay:

“Tôi phải giết anh!”

Nhưng cô còn chưa biết, vận tốc đạn bay nhanh hơn lực tay của cô rất nhiều, viên đạn bắn ra, cắm ngay vào giữa ngực cô ta, một ít máu phụt ra, dính lên gò má hắn.

Chung Ngự Thủy ngã xuống sàn, đôi tay vẫn còn nắm chặt con dao.

Có một nguyên tắc đối với Trường Tư Mộ mà nói, trên đời đã từng có hai người quan trọng nhất với hắn chính là Thương Thanh Cẩm và cha nuôi, bây giờ cả hai người đều rời xa hắn, chỉ có Mạch Kha Kha là quan trọng nhất với hắn từ giờ về sau.

Chung Ngự Thủy, hấn giết cô, giống như giết Tôn Đông, hay nhiều người khác nữa, là một trong những kẻ gây rắc rối và cản trở hấn.

Chợt hồi tưởng về câu chuyện năm ấy, khi hấn cứu Chung Ngự Thủy, một cô bé ngây thơ, có ánh mắt hết như Thương Thanh Cầm, cũng nhìn hấn bằng đôi mắt ấy.

Trước giờ, hấn rất tuyệt tình, Chung Ngự Thủy cũng biết rõ điều đó, cho dù yêu thương trân trọng bao nhiêu, hấn vẫn sẽ vứt bỏ khi không cần tới nữa.

Nhanh chóng đem dọn cái xác đi, một đám thuộc hạ bên ngoài chạy vào, trên tay cầm điện thoại của Trường Tư Mộ, gấp gáp nói:

“Là điện thoại từ Hoắc gia!”

Hấn nhận lấy điện thoại, bên kia vang lên giọng nói khàn khàn:

“Muốn tìm Mạch Kha Kha, một mình đến địa chỉ này X.”

“Vì sao anh lại nghĩ tôi sẽ đến?”

“Vậy thì đến nhận xác cô ta!”

“Tút TUT TUT...”

Điện thoại mất liên lạc, số điện thoại cũng trở thành không tồn tại.

“Thiếu gia...” Thanh Trạch vừa mở miệng thì Trường Tư Mộ đã ngắt lời.

“Chuẩn bị xe!”

Thanh Trạch muốn nói gì đó nhưng lại thôi, đi khỏi căn phòng.

Trường Tư Mộ nhìn ra khung cửa sổ, bóng đêm dần bao trùm. Trong lòng hấn ngổn ngang vô số cảm xúc, chẳng phải đã đi cùng Hoắc Lam Tư, vì sao lại bị bắt cóc như thế này? Còn bọn họ chỉ muốn mỗi hấn đến mà không phải tiền, đây rõ ràng chính là một cái bẫy.

Cho dù vậy, hấn vẫn muốn tìm cô.

Thanh Trạch biết, âm thầm theo sau.

Trường Tư Mộ lái xe đến đúng địa chỉ đó.

Là một căn nhà hoang, hấn đi vào bên trong. Bóng tối bao trùm, hấn đi qua rất nhiều căn phòng, đến căn phòng cuối mới nhìn thấy cô.

Trường Tư Mộ vội đi vào trong tháo băng bịt mắt của cô, tháo hết dây trói. Hấn đưa cho cô một chiếc điều khiển xe, nói:

“Em mau về trước, tôi sẽ về sau!”

Cô chạy đi nửa đường, chợt ngớ ra, người trong còn có Hoắc Lam Tư, nếu như thế thì Trường Tư Mộ sẽ gặp nguy hiểm. Cô liền quay trở lại.

“Tôi muốn em phải biết, người cuối cùng cho em hạnh phúc chỉ có thể là tôi!” Hoắc Lam Tư bá đạo nắm chặt lấy cổ tay cô.

40. Chương 40: Hoàn

Câu nói của hấn khiến cô vô tình nhớ lại trước đây, Trường Tư Mộ vẫn khẳng định cũng chỉ có hấn mới là người làm cô hạnh phúc, một ít chua xót dội lên ngang cổ họng cô, đôi mắt màu hổ phách của Trường Tư Mộ càng khiến cô chột dạ.

“Chẳng phải anh giúp em đi sang Pháp, trước nay chưa một lần thay lòng. Tất cả tôi làm, đều vì em!”

Mạch Kha Kha nhìn Hoắc Lam Tư:

“Anh không được gây tổn hại tới Trường Tư Mộ!”

“Em còn lo cho hần? Suốt mấy năm qua, hần đã làm gì cho em, người hần yêu chỉ có Thương Thanh Cầm, đâu phải Mạch Kha Kha?”

Trường Tư Mộ liếc mắt nhìn Mạch Kha Kha đầy mắt vệt qua tia tức giận. Hần đã bảo cô đi rồi, vậy mà vẫn trở lại, để có tác dụng gì cơ chứ? Mục đích của Hoắc Lam Tư, chỉ có một, Phượng Hoàng lửa mà tan, Hồng bang sẽ là tổ chức lớn nhất, nắm trọn quyền hành cùng bất động sản, cung cấp hàng trắng ở Phương Tây.

“Hoắc Lam Tư, chỉ cần anh tha cho Mạch Kha Kha, cái mạng này tôi cũng không cần, Phượng Hoàng lửa tôi cũng không cần!”

Hoắc Lam Tư là anh trai của Trường Tư Mộ, tính cách giống như hần, tàn độc, nham hiểm, liều lĩnh, tham vọng vô cùng cao, chỉ cần có được thứ mình cần, mọi giá đều có thể trả được.

Mạch Kha Kha đứng lên, đi về phía Trường Tư Mộ, cô chưa bao giờ cảm thấy mình kiên cường đến như vậy. Ngồi xuống trước mặt Trường Tư Mộ, hỏi:

“Anh có tin Ninh Ninh là con của anh không?”

“Tin!”

Cô cười, đáp:

“Vậy là tốt rồi! Em chỉ gì vọng, một chút thôi, em không hối hận.”

Tay đột ngột rút súng trong người ra, tự chĩa vào thái dương, Trường Tư Mộ vì bị trói nên không kịp cản cô.

“Nếu anh không thả anh ấy ra, tôi chết!”

Hoắc Lam Tư bình tĩnh nhìn Mạch Kha Kha, nói:

“Khoan đã!”

“Để anh ấy đi khỏi đây!” Cô kiên quyết.

“Được, để Trường Tư Mộ đi!”

Không gian trở nên kịch liệt vô cùng, ngay lúc sợi dây trói Trường Tư Mộ được tháo ra, cũng vừa lúc Thanh Trạch tới. Hai bên xảy ra xô xát, trong lúc hoảng loạn, Trường Tư Mộ nắm tay Kha Kha chạy đi. Bên ngoài màn đêm mờ mịt, đột nhiên Trường Tư Mộ dừng lại, nói với cô:

“Em ra bên ngoài, lái xe trở về ngay! Tôi sẽ về sau!”

“Anh đi đâu?” Cô lo lắng.

“Em cứ về đi!”

Hần rời đi.

Người của hần đang ở trong đó, hần không thể rời đi như vậy.

Trên đời này, vốn không có việc gì được hoàn thiện cả.

Hần vẫn còn nhớ, khi biết tin Tôn Đông chết, Chung Ngự Thủy có biểu cảm như không có gì nhưng trên khuôn đã ướt đầm nước mắt. Cô ta biết người giết hần ta là ai, cô ta cũng biết kẻ si tình trên đời chia làm hai loại. Một loại là những người đàn ông đi tình, loại còn lại chính là đàn bà.

Đàn bà như chung Ngự Thủy, điên cuồng yêu một người đàn bà mà chẳng bao giờ anh ta để ý đến mình. Đàn ông như Tôn Đông, bất chấp giúp người phụ nữ mình yêu hoàn thành mọi mong muốn, cho dù trật giá

bằng chính sinh mệnh của mình. Đến cuối cùng, người hạnh phúc thì không ai nhưng người đau khổ thì như vạn tiễn xuyên tâm.

Cho dù Trường Tư Mộ và Mạch Kha Kha là sự sắp đặt của duyên phận hay không thì vẫn như thế. Câu chuyện của cả hai người sẽ kết thúc trong đêm đó.

Thứ tình yêu mãi mãi “Cho đến khi vật đổi sao dời” sẽ không bao giờ tồn tại.

“Kha kha, xin em, đừng khóc, vì chỉ có tôi mới có thể cho em hạnh phúc, hiểu không?”

Lời tác giả:

Tôi để trống kết truyện, mong bạn đọc thứ lỗi.

Ban đầu, vẫn là những kết trước đây, tôi đã định viết một cái kết buồn.

Nhưng...

Chấp bút suốt một thời gian dài, từ khi thực hiện cuốn tiểu thuyết này, tôi đã định sẵn sẽ chẳng có kết cục đẹp. Nhưng đến đây, người đau khổ, kẻ thù hận, đáng thương cho một kiếp, còn hành hạ thêm nữa? Tôi quyết định không viết kết nào cả, dừng lại ở một giây phút, khi Trường Tư Mộ cứu Mạch Kha Kha, hắn cũng rất dịu dàng, rất cứng rắn, đáng tin. Hình ảnh của hắn sẽ không phai mờ.

Vì Trường Tư Mộ ban đầu là một tên tội phạm, tôi không có cách nào để cho hắn hạnh phúc. Cũng không nỡ tước đoạt đi hạnh phúc của Mạch Kha Kha, cô gái đáng thương. Người tên Thương Thanh Cẩm xuất hiện ở đầu truyện, cô gái đó chính là sợi dây nối duy nhất cho hai nhân vật chính. Cô gái này quá hoàn hảo, đến mức không thể tiếp tục kéo mạch truyện được.

Mạch Kha Kha, cuối cùng có được giải thoát? Sẽ hạnh phúc với Trường Tư Mộ hay Hoắc Lam Tư? Tôi xin gửi lại cho bạn đọc. Cảm xúc của bạn là vô giá. Cho dù tôi giải quyết như thế nào cũng sẽ khiến đọc giả không thoải lòng.

Duyệt Kha và Vũ Ninh là con của ai? Tôi sẽ không phân định rạch ròi. Hai đứa trẻ đó, một đứa là thiên nga trong lồng, một đứa là chim cất bị ghét bỏ, chẳng cần sự thật, chúng đều hạnh phúc.

*Câu chuyện trên được dựa trên một giấc mơ của chính tôi, về một người đàn ông trong bóng tối vẫn luôn là niềm cảm hứng sâu sắc nhất cho tôi đến thời điểm bây giờ. Đa số các hình ảnh trong truyện đều được cất ra từ giấc mơ của tôi cho nên sẽ có phần chưa xác đáng. Sẽ có thể có những mảng rời rạc vì việc tôi hay mơ đi mơ lại một vài giấc mơ, việc cất viết cũng không được cẩn thận, mong đọc giả thứ lỗi.

Xin chân thành cảm ơn đọc giả đã ủng hộ cho Cô Tịch có động lực sáng tác free đến tận ngày hôm nay.

Chúc bạn năm mới vui vẻ và luôn luôn hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-den-khi-vat-doi-sao-doi>